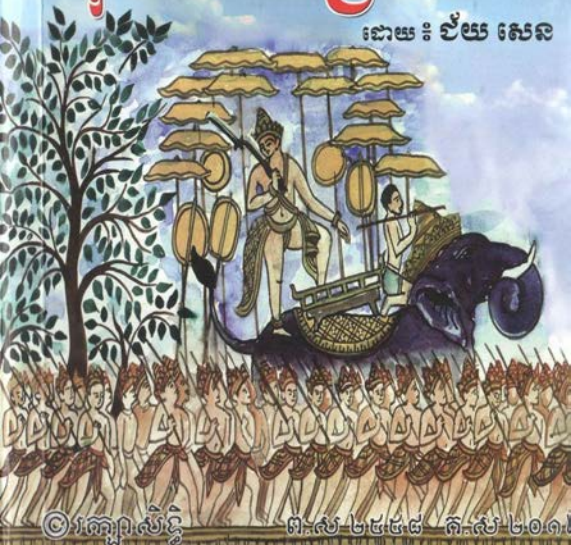

មុនីពាសក

ពិជ័យសង្គ្រាម

បុរាណកម្រសិក

ដោយ ៖ ជ័យ សេន

© រក្សាសិទ្ធិ

ឆ្នាំស ២៥៥៨ គ.ស ២០១៥

រដ្ឋបាលប្រឹក្សាប្រាសាទ ខេត្តសៀមរាប រាជធានីភ្នំពេញ
ស្ថាប័នស្រាវជ្រាវ *elibrary of Cambodia* ព័ត៌មានសង្គ្រាម កញ្ចប់ ២០១៥

បុរាណសាស្ត្រប្រាសាទ

ពិជ័យសង្គ្រាម បុរាណតម្រាសិក

រៀបរៀងប្រែសម្រួល

ដោយ ៖ ជ័យ សេន

ការកុំព្យូទ័រដោយ ៖ សាម ស៊ីណា

សមូហកម្មមុនិបាសាគ៍

បោះពុម្ពលើកទី១

អ្នកនិពន្ធរក្សាសិទ្ធិ

ព.ស. ២៥៥៨

គ.ស. ២០១៤

មាតិកា

អារម្ភកថា	i
ក្បួនល្បួងសឹក ១២ប្រការ តម្រាពិជ័យ	
សង្គ្រាមតេជោ យ៉ត	១
ស៊ុនដី ពិជ័យសង្គ្រាម ១៣ជំពូក.....	៥
សំណួរ-ចម្លើយបុរាណតម្រាសឹក.....	១១២
សីមាពិជ័យសង្គ្រាម	១៤៥
ល្បិចចៅក្រម.....	១៥០
ឆាកប្រយុទ្ធ	១៥៦
ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ.....	១៧០

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ

សូមថ្លែងអំណរគុណចំពោះ ឯកឧត្តម **អ៊ុន ធីម** អនុរដ្ឋលេខាធិការ ក្រសួងវប្បធម៌ និងវិចិត្រសិល្បៈ , លោកសាស្ត្រាចារ្យ **ណាង ម៉ារ៉ាឌី**, លោក **លី ដារា** អគ្គនាយកប្រចាំបាលីជាន់ខ្ពស់, លោក **អៀង សុផាត់** អគ្គនាយកប្រធានវរៈសេនាតូចវរៈហ្វឹកហ្វឺន ខេត្តតាកែវ, លោក **ឆោន សុផាន់** អគ្គនាយកសេនាធិការយោធាខេត្តតាកែវ និងពិសេស សូមថ្លែងអំណរគុណដល់លោក **ឆ្នើម វិបុល** ដែលជានិច្ចកាលតែងតែជួយប្រឹក្សា និងជំរុញលើកទឹកចិត្តទាំងការសរសេរ ទាំងការបោះពុម្ពផ្សាយស្នាដៃទាំងនេះ។

សូមអរគុណជាអតិបរមា

អារម្ភកថា

ប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ
នៃការតស៊ូ។ កាលពីបុរេប្រវត្តិ មនុស្សតស៊ូជាមួយ
ធម្មជាតិ តស៊ូជាមួយសត្វសាហាវ។ ពេលមានកម្ម
សិទ្ធិឯកជន មនុស្សចាប់ផ្តើមតស៊ូរវាងមនុស្ស និង
មនុស្សគ្នាឯង មានការតស៊ូវណ្ណៈជាដើម។

ប្រវត្តិសាស្ត្រតស៊ូរបស់មនុស្សជាតិ ជានិច្ចកាល
តែងផ្សារភ្ជាប់ទៅនឹងប្រវត្តិសង្គ្រាម ពីព្រោះន័យទូលំ
ទូលាយរបស់សង្គ្រាម គឺការតស៊ូនោះឯង។ ហេតុ
នេះ ទោះជាសហគមន៍ជាតិ ឬប្រទេសជាតិ ធំតូច
ទាំងឡាយណាក៏ដោយ ក៏ហាក់ដូចជាមិនអាចចៀស
ផុតពីក្រិត្យក្រមនេះបានឡើយ។ អាស្រ័យ ដោយ
ចំណុចចាប់ផ្តើមនេះហើយ ទើបកិច្ចការលើកកំពស់
សិល្បៈសង្គ្រាម សិល្បៈនៃជំនាញជាញជ័យ ក៏ដូច
ជាសិល្បៈនៃភាពជោគជ័យ ក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធទាំង
ឡាយ បានក្លាយទៅជាទ្រឹស្តី ជាមុខវិជ្ជាវិទ្យាសាស្ត្រ
ជាតម្រូវការចាំបាច់សម្រាប់នាយទាហាន មេទ័ពតូច
ធំ ដែលជាអ្នកបញ្ជាការប្រយុទ្ធ ទាំងដោយផ្ទាល់ក្តី
ទាំងដោយប្រយោលក្តី។ ក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ ក្រៅ

ពីកត្តាកម្លាំងទ័ព អាវុធយុទ្ធភណ្ឌ និងភាពអំណោយ
ផលផ្សេងៗ អ្នកណាដែលក្តាប់ច្បាស់សិល្ប៍សាស្ត្រ
សង្គ្រាម អ្នកនោះនឹងមានឱកាសឈ្នះច្រើនជាង បើ
គេជាភាគីខាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែក៏ជាឱកាសជួយបញ្ចៀស
ភាពបរាជ័យច្រើនជាងដែរសម្រាប់អ្នក ដែលជាភាគី
ខាងខ្សោយ។ ធម្មតាជាអ្នកខ្សោយ ប៉ុន្តែ គេចផុតពី
ភាពបរាជ័យបាន វាក៏សក្តិសម ស្មើដូចជាអ្នកឈ្នះ
នោះដែរ ។

ដោយបុរាណតម្រាសឹក បានប្រសូត្រចេញពី
ស្ថានភាពដូចនេះ ហើយទើបយើងអាចឈ្វេងយល់
រកឃើញភាពអាចកំបាំង ក្នុងក្បួនវិធី នៃការដឹកនាំ
ទ័ពនាសម័យនោះ នៅក្នុងបុរាណតម្រាសឹកទាំង
ឡាយមានជាអាថ៌ដូចៗ ទាំងពីរវិធីផ្តាច់ស្បៀង វិធីផ្តាច់
ផ្លូវដឹកជញ្ជូន ដល់ការវាយលុកក្រុងកំពែង ដណ្តើម
ទីតាំង រហូតដល់វិធីឃុំគ្រងពលសេនា វិធីត្រួតត្រា
កងទ័ព វិធីតែងតាំងមន្ត្រីយោធា តែងតាំងមេទ័ពជា
ដើម។ រាល់វិធីទាំងនោះ សុទ្ធសឹងតែជាវិធី ដែលលុះ
ដោយគតិបណ្ឌិត បញ្ញាញាណ ប្រកដោយសិល្បៈ
លំអិតសុខុម របស់បុរាណជន ដែលជាបញ្ញាជន

ជាអ្នកក្លាហានជំនាញជាញ័យនាសម័យនោះ។ ក្នុង
ភាពអាចកំបាំងនោះ មានតាំងពីកលយុទ្ធវាយលុក
ផ្ទៃក្នុង បំបាក់ទឹកចិត្តមេទ័ពខ្មាំង រហូតដល់ធ្វើឲ្យ
បាក់ទឹកចិត្ត បាត់បង់ស្មារតីប្រយុទ្ធរបស់ជួរទ័ពខ្មាំង
ហើយមានទាំងសិល្ប៍វិធី មើលមេឃ មើលផ្កាយ
មើលប្រផ្នូលអាក្រក់ល្អ ដែលជាកង្វល់របស់បណ្តា
មេទ័ពទាំងឡាយ ប៉ុន្តែបុរាណាតម្រាសីក មិនត្រឹមតែ
មានលក្ខណៈសាមញ្ញនៅកម្រិតប៉ុណ្ណោះទេ។ បុរាណ
តម្រាសីក នៅមានភាពអាចកំបាំងជាច្រើនទៀត
ដែលបានផ្ទុកទុកក្នុងទំព័រក្រាំងមាស ដោយឆ្លងកាត់
បទពិសោធដាច្រើនតំណ ។ បុរាណតម្រាសីកចិន
ជាតម្រាសីក ដែលបានឆ្លងកាត់បទពិសោធន៍ជាក់
ស្តែង មានភាពហ្មត់ចត់ ហើយថែមទាំងមានការលើក
កំពស់ទ្រឹស្តីប្រកបដោយសុក្រិតភាពទៀតផង ។
វិវឌ្ឍន៍ខ្មែរគ្រប់សម័យជំនាន់ ក្រៅពីសិក្សាតម្រាសីក
របស់ជាតិខ្លួន លោកតែងធ្វើការសិក្សាស្រាវជ្រាវ
ក្បួនតម្រា ពីបណ្តាប្រជាជាតិនានាលើពិភពលោក
ជាពិសេសក្បួនតម្រារបស់ចិន យកមកគូបផ្សំជាមួយ
ទ្រឹស្តីរបស់ខ្មែរ ដើម្បីអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែងក្នុងភាព

ប្រាកដនិយមរបស់ខ្មែរសម្រាប់ខ្មែរ ។ ថ្វីត្បិតទ្រឹស្តី
និងសិល្បៈយោធាទាំងឡាយ មកដល់បច្ចុប្បន្នមាន
ការខុសប្លែកពីមុនច្រើន តែក៏មិនតិចដែរ នូវអ្វីដែល
បានកត់ត្រាក្នុងក្រាំងមាសនៃបុរាណតម្រាសឹកនេះ វា
គ្រាន់តែនៅមានអត្ថន័យជាប្រវត្តិសាស្ត្រដូច ដែលឯក
សារតម្កល់ទុកអំពីអតីតកាលតែប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែវា
នៅមានក៏មិនតិចដែរ នូវសច្ចភាពក្នុងបុរាណតម្រាសឹក
ដែលបច្ចុប្បន្ន នៅមានមូលតម្លៃរបស់វានៅឡើយ
មានពាក្យពេជ្រឃ្លាប្រយោគ ដែលបានដកស្រង់
ចេញពីតម្រាសឹក ហើយក៏ក្លាយជាភាសាពេញនិយម
ជាពាក្យស្លោកក្នុងជីវភាព និងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃជា
បណ្តើរៗមានដូចជា៖ ធ្វើស្រែនិងទឹក ធ្វើសឹកនិងបាយ
ល្បិចទល់មេឃ ល្បិចរត់ជាកំពូលល្បិច ស្គាល់យើង
ដឹងគេ ច្បាំងមួយរយដងឈ្នះមួយរយដង សមរភូមិ
ក្រោយមិនរឹងមាំ សមរភូមិមុខប្រៀបដូចរំសេវត្រូវ
ទឹក ។ ល ។ ទាំងនេះវាហាក់ដូចជាពាក្យនិយាយរត់
មាត់ ចាំមាត់ទៅហើយ។ មានកត្តាខ្លះដែលអ្នកប្រាជ្ញ
អ្នកក្លាហានជំនាញជាញឹកជ័យសម័យបុរាណ លោក
បានសរសេរ ចារទុកមកនោះ វានៅតែត្រូវ នៅតែ

មានន័យ សម្រាប់បច្ចុប្បន្ន ហើយនិងនៅតែត្រូវ នៅ
តែមានន័យ រហូតដល់អនាគតខាងមុខទៀតផង ។

បច្ចុប្បន្ន បុរាណតម្រាសឹក មិនត្រឹមតែមាននូវ
អត្ថន័យយោធាសុទ្ធសាតតែប៉ុណ្ណោះទេ។ បុរាណ
តម្រាសឹកបាននឹងកំពុងបានសន្សឹមៗ រំលាយខ្លួន
ដោយធ្វើដំណើរយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ ចូលទៅក្នុងជីវភាព
និងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃនៃប្រជាជាតិនានា ហើយក៏
បានក្លាយជាសិល្បៈក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទង ជា
សិល្បៈក្នុងការគ្រប់គ្រង ក៏ដូចជាអ្នកដែលទទួលការ
ដឹកនាំ អ្នកដែលនៅក្រោមបង្គាប់បញ្ជាគេផងដែរ។
ដូចនេះ វាមិនមែនជាការសល់ ហើយក៏មិនមែនជា
រឿងមិនបានការនោះទេ បើមិននិយាយថា វាមិន
មានសារប្រយោជន៍ ពេលដែលពិចារណាសិក្សា
ស្រាវជ្រាវឡើងវិញ នូវឧត្តមគំនិត ក្នុងបុរាណតម្រា
សឹក។ ធ្វើដូចនេះទើបហៅថាបុរាណអភិរក្ស ទំនើប
អភិវឌ្ឍ (អភិរក្សនិងអភិវឌ្ឍន៍) នៅពេលតែមួយ ។
ដែលជាមេទ័ព ជាអ្នកដឹកនាំ កាលបើបានអាន បាន
រៀនវិជ្ជាបុរាណតម្រាសឹក ក៏ជាឱកាសដើម្បីបាន
ឈ្វេងយល់ថែមទៀត នូវអ្វីដែលជាក្បួន ជាសិល្បៈ
វិធីត្រួតត្រាផែនដីបុរីនគរ នូវអ្វីដែលជាក្បួន ជាសិល្បៈ

វិធីឃុំគ្រងកងទ័ព ត្រីកពល បញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធរបស់
លោកអ្នកនាសម័យដើម ហើយក៏នឹងបានយល់ថែម
ទៀតអំពីធម្មៈ ដែលជាកិច្ចការមិនមែនឥតប្រយោជន៍
សម្រាប់ធ្វើជាមេទ័ព នាសម័យទំនើបយើងនេះ។ រីឯ
អ្នកទទួលបញ្ជាក្រោមបង្គាប់វិញ កាលបើបានអាន
បានសិក្សាបុរាណាតម្រាសីក ក៏នឹងបានយល់អំពី
ភារកិច្ច និងកាតព្វកិច្ច ក៏ដូចជាការលត់ដំខ្លួន ដើម្បី
ឈានឡើងខ្ពស់ឆ្ពោះទៅកាន់ភាពរុងរឿង ក្នុងពេល
អនាគត ។ ទាំងនេះហើយដែលថា៖

(កាលបើយើងមិនបានបំភ្លេចចោលនរណាម្នាក់
ដែលដើរមុនយើង នោះក៏គ្មាននរណាម្នាក់ដើរ
ក្រោយយើង គេបំភ្លេចយើងចោលដែរ) ។

យើងខ្ញុំ ពុំមែនជាអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវវិស័យ
យោធា ហើយក៏ពុំមែនជាអ្នកចំបាំង ឬ ជាមេទ័ព
នោះក៏ទេដែរ ។ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នកដែលបានអាន
បានឮ និងបានយល់ ពីវិស័យនេះជាបង្អួច ពិសេស
បានរស់នៅឆ្លងកាត់ក្រោមភ្លើងសង្គ្រាម តាំងពី
សម័យមុនឆ្នាំ ១៩៧៥ នៅស្រុកកំណើត រហូតមក
ដល់សព្វថ្ងៃនេះ ក៏បានអាន បានឈ្វេងយល់ ពីរឿង
សង្គ្រាមថែមទៀត ទើបខិតខំប្រមូលប្រមូលទិន្នន័យ

ពាក់ព័ន្ធទាំងឡាយ យកមកចងក្រង រៀបរៀងប្រែ
សម្រួល ជាបណ្តុំឯកសារ ជាគ្រាំងសៀវភៅ ប៉ុន្តែ
ដោយសារជានិច្ចកាល តែងតែគិតថា កាលបើទុក
សម្រាប់អានខ្លួនឯង សម្រាប់ដឹងតែម្នាក់ឯង ខ្លាចក្រែង
មានកំហុសជាមួយបុព្វជន កាលបើគិតតែបុគ្គល
សួនគូ ខ្លាចក្រែងវិប្បដិសារីយ៍ស្តីបន្ទោស។ ឆ្ពោះ
ហើយក៏សម្រេចចិត្តរៀបចំបោះពុម្ព ដើម្បីផ្សព្វផ្សាយ
ដល់មិត្តអ្នកអាន នូវឧត្តមគំនិត នៃបុរាណាតម្រាសិក
នេះ ទុកជាចំណងដៃជូនខេមរៈជន ដោយចំណែក
មួយក្នុងពិជ័យសង្គ្រាមការពារទឹកដី ក្នុងពិជ័យ
សង្គ្រាម ដើម្បីបញ្ចៀសសង្គ្រាមសម្រាប់ខ្មែរ និង
ចំណែកមួយដើម្បីជាប្រយោជន៍ នៃជីវិតពិតៗ ពុំនោះ
សោតវាក៏ជាតម្លៃ នៃចំណែកមួយដ៏សំខាន់ក្នុងការ
សិក្សាស្រាវជ្រាវផងដែរ។

រាល់ការខ្វះចន្លោះ រមែងកើតមានពុំខានឡើយ
សូម្បីអ្នកដែលមានភាពហ្មត់ចត់បំផុត គ្រាន់តែគិត ឬ
ច្រើនតែប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះសូមស្វាគមន៍ ដោយក្តី
សោមនស្ស ចំពោះការរិះគន់ កែតម្រូវក្នុងស្មារតី
កសាងទាំងឡាយពីគ្រប់មជ្ឈដ្ឋាន។

ភ្នំពេញ, ថ្ងៃទី១៤ ខែមេសា ឆ្នាំ២០១៤
ជ័យ សេន

ក្បួនល្បីសឹក ១២ ប្រការ

តម្រាពិជ័យសង្គ្រាម - តេជោ យ៉ាត

ទី១ : ត្រូវស្គាល់ទីណាត់ សម្រាប់លើកទ័ពជួបជុំគ្នា
ព្រមទាំងទីបង្កប់ទ័ព និងទីសំព្វែងទ័ព។

ទី២ : ត្រូវតែស្គាល់ចិត្តពលទាហានឲ្យច្បាស់ តើពល
ទាហានទាំងនោះ គោរពកោតខ្លាចនិងទុកចិត្ត
លើមេទ័ពហើយឬនៅ?

ទី៣ : ត្រូវស្គាល់ឲ្យច្បាស់នូវសូរស័ព្ទ ក្បួនទ័ពសឹក
របស់បច្ចាមិត្តដែលចូលមក មេទ័ពមិនត្រូវភ្ញាក់
ផ្អើល នឹងសូរស័ព្ទសន្លឹកសឹក និងសូរសម្រែក
សត្វ មនុស្ស ឬ ព័ត៌មានពាក្យចចាមអាកាម
ផ្សេងៗនោះឡើយ បើឮហើយ ត្រូវពិចារណា
ឲ្យយល់ច្បាស់។

ទី៤ : ត្រូវតែស្គាល់ស្ថានភាពធាតុអាកាស រដូវកាល
ខ្យល់នៃតំបន់ ទីដែលចេញទៅប្រយុទ្ធនោះ។

- ទី៥ : បើមុននឹងចូលច្បាំង ត្រូវស្គាល់ឲ្យច្បាស់នូវគ្រប់
ច្រកទិសទីសម្រាប់ចូលប្រយុទ្ធ និងដកថយ។
- ទី៦ : ត្រូវចេះប៉ាន់ស្មាន នូវកម្លាំង ស្បៀងអាហារ
របស់សត្រូវ និងស្បៀងអាហាររបស់ខ្លួនយើង។
- ទី៧ : ត្រូវស្គាល់ឲ្យច្បាស់ប្រាកដ នូវកម្លាំងគ្រឿង
សាស្ត្រាវុធ របស់ខ្លួនយើង និងរបស់សត្រូវ។
- ទី៨ : ត្រូវស្គាល់ទីជ័យភូមិ ដែលនឹងត្រូវតាំងទីបន្ទាយ
រាយល្បាត។
- ទី៩ : ត្រូវចេះស្ទាត់ស្ទាញ ប៉ុនប្រសប់ ក្នុងការចាត់
តាំងយាមល្បាត គឺកុំទុកចិត្តគេឲ្យហួសពីគំនិត
របស់ខ្លួនយើង។
- ទី១០ : ត្រូវចេះប្រើសេនាទាហាន ប្រើឲ្យទៅធ្វើការ
ឲ្យចេះថ្លឹងថ្លែង ឲ្យសមល្មមកម្លាំងទាហានយើង
និង កម្លាំងទាហានសត្រូវ។
- ទី១១ : ត្រូវកាន់អាជ្ញាសឹកឲ្យរឹងមាំដូចដែនសិលា កុំ
ត្រចៀក-ស ឆាប់ជឿគេ ដោយឥតពិចារណា។
- ទី១២ : រឹងព្រះករុណាម្ចាស់ជីវិត ដែលគ្រាស់ប្រើមេទ័ព
ឲ្យចេញទៅច្បាំងនោះ ត្រូវប្រកាន់ពាក្យសត្យា

ឲ្យមេទ័ពទុកចិត្ត និងកុំព្រួយបារម្ភពីទ័ពក្រោយ
ឲ្យសោះ។ បានន័យថា បើមេទ័ពនោះរស់នឹង
សមរភូមិមុខផង ហើយងាកមកខ្វល់រស់ នឹង
សមរភូមិក្រោយទៀត មេទ័ពនោះនឹងប្រៀប
ដូចជារំសេវ ដែលត្រូវទឹក ទោះបីជាខំប្រឹង
បាញ់ រលាស់កែ ដូចម្តេចក៏ពុំឆេះដែរ។

ព្យូហ៍សឹកទាំង១២ប្រការ តម្រាពិជ័យសង្គ្រាម
នេះហើយ គឺជាអារុធដ៏សក្តិសិទ្ធិណាស់ សម្រាប់
យកឈ្នះលើបច្ចាមិត្ត! កុំថាឡើយត្រឹមពួកខ្មាំងបៀត
បៀនបះបោរ បង្កចលាចល កង្វល់នៅដោយដែន
នគរ រហូតដល់រាប់ម៉ឺនសែននាក់ក៏ដោយ ក៏គង់តែ
ចាញ់មេទ័ព ដែលស្មាត់ជំនាញ ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវក្បួន
តម្រាទាំង ១២ ប្រការនេះដែរ។

(ឯកសារមហាបុរស)

ស៊ីនដី

ពិធីបុណ្យ (ស្រ្តី)
១៣ ដំបូក

ជំពូកទី១

ប្រមាណការណ៍សីក

ស៊ុនដ៏ និយាយថា:

សង្គ្រាមជារឿងធំ ជាកិច្ចការសំខាន់ចាំបាច់របស់ប្រទេសជាតិ ទាក់ទងដល់អាយុជីវិតប្រជានុរាស្ត្រ ដល់ការបាត់បង់ គង់វង្ស ដល់សុខសន្តិភាព សុវត្ថិភាព បូរណភាពដែនដី ឬ ក្តីវិនាសសូន្យទឹកដីនៃ បុរីនគរ។

សង្គ្រាម ជាប្រធានបទនៃការចោទសួរដ៏ធំធេងសម្រាប់អ្នកដឹកនាំ អ្នកគ្រងនគរ ដែលត្រូវសិក្សាពិនិត្យ អង្កេត យ៉ាងយកចិត្តទុកដាក់ ហ្មត់ចត់បំផុតដោយខានពុំបាន។

ដោយហេតុនេះ យើងត្រូវផ្អែកលើកត្តាជាមូលដ្ឋានប្រាំយ៉ាង ដើម្បីសិក្សាពិចារណាឲ្យបានល្អិតល្អន់ ហ្មត់ចត់ ហើយធ្វើការវិភាគ ប្រៀបធៀប ផ្លូវផ្តង នូវរាល់កត្តាអាក្រក់ ល្អ រវាងកម្លាំងភាគីទាំងសងខាង

ប្រយោជន៍ឈ្វេងយល់ពីស្ថានភាព នូវដោគវាសនា
ឈ្នះចាញ់ក្នុងសឹកសង្គ្រាម។

កត្តាទាំងប្រាំយ៉ាង រួមមាន ៖

មួយ=**សីល**(តាវ-Dao) ពីរ=**មេឃ**(ធួន-Tian)
បី=**ដី**(ទី-Di) បួន=**មេ**(ស៊ាង-Shang) និង ប្រាំ=**វិន័យ**
(ហ្វា-Fa)។

-**សីល** គឺវិវត្តិចេតនា ដែលរៀបចំអំពើអាក្រក់
ជាផ្លូវទៅកាន់សេចក្តីល្អ ដែលមានចរិតលក្ខណៈ
ចរិយា គតិប្រកបដោយធម្មជាតិជាធម្មតា។ ក្នុងន័យ
ម្យ៉ាងទៀត គឺជាធម្ម ដែលជាធម៌ ជាសភាវៈទ្រទ្រង់
ជាភាពនៃសេចក្តីរីកចម្រើន ជាគោលច្បាប់ប្រទេស។
ពោលគឺបានដល់គោលមាគ៌ា និងកិច្ចការនយោបាយ
លុះក្នុងសត្វគុណធម៌ សង្គមធម៌ ដែលត្រូវធ្វើយ៉ាងណា
ឲ្យឆន្ទៈប្រជានុរាស្ត្រ និងស្តេចដែនដី អ្នកដឹកនាំ
ប្រទេស បានចុះសម្រុង និងឯកភាពគ្នា រួមចិត្តគំនិត
ក្នុងមនសិការតែមួយ។ ជានិច្ចកាលតែងគិតតម្កល់
ផលប្រយោជន៍ជាតិជាធំ។ កាលបើធ្វើបានយ៉ាងដូច
នេះ ទើបក្នុងភ្លើងសង្គ្រាម គេអាចប្រើឲ្យរាស្ត្រប្រជា

តស៊ូ ដើម្បីស្តេចផែនដី ដើម្បីអ្នកដឹកនាំប្រទេស
ហ៊ានស៊ូប្តូរស្លាប់រស់ ដោយឥតខ្ចាចញញើត ឬ ក្រែង
រំអែងចំពោះគ្រោះថ្នាក់ ក្តីវិនាសមហន្តរាយ ទោះទាំង
ទ្រព្យសម្បត្តិ ទាំងអាយុជីវិត ក៏ឥតស្តាយស្រឡោះ
ផងដែរ។

-**ឆេង** : គឺលំហអាកាសខាងលើ ដែលល្អល្អ
បានដល់ស្ថានភាពអាកាសធាតុ ពោលគឺអានុភាព
នៃ ពេលវេលា ថ្ងៃយប់ រដូវកាល ក្តៅ ត្រជាក់ វស្សា
ប្រាំង មេឃស្រទំ ភ្លៀងរលឹម ឬមេឃស្រឡះជាដើម។
តាមរយៈ នៃធម្មជាតិទាំងនោះ នឹងអនុលោមសម្រប
តាមកាល ធ្វើការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធយ៉ាងមានប្រសិទ្ធ
ភាព។

-**ជី** : គឺទឹកដី ភូមិសាស្ត្រ សំដៅទៅលើ ទីតាំង
ភូមិសាស្ត្រ ដែលមានលក្ខណៈជាជ័យភូមិ ឬភូមិ
គ្រោះ ពោល គឺទីតាំងដែលមានដំណើរផ្លូវឆ្ងាយជិត
ឬសណ្ឋានដីខ្ពស់ទាប ក្រវិចក្រវៀន កេលកុង រាប
ស្មើ...។ល។ ជាតំបន់ប្រតិបត្តិការសឹកទូលាយ ឬចង្អៀត
ជាភូមិសាស្ត្រគប្បី មានប្រយោជន៍ ដល់ការធ្វើការ

វាយលុក ការការពារ ការរុលទៅមុខ ឬដកថយ
ដោយងាយស្រួល ល្អប្រសើរសម្រាប់ ជួរទ័ពយើង
តែជាឧបសគ្គរាំង សម្រាប់ជួរទ័ពខ្មាំងឯណោះវិញ។

-មេ : គឺ មេកោយ បានដល់មេទ័ព មេកង
នាយក្រុម តំណាងឲ្យគុណធម៌ គតិបណ្ឌិត ដែល
ប្រកបដោយលក្ខណសម្បត្តិ ជាមេធា មានគំនិត
ប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ មានកិត្យានុភាព មានចិត្តមេត្តាធម៌
សន្តោសប្រណី តែមានភាពក្លាហាន មោះមុត ហ្មត់ចត់
ដាច់ខាត និងស្មោះត្រង់។ ភាពជាអ្នកដឹកនាំប្រកប
ដោយជំនាញជាញជ័យនៃមេទ័ព នាយកងទាំងឡាយ។

-វិន័យ : គឺក្រឹត្យ ច្បាប់ អាជ្ញា បានដល់
ក្រឹត្យក្រម ក្របខ័ណ្ឌ អាជ្ញាសឹក ពោលគឺស្ថានភាព
នៃការ ចាត់តាំង ការកំណត់សញ្ញា បទបញ្ជា ការ
បែងចែក អំណាច នាទី ឋានន្តរស័ក្តិ ដល់មេទ័ព
នាយទាហាន ពលទាហាន តាមឋានានុក្រមយោធា។
ការផ្គត់ផ្គង់សម្ភារៈ យុទ្ធជាបករណ៍ យោធា បរិក្ខារ
ស្បៀងអាហារ ឲ្យដល់កងទ័ព សេនាទាហាន
សម្រាប់ជាគ្រឿងឧបភោគ បរិភោគ និង ការប្រើ

ប្រាស់គ្រប់យ៉ាង ពិសេសនៅក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ
និង របបគ្រប់គ្រងផ្សេងៗ។

ដោយយោងតាមស្ថានភាព នៃគោលការណ៍
ចម្បង ប្រាំយ៉ាង ដែលបានចែងខាងលើនេះ គ្រប់មេ
បញ្ជាការទាំងអស់ ដែលមានភាពជាអ្នកជំនាញ
ជាញជ័យ ជាមេទ័ពក្នុង **ពិជ័យសង្គ្រាម** គឺមិនអាច
ថាមិនដឹង មិនយល់បានឡើយ ។ មានតែការក្តាប់
ណែន យល់ច្បាស់អំពីចំណុចទាំងនេះ ទើបអាចយក
ជ័យជម្នះទៅលើសត្រូវ បានយ៉ាងពិតប្រាកដ ។
តែប្រសិនបើពុំបានយល់ដឹង អំពីចំណុច ទាំងនេះទេ
គឺពុំអាចទទួលបានជោគជ័យឡើយ ។

ដើម្បីឈ្នះយល់អំពីស្ថានភាពឈ្នះចាញ់ ក្នុង
សឹកសង្គ្រាម យើងត្រូវពិនិត្យគិតសម្រេច ដើម្បី
កំណត់លក្ខណៈ យុទ្ធសាស្ត្ររបស់កងទ័ព ពោលគឺ
ធ្វើការប្រៀបធៀប ថ្លឹងថ្លែងនូវរាល់កត្តាផ្សេងៗ រវាង
ទាំងជួរទ័ពខ្មាំង ទាំងជួរទ័ពយើង ប្រកបដោយ
គតិបណ្ឌិតដោយចាប់ផ្តើមពីគោលការណ៍ មូលដ្ឋាន
ទាំងប្រាំពីរ (៧) ចំណុចដូចខាងក្រោម ដែលថា :

១-តើព្រះមហាក្សត្រ ឬ ថ្នាក់ដឹកនាំប្រទេសខាង
ណា ដែលមានគោលនយោបាយស្របនឹងចិត្តរាស្ត្រ
ពោលគឺបម្រើរាស្ត្របានល្អជាង?

២-តើមេទ័ពខាងណា ដែលមានសមត្ថភាពជា
មេធា ប្រកបដោយគំនិត ប្រាជ្ញាឈ្លាសវៃ ជំនាញ-
ជាញជ័យ ល្អប្រសើរជាង?

៣-តើមេយដី ភូមិសាស្ត្រខាងណា ដែលមាន
អំណោយផលពីអាកាសធាតុ ក៏ដូចជាលក្ខណៈជ័យ
ភូមិ ល្អ ប្រសើរជាង?

៤-តើក្រឹត្យវិន័យ ច្បាប់អាជ្ញាសឹក ខាងណាដែល
មានការបដិបត្តិតឹងរឹង ម៉ឺងម៉ាត់ជាង?

៥-តើកងទ័ពខាងណាមានកម្លាំងខ្លាំងពូកែជាង?

៦-តើសេនា ពលទាហានកងទ័ពខាងណា ដែល
បានទទួលការហ្វឹកហ្វឺនស្អាតជំនាញខ្ពស់ជាង?

៧-តើកងទ័ពខាងណា ដែលមានការផ្តល់ជូន
រង្វាន់ និងការដាក់ទោសខ្ជាប់ខ្ជួន ប្រកបដោយ
យុត្តិធម៌ សមធម៌ និងសុក្រឹតភាពជាង?

យោងតាមការពិចារណា ទៅលើលក្ខខណ្ឌដែល
បានចែងខាងលើនេះ យើងនឹងអាចប៉ាន់ប្រមាណ
ទស្សន៍ទាយ ដឹងមុនថាអ្នកណាឈ្នះ អ្នកណាចាញ់
រួចជាស្រេចទៅហើយ។

បើនាយកង មេទ័ពណា បានស្តាប់បង្គាប់ ពាក្យ
ណែនាំ គោរពបទបញ្ជា ជឿតាមកលយុទ្ធរបស់ខ្ញុំ
(ស៊ុន ឌី) ហើយឲ្យខ្ញុំបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ សឹកសង្គ្រាម
នោះ នឹងទទួលបានជោគជ័យយ៉ាងពិតប្រាកដ ។
ពេលនោះកលយុទ្ធរបស់ខ្ញុំ មានតម្លៃទាំងគ្រប់កាលៈ
ទេសៈក្នុងសង្គ្រាម ខ្ញុំនឹងនៅទីនេះតទៅទៀត តែបើ
មិនស្តាប់ពាក្យណែនាំ អំពីកលយុទ្ធរបស់ ខ្ញុំទេនោះ
ទោះជាទុកឲ្យខ្ញុំបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធដោយផ្ទាល់ក៏សង្គ្រាម
នោះ នឹងមិនអាចទទួលជោគជ័យបានឡើយ។ រូបខ្ញុំ
ក៏នឹងត្រូវចាកចេញពីទីនេះ ទៅជាមួយនឹងពាក្យ
ណែនាំ នៃកលយុទ្ធដែលត្រូវបាត់តម្លៃនោះផងដែរ ។

កាលបើយុទ្ធវិធី និងស្ថានភាពពិត នៃសមរភូមិ
មានអំណោយផលល្អប្រសើរ ហើយថែមទាំង ទទួល
បានការ អនុម័តក្នុងកម្រិតខ្ពស់លើសលប់ក៏ដោយ

ក៏ត្រូវតែស្វែងរកវិធីបង្កើតឲ្យបាន នូវស្ថានភាព
អំណោយផលផ្សេងៗទៀត ដែលអាចប្រព្រឹត្តទៅ
បាន ដើម្បីជាកត្តាជំនួយខាងក្រៅ ជួយដល់ការចាប់
ផ្តើមនៃសឹកសង្គ្រាម។

ប្រៀប ស្មៀត ក្នុងរាល់ការច្បាំងគ្នា អាស្រ័យ
ទៅលើការចេះស្ទង់យល់ពីស្ថានភាពជាក់ស្តែង
ដែលជាអំណោយផល ដើម្បីបញ្ចេញសកម្មភាព
សមស្រប។ ការដឹកនាំ ទ័ពប្រយុទ្ធក្នុងសឹកសង្គ្រាម
គឺជាសកម្មភាពបោកបញ្ឆោត លៃបំភាន់ប្រកបដោយ
សិល្ប៍វិធីជ្រាលជ្រៅ ល្អិតសុខុមនិងគំនិតបញ្ញាល្អាស
វៃជាទីបំផុត។ ដូច្នេះ ធម្មតានៅពេលដែលអាចធ្វើ
ការវាយប្រហារបាន យើងត្រូវធ្វើហាក់ដូចជាមិនអាច
នៅពេលដែលយើងធ្វើសកម្មភាព យើងត្រូវធ្វើហាក់
ដូចជា នៅស្ងៀមគ្មានសកម្មភាព បើចង់ធ្វើសកម្មភាព
នៅទីជិត យើងត្រូវធ្វើឲ្យខ្លាំងគិតថានៅទីឆ្ងាយ បើ
ធ្វើសកម្មភាពនៅទីឆ្ងាយ ត្រូវធ្វើឲ្យខ្លាំងជឿថានៅ
ទីជិតវិញ។

សម្រាប់ពួកខ្មាំងដែលមានចិត្តលោភ យើង
ត្រូវចេះ យកផលប្រយោជន៍តូចតាចឲ្យវា ដើម្បីធ្វើ
នុយលូងលោម បញ្ឆោតឲ្យចូលអន្ទាក់របស់យើង។
បើទ័ពខ្មាំងកំពុងមានវិបត្តិ ស្មុគស្មាញ ត្រូវឆក់ឱកាស
វាយប្រហារកំទេចវាចោល យកឈ្នះជាបន្ទាន់។ បើ
ទ័ពខ្មាំងមានកម្លាំងមាំទាំគ្រប់ផ្នែក មានប្រដាប់អាវុធ
គ្រប់គ្រាន់ យើងត្រូវប្រុងជើងការប្រយ័ត្នខ្ពស់ចំពោះ
វា ហើយត្រៀមលក្ខណៈឲ្យបានហ្មត់ចត់ជាទីបំផុត។
បើទ័ពខ្មាំងមានកម្លាំងច្រើន ខ្លាំងលើសលប់ យើង
ត្រូវគេច ចេញពីទីនោះឲ្យឆ្ងាយសិន។ ចំពោះ បច្ចាមិត្ត
របស់យើង ដែលជាមនុស្សមានចរិតឆេវឆាវ ឆាប់ខឹង
យើងត្រូវរកវិធីញុះញង់ អុជអាល ធ្វើឲ្យគេកាន់តែ
ច្រឡោតខឹងខ្លាំងទៀត។ ចំពោះ ខ្មាំងសត្រូវ ដែល
មានការប្រមាថ មើលស្រាលយើង យើងត្រូវចេះរក
វិធី ធ្វើឲ្យគេកាន់តែក្រអឺតក្រទម អួតអាងទ្វេឡើង។
តែបើទ័ពខ្មាំង ដែលមានការឈប់សម្រាកបានល្អ
យើងត្រូវរកវិធីវិនាស ដើម្បីឲ្យគេហៅហាត់ឥតស្រាក
ស្រាន។ រីឯទ័ពខ្មាំង ដែលមានការសាមគ្គីផ្ទៃក្នុង

បានល្អ យើងត្រូវរកវិធីចាក់ចុច បំបែក បំបាក់ សាមគ្គី-
ភាពនោះ ឲ្យខានតែបាន។ ធ្វើការវាយប្រហារខ្លាំង
ក្នុងពេលដែលខ្លាំង គ្មានការប្រុងប្រយ័ត្នទុកមុន។
ត្រូវធ្វើសកម្មភាពនៅត្រង់ចំណុច ដែលខ្លាំងមិនបាន
គិតស្មានដល់។ នូវរាល់កត្តាដែលបានចែងខាងលើ
ទាំងនេះ សុទ្ធតែជាឧបាយកលនៃសឹកសង្គ្រាម ប្រកប
ដោយភាពឈ្លាសវៃ ដើម្បីទំនុកបម្រុង ដល់ការយក
ឈ្នះ សម្រាប់អ្នកចម្បាំង អ្នកជំនាញជាញជ័យ និង
យុទ្ធវិទ្យាទាំងឡាយ ប៉ុន្តែកិច្ចការសឹកសង្គ្រាមជាច្រើន
ពុំអាចដោះស្រាយ ដោយកំណត់ទុកជាមុនបាន
ឡើយ។ ធម្មតាមុនពេលសង្គ្រាមចាប់ផ្តើម បើក
ប្រយុទ្ធ គេបានរៀបចំគម្រោងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រ
តាំងពីក្នុងព្រះពន្លាជ័យ ឬ បន្ទាយជំរំទ័ពខ្លួន រួច
ហើយទើបពិនិត្យគិតសម្រេចទុកជាមុនថាអាចនឹង
វាយយកឈ្នះបានគឺអាស្រ័យ ដោយការរៀបចំបាន
ហ្មត់ចត់ គឺប្រាកដជាមានកត្តាឈ្នះច្រើន។

ប៉ុន្តែ បើមុនពេលបើកយុទ្ធនាការសឹក ហើយ
បានប្រមាណឃើញថា ពុំអាចយកឈ្នះទៅលើខ្លាំង

សត្រូវបាននោះ ក៏ព្រោះតែការគិតគូរ កំណត់សម្រេច
ពុំបានហ្មត់ចត់ កត្តាឈ្នះក៏ពុំមានគ្រប់គ្រាន់។

កាលបើបានគិត ពិនិត្យ យ៉ាងហ្មត់ចត់ មានកត្តា
ឈ្នះច្រើន គឺអាចយកឈ្នះបានយ៉ាងពិតប្រាកដ តែ
បើគិតគូរ ពុំបានហ្មត់ចត់ កត្តាឈ្នះមានតិចតួច គឺពុំ
អាចយកឈ្នះទៅ លើបច្ចាមិត្តបានឡើយ។ ចំណង់
អីបើពុំបានគិតគូរអ្វីសោះនោះ ហើយកត្តា យកឈ្នះ
ទៅលើខ្មាំងសត្រូវ ក៏ពុំមានស្រមោលទៀតនោះ
សួរថា តើយកឈ្នះម្តេចនឹងបានទៅ?

ក្នុងពេលដែលបានពិនិត្យ អង្កេតថ្លឹងថ្លែង នូវ
គ្រប់ចំណុចល្អ អាក្រក់ និងកត្តាឈ្នះចាញ់ដូចបាន
រៀបរាប់ ខាងលើហើយនោះ ការកំណត់ថាអ្នកណា
ឈ្នះ អ្នកណាចាញ់ វាជារឿងអាចប្រមាណទុកមុន
បានយ៉ាងប្រាកដច្បាស់ក្រឡែត ដូចពេលថ្ងៃ យ៉ាង
នោះឯង។

ជំពូកទី២ យុទ្ធនាការសឹក

ស៊ុន ជឿ និយាយថា :

ជាទូទៅ ក្នុងដំណើរការសង្គ្រាម ពេលបើកយុទ្ធនាការសឹក ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ គឺជាពេលដែល ត្រូវកេណ្ឌ ប្រមូលកម្លាំង រទេះ រថសឹក រទេះសេះធំៗ សម្រាប់ដឹកជញ្ជូន រាប់ពាន់ កងទ័ពរាប់សែននាក់ ការនាំស្បៀង ដឹកជញ្ជូន ចម្ងាយផ្លូវរាប់ពាន់យោជន៍...។ ស្ថិតក្នុង ស្ថានភាពបែបនោះ ការចំណាយនៅសមរភូមិមុខ សមរភូមិក្រោយ ចំណាយ សម្រាប់ទទួលភ្ញៀវពន្លឺ គ្រប់បែបយ៉ាង រាប់បញ្ចូលទាំងការ ផ្គត់ផ្គង់ដល់បេសកកម្មការទូត និងការថែទាំ ការរក្សាបំប៉ន បំពេញបន្ថែម គ្រប់ខ្នងចំណាយដែលត្រូវប្រើប្រាស់ រាប់ពាន់ ត្រណោតមាស ទើបអាចបើកយុទ្ធនាការសឹក ចេញដំណើរ ទ័ពរាប់សែននាក់ ប្រព្រឹត្តទៅដោយរលូន ល្អប្រសើរបាន។

គោលដៅចម្បងរបស់សង្គ្រាម គឺជ័យជម្នះ។

ការដឹកនាំទ័ពដ៏ធំសម្បើមយ៉ាងនេះ ដើម្បីចេញធ្វើសឹក
 តម្រូវការចាំបាច់ គឺទាមទារការប្រយុទ្ធយកឈ្នះឲ្យ
 បានឆាប់រហ័សជាទីបំផុត។ ព្រោះបើអូសបន្លាយ
 ពេលវេលានៃការច្បាំង គឺធ្វើឲ្យកងទ័ព ត្រូវហៅហាត់
 លឿយចិត្ត ស្មារតីប្រយុទ្ធរបស់កងទ័ពទាំងមូលក៏នឹង
 ធ្លាក់ចុះ ដោយសភាពនោះហើយ ការវាយលុក
 កំពែងក្រុង បន្ទាយខ្នាំងក៏នឹងត្រូវខាតបង់កម្លាំងប្រយុទ្ធ
 ជាច្រើន។ សម្រាប់កងទ័ពដែលធ្វើយុទ្ធនាការនៅក្រៅ
 ប្រទេស (នគរ) រយៈពេលយូរ វានឹងធ្វើឲ្យខ្សោយ
 សេដ្ឋកិច្ច ហិរញ្ញវត្ថុ ពោលគឺធនធានប្រទេសជាតិ
 ហិនហោច ដោយចៀសមិនផុត។ កាលបើ កងទ័ព
 សេនាទាហានអស់កម្លាំង នឿយហត់ខ្លាំង ទឹកចិត្ត
 ប្រយុទ្ធគ្រប់ចុះយ៉ាងដំណំទៀតនោះ ពេលនោះ ទោះ
 ណាជាឲ្យមានទីប្រឹក្សាពូកែ អ្នកចម្បាំងជំនាញជាញ
 ជ័យ យុទ្ធវិទ្យាដ៏ចំណាន ក៏ពិបាកនឹងស្រោចស្រង់
 ស្ថានការណ៍ឡើងវិញបានដែរ ហើយពេលនោះផង
 ដែរ ក៏ជាឱកាសសម្រាប់ប្រទេសជិតខាង ឬ ពួកស្តេច
 នៃសាមន្តប្រទេស (ប្រទេសចំណុះ) ឆ្លៀតឱកាស

វាយបក ឈ្លានពាន ទន្ទ្រានយើងវិញពុំខាន។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការដឹកនាំទ័ព ធ្វើសឹកសង្គ្រាម តែងបានឮ អំពីភាពល្ងង់ខ្លៅ ចំពោះការប្រញាប់ ប្រញាល់ក្នុងសឹកសង្គ្រាម ពោលគឺ ប្រយុទ្ធយកឈ្នះ ក្នុងមួយប៉ប្រិចភ្នែក រមែងតែងមានការខ្វះចន្លោះក្នុង យុទ្ធវិធី ប៉ុន្តែ ពុំដែលបានឮពាក្យសរសើរណាមួយ អំពីភាពឈ្លាសវៃ ដែលភ្ជាប់ជាមួយនឹងការអូស បន្លាយពេលវេលា នៃការច្បាំងយកឈ្នះក្នុងសឹក សង្គ្រាមឡើយ។ ពុំដែលមានការអូសបន្លាយពេលវេលា នៃការធ្វើសឹកសង្គ្រាមណាមួយ ដែលមាន ប្រយោជន៍ ដល់ប្រទេសជាតិនោះទេ។ ហេតុនេះ អ្នកដែលមិន យល់ដឹងអំពីភាពអន្តរាយ ក្នុងការបញ្ជាទ័ព គេក៏មិន អាច យល់ដឹងបានដែរអំពីផលប្រយោជន៍ នៃការ ដឹកនាំទ័ព ធ្វើសឹកសង្គ្រាម។ អ្នកជំនាញជាញ័យ ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ គេមិនដែលកេណ្ឌប្រមូលពួក ទាហាន ដែលរំសាយរួចហើយ យកមក ច្បាំងជា លើកទីពីរនោះឡើយ។ រីឯស្បៀងផ្គត់ផ្គង់កងទ័ព វិញ ក៏គេមិនឲ្យដឹកជញ្ជូនលើសពីចំនួនពីរដងដែរ។

រាល់សម្ភារៈបរិក្ខារកងទ័ព គឺនាំយកពីប្រទេសខ្លួន
ចំណែកឯស្បៀងអាហារដែលមានអង្ករ ពោត សណ្តែក
និងគ្រឿងឧបភោគបរិភោគផ្សេងៗ ត្រូវដោះស្រាយ
នៅនឹងកន្លែង គឺនៅលើទឹកដីរបស់បច្ចាមិត្ត នៅជុំ
វិញទីតាំងដែលកងទ័ពឈរជើង។ ធ្វើបានយ៉ាងដូច
នេះ ទើបស្បៀងអាហារ និង ការផ្គត់ផ្គង់ដល់កងទ័ព
នឹងបានគ្រប់គ្រាន់ ពេញលេញបរិបូរ។ ហេតុដែល
ប្រទេសត្រូវទទួលរងនូវភាពក្រីក្រ ដោយការនាំទ័ព
ធ្វើសឹកសង្គ្រាម ក៏ព្រោះតែផ្លូវត្រូវដឹកជញ្ជូនស្បៀង
ឆ្ងាយពេក។ ការដឹកជញ្ជូនស្បៀងផ្លូវឆ្ងាយនាំឲ្យ
មហាជន (ប្រជារាស្ត្រ) ក្រីក្រ។ នៅជុំវិញតំបន់ទីតាំង
ដែលទ័ពឈរជើង រាល់ទំនិញសព្វសារពើ តែង
ឡើងថ្លៃខ្ពស់កប់ពពក តម្លៃស្ទុះឡើងខ្ពស់ នឹងធ្វើឲ្យ
លុយកាក់ ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋរឹងស្ងួត សម្បត្តិរដ្ឋរឹងស្ងួត
គឺត្រូវតែប្រញាប់ប្រមូលពន្ធអាករ ពីរាស្ត្របន្ថែមជា
បន្ទាន់។ កម្លាំងធនធានខាតបង់អស់ ទ្រព្យសម្បត្តិ
រឹងស្ងួត នៅទូទាំងប្រទេស គ្រប់ទីជនបទនានា គ្រប់
ក្រុមគ្រួសារ ផ្ទះសម្បែងល្អល្ហើរ មានតែជំបូលឥត

ជញ្ជាំង។ ទ្រព្យសម្បត្តិរដ្ឋដប់ភាគ ត្រូវបាត់បង់អស់
ប្រាំពីរភាគ ធនធានថវិកា ប្រទេសជាតិត្រូវខាតបង់
យ៉ាងដំណំ ដូចជារទេះសេះ រថសឹក បាក់បែក ខូច
បង់ សេះចាស់ៗហៅហាត់ ជំងឺតំកាត់ ស្លាំងស្គម អាវ
ក្រោះ មួកដែក ធ្នូព្រួញ ដាវ លំពែង ខែលដៃ ខែល
ខ្លួន និង ក្របី គោ រទេះធំ ដប់ភាគ ក៏ខូចខាតអស់
ប្រាំមួយភាគដែរ។

ហេតុនេះ មេទ័ពខ្លាំងពូកែ ហើយឈ្លាសវៃ គឺជា
មេទ័ពដែលចេះរិះរកវិធី ដោះស្រាយបញ្ហាស្បៀង
នៅនឹងកន្លែង គឺនៅក្នុងប្រទេសរបស់បច្ចាមិត្តតែម្តង។
ស៊ីអង្គរមួយគេនៅប្រទេសបច្ចាមិត្ត ស្មើនឹងម្តែតៅ
ដែលនាំមកពីប្រទេសខ្លួន។ បានស្មៅ (ចំបើង) មួយ
បាច់ឲ្យសេះស៊ី នៅប្រទេសបច្ចាមិត្ត ស្មើនឹងស្មៅម្តែ
បាច់ នាំមកពីប្រទេសខ្លួន។

ដើម្បីឲ្យកងទ័ពក្លាហានមោះមុត ក្នុងការប្រយុទ្ធ
ប្រហារខ្មាំងសត្រូវ គឺត្រូវធ្វើយ៉ាងណាឲ្យពួកគេមាន
ចិត្តចងកំហឹងនឹងខ្មាំងសត្រូវយ៉ាងប្តូរប្តេជ្ញា ។ ដើម្បី
ដណ្តើមរឹបអូសយក សម្ភារៈ យុទ្ធជាបករណ៍ និង

យោធបរិក្ខាររបស់ខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវចេះប្រើប្រាស់វត្ថុ
សម្ភារៈទាំងនោះ និង ត្រូវចេះជូនជារង្វាន់ ដល់ពល
សេនា ។ ដូចនេះ ក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ សង្គ្រាមទ័ព
សេះ (យុទ្ធជនណា ឬក្រុមណា) កាលបើដណ្តើម
បានរថសឹកពីដប់គ្រឿងឡើងទៅ គឺត្រូវតែឲ្យរង្វាន់
ដល់អ្នកណាដែលដណ្តើម យកបានមុនគេបង្អស់។
ខណៈនោះ ត្រូវយកសញ្ញាទង់ជាតិរបស់ទ័ពខ្មាំង
នៅលើរថសឹកទាំងនោះ ចោលចេញ ដោយដាក់
ជំនួសសញ្ញាទង់ជាតិរបស់កងទ័ពយើងវិញ រួចហើយ
ដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងកងរថសឹក របស់កងទ័ពយើង
សម្រាប់ប្រើប្រាស់តែម្តង។ ចំពោះទ័ពខ្មាំងដែល
យើងចាប់បានជាឈ្លឹយសឹក ត្រូវរាប់អាន មើលថែ
ទាំពូកគេ ឲ្យបានល្អប្រពៃ។ នោះហើយដែលថា
ជោគជ័យលើខ្មាំង និងធ្វើឲ្យយើងកាន់ តែខ្លាំងថែម
ទៀត។ ហេតុនេះ ការដឹកនាំទ័ពធ្វើសឹកសង្គ្រាមផល
ចំណេញ ត្រង់ឈ្នះហ័ស ឈ្នះក្នុងមួយបំប្រិចភ្នែក។
បើអូសបន្លាយពេលវេលា នាំឲ្យខាតបង់ផលប្រយោជន៍
កាន់តែច្រើន។

ហេតុនេះហើយ ទើបមានពាក្យដំណាលថា
មេទ័ព ដែលចេះដឹកនាំទ័ពធ្វើសឹកសង្គ្រាម ជំនាញ
ជាញជ័យ គឺជាអាទិទេព នៃវាសនាប្រជានុរាស្ត្រ ជា
អ្នករក្សាការពារសុវត្ថិភាព សុខសន្តិភាពជូនប្រទេស
ជាតិ។

ជំពូកទី៣

កលយុទ្ធសង្គ្រាម

ស៊ុន ជឺ និយាយថា :

ជាទូទៅ គោលនយោបាយ ក្នុងក្បួនដឹកនាំទ័ព ការធ្វើឲ្យខ្មាំងសត្រូវទូទាំងប្រទេសខ្លបខ្លាច បាក់ស្បាត ចុះញឹម នោះជាកំពូលល្បិច ត្រឹកពលកៀងទ័ព ទៅ វាយប្រហារប្រទេសជាតូសត្រូវ នោះជាគំនិតអន់ ក្តោប ក្តាប់ស្មារតីទឹកចិត្តប្រយុទ្ធរបស់កងទ័ពខ្មាំងទាំងមូល ធ្វើឲ្យគេ បាក់ស្មារតី ទទួលចុះញឹម នោះជាកំពូល ល្បិច។ កៀងពលបញ្ជាទ័ព ទៅវាយលុកទ័ពខ្មាំង នោះជាគំនិតអន់ ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងទាំងកងពល ស្ងប់ស្ងែង ឬទ្ធិអំណាច ទទួលចុះញឹម នោះជាកំពូលល្បិច។ ត្រឹកពលទៅវាយប្រហារ នោះជាគំនិតអន់។ ធ្វើឲ្យ កងសេនា ពលរេហ៍ក្នុងជួរទ័ពខ្មាំង គ្រាន់តែឮខ្លាច គ្រាន់តែឃើញរត់ ព្រោះការបាក់ស្បាតចំពោះឬទ្ធិ អំណាចខ្លួន នោះជាកំពូលល្បិច ។ នាំពលទៅវាយ ប្រហារ នោះជាគំនិតអន់។

ហេតុនេះ ការប្រយុទ្ធដូចរន្ទះ ការឈ្នះមួយ
បំប្រិចភ្នែក ក៏ពុំទាន់ហៅថាជាយុទ្ធសាស្ត្រ ឬ វិធី
សាស្ត្រឈ្លានវាងវៃបំផុត ក្នុងចំណោមភាពឈ្លាន
វៃនោះដែរ។ ក្បាច់គុនមិនបាច់ដាស់ ដូចជាការធ្វើ
សង្គ្រាមមិនចាំបាច់ប្រយុទ្ធ តែធ្វើយ៉ាងណាឲ្យខ្លាំង
សត្រូវ បាក់បបខ្លបខ្លាច ទទួលចុះចាញ់ នោះទើបជា
យុទ្ធវិធីឈ្លានវៃបំផុត ក្នុងចំណោមភាពវាងវៃ ទាំង
ឡាយ។

ដូចនេះ កំពូលល្បិចក្នុងការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ គឺ
ប្រើកលយុទ្ធសង្គ្រាម ដើម្បីដាក់ត្តាយកឈ្នះទៅលើ
ទ័ពខ្លាំង បន្ទាប់មកតាមរយៈមធ្យោបាយការទូត
ដើម្បីត្រៀម លក្ខណៈយកឈ្នះ ហើយបន្ទាប់ទៀត
គឺប្រើប្រាស់កម្លាំង ប្រដាប់អាវុធដើម្បីយកឈ្នះទៅ
លើទ័ពខ្លាំង។ ការវាយលុកកំពែងក្រុង ជាជម្រើស
ចុងក្រោយ។ ការវាយលុកកំពែង ក្រុង ជាវិធីម្យ៉ាង
ដែលធ្វើឡើងដោយបង្ខំ។ ព្រោះការ ផលិត កែច្នៃ
រទេះសេះ រថសឹក គ្រឿងសព្វាវុធគ្រប់ បែបយ៉ាង
ត្រូវប្រើពេលយ៉ាងតិចបីខែ ទើបសម្រេចរួចរាល់ ការ

កសាងទំនប់ ភ្នំដីជាល្មាន់ សម្រាប់ការវាយលុក
កំពែងក្រុងខ្មាំង ក៏ត្រូវអស់ពេលមិនតិចជាងបីខែដែរ
ទើប អាចប្រើប្រាស់បាន។

ពួកនាយកង មេទ័ព ដែលតក់ក្រហល់ទល់ពុទ្ធនៅ
ក្តៅក្រហាយក្នុងចិត្ត គិតច្រឡោតខឹង ទៅបញ្ជា
កៀងពល ឲ្យវារឡើងដណ្តើម ផ្តុំបន្តឹងដេញតាំង
កំពែងក្រុង ដូចហ្វូងស្រមោច ដើម្បីវាយលុក បុក
ទំលុះក្រុងរបស់ខ្មាំង។ ប៉ុន្តែ ពេលនោះ កងទ័ព
សេនា ពលវេហ៍ ស្លាប់ផង រហូសផងអស់មួយភាគបី
នៃចំនួនទ័ពទៅហើយ តែក្រុង នគរទ័ពខ្មាំងនៅពុំ
ទាន់ត្រូវបានកំទេច ដណ្តើមយកបាន នោះហើយជា
ភាពអន្តរាយ ជាក្តីវិនាសនៃការវាយលុកបុកទំលុះ
កំពែងក្រុង។

អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកដែលជំនាញជាញជ័យ
ក្នុងសឹកសង្គ្រាម គឺធ្វើយ៉ាងណាក្តោបក្តាប់ស្មារតីខ្មាំង
ឲ្យចុះញឹម ដោយមិនចាំបាច់ពើបប្រយុទ្ធដោយផ្ទាល់
កំទេចនិង ដណ្តើមក្រុងរបស់ខ្មាំងបាន ដោយមិន
បាច់ប្រើការវាយលុកបុកទំលុះ។ វាយប្រហារ កម្ទេច

ទឹកដីប៉ុន្មានគមរបស់ខ្មាំងដោយ មិនប្រើពេលវេលាយូរ
អង្វែង ប្រការទាំងនោះ ដាច់ខាតត្រូវ ប្រើកលយុទ្ធ
ឈ្នះៗទាំងស្រុង ដើម្បីត្រៀមយកឈ្នះអ្នកផង ក្រោម
មេឃលើដីនេះ។

ធ្វើបានដូចនេះ ក្នុងជួរកងទ័ព ពលសេនា មិន
មានការហត់នឿយ និងជួបការលំបាកខ្លាំង ក៏ប៉ុន្តែ
នៅតែទទួលបានជោគជ័យ យ៉ាងត្រចះត្រចង់ជា
ស្ថាពរ។ នោះហើយ ជាក្បួនវាយលុកដោយកលគំនិត
យុទ្ធបញ្ញា។ ហេតុដូចនេះ តាមក្បួន **ពិជ័យសង្គ្រាម**
ការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ កាលបើ កម្លាំងយើងច្រើន
លើសខ្មាំងដប់ដង ត្រូវធ្វើការហ៊ុមព័ទ្ធទ័ពខ្មាំង បើ
ច្រើនលើសប្រាំដង ត្រូវធ្វើការវាយលុកទៅលើទ័ព
ខ្មាំង បើគ្រាន់តែលើសទ្វេដង គឺត្រូវរកវិធីបំបែកជួរ
កងទ័ពខ្មាំង តែបើស្មើគ្នា យើងត្រូវតែរកវិធីយកឈ្នះ
ជាបន្ទាន់។ តែពេលដែលកម្លាំងទ័ពយើងតិចជាង
ទ័ពខ្មាំង គឺយើងត្រូវ រកវិធីគេចចេញ ឲ្យផុតពីមុខ
ទ័ពខ្មាំង ។ កាលបើឃើញថា កម្លាំងពិតរបស់កង
ទ័ពយើងគ្រប់ចំណុចទន់ខ្សោយ ជាងទ័ពខ្មាំងនោះ

ត្រូវគេចង្អុលផុតពីការពើបប្រយុទ្ធជាដាច់ខាត។ ហេតុ
នេះសម្រាប់ជួរកងទ័ពមួយ ដែលតូចទន់ខ្សោយ ក៏ប៉ុន្តែ
នៅតែរឹងទទឹងក្រាញននៀល គិតតែប្រយុទ្ធតទល់
នឹងទ័ពខ្មាំង ដែលខ្លាំងជាងខ្លួនហួសប្រមាណនោះ
ទីបំផុត ប្រាកដជាក្លាយជាចំណីនៃភ្លើងសង្គ្រាម ឬ
យ៉ាងហោចណាស់ ក៏ត្រូវខ្លាំងចាប់ខ្លួន ជាឈ្លឹយ
សឹកដែរ។

សេនាប្រមុខ មេទ័ពធំ នាយកង នាយក្រុម
ទាំងឡាយ ជាជំនួយការផ្ទាល់សម្រាប់ព្រះរាជា ឬ
ថ្នាក់ដឹកនាំប្រទេស ជាសសរទ្រូងរបស់ជាតិ ប្រៀប
បានកំពែងការពារដែនដីប៉ុន្តែគរដ៏រឹងមាំ។ ប្រសិន
បើជំនួយការសសរទ្រូង ឬ កំពែងនោះរឹងមាំ គ្មាន
ការខ្វះចន្លោះ ហើយល្អប្រសើរគ្រប់ជ្រុងជ្រោយទៀត
នោះ តាមរយៈនោះ ប្រទេសជាតិក៏រឹងមាំ និងវឌ្ឍន
ភាពរុងរឿងដែរ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើអ្នក
ទាំងនោះ មានការថ្លោះឆ្កោយ ខ្វះចន្លោះ អន់ខ្សោយ
តាមរយៈនោះប្រទេសជាតិ ក៏ធ្លាក់ចុះ អន់ថយ ឆ្កោះ
ទៅកាន់ហ៊ានភាព ក្តីវិនាសពុំខានឡើយ។ ប្រមុខរាជ

រដ្ឋាភិបាល ថ្នាក់ដឹកនាំជាតិ អាចក្លាយជារឿង គ្រោះ
ថ្នាក់ ឧបសគ្គ ជាវត្ថុរារាំង ដល់សកម្មភាពកងទ័ព
របស់ខ្លួនដោយករណីបីយ៉ាង ៖

១- មិនយល់ដឹងអំពីស្ថានភាពរបស់កងទ័ព ដែល
ថាមិនអាចធ្វើការរុលទៅមុខបាន ប៉ុន្តែ បែរជាបង្ខំឲ្យ
រុលទៅមុខ។ មិនយល់ដឹងអំពីស្ថានភាពរបស់កងទ័ព
ដែលថា មិនអាចធ្វើការដកថយបាន ប៉ុន្តែ បែរជាឲ្យ
ទ័ពដកថយ។ កត្តានេះគេហៅថាជាការដាក់កំហិត
ជាចំណងចង់រឹតកងទ័ព។

២-មិនដឹងមិនយល់ អំពីកិច្ចការផ្ទៃក្នុងរបស់កង
ទ័ព ក៏ប៉ុន្តែព្យាយាម ធ្វើការត្រួតត្រា ដោយលូកដៃ
ចូលក្នុងកិច្ចការ រដ្ឋបាលរបស់កងទ័ព ធ្វើឲ្យនាយ
ទាហាន ពលសេនា កើតក្តីខ្វល់ខ្វាយ មិនយល់
ហេតុការណ៍ មិនយល់ដឹងកលឧបាយ នៃសឹកសង្គ្រាម
ក៏ប៉ុន្តែ ព្យាយាមត្រួតត្រា ក្នុងកិច្ចការបញ្ជាទ័ព
នាសមរភូមិប្រយុទ្ធ ធ្វើឲ្យ មេទ័ព នាយទាហាន
ពលសេនា ក្នុងជួរកងទ័ព កើតក្តីខ្វល់ខ្វាយ មន្ទិល
សៅហ្មង បាត់បង់ជំនឿចិត្ត ក្នុងការប្រយុទ្ធ។ ពេល

ដែលកងទ័ពកើតភាពខ្វល់ខ្វាយ មន្ទិលសៅហ្មង ផ្ទៃក្នុង
 វិករ ពេលនោះហើយ បណ្តាសាមន្តប្រទេស និង
 ប្រទេសជិតខាង នឹងឆ្លៀតឱកាសវាយលុក ធ្វើ
 វិទ្យុឡនា ប្រើកលឧបាយដោយវិទ្យុឡនា បំផ្លិចបំផ្លាញ
 បង្កើតអំពើបះបោគគ្រប់ទិសទី ជាគ្រោះអាសន្ន មហន្ត-
 រាយ ប្រៀបបាន ភ្នំបាក់ធ្លាក់មកសង្កត់ពីលើយ៉ាង
 នោះឯង។ នេះហើយដែល ហៅថាខ្លួនបង្កើតភាព
 ស្តុកស្តាញឲ្យខ្លួន ជាហេតុនាំភាពជោគជ័យ ទៅឲ្យ
 គូភាគីសត្រូវ ឯណោះវិញ។ បានមិនបាច់ខំ រលំ
 មិនបាច់ច្រាន។ ដូចនេះ ទើបមានស្ថានភាពប្រាំ
 យ៉ាង សម្រាប់ ប្រមាណភាពជោគជ័យទុកជាមុនគឺ :

ក- កាលបើអាចដឹងបានថា ក្នុងស្ថានភាពណា
 គួរប្រយុទ្ធ ក្នុងស្ថានភាពណាមិនគួរប្រយុទ្ធ នោះគេ
 នឹងឈ្នះ។

ខ- កាលបើចេះយោងទៅលើចំនួនទ័ពពិតតិច ឬ
 ច្រើន ដើម្បីអនុវត្តក្បួនប្រយុទ្ធផ្សេងគ្នាឲ្យសមស្រប
 នោះគេនឹងឈ្នះ។

គ-កាលបើទាំងមន្ត្រី ទាំងទាហាន មានឆន្ទៈរួម
មនសិការតែមួយ ពីថ្នាក់លើចុះដល់ក្រោម រួមកម្លាំង
កាយចិត្តជាឆ្លងមួយ នោះគេនឹងឈ្នះ។

ឃ-កាលបើចេះយកភាពដែលបានរៀបចំត្រៀម
លក្ខណៈទុកជាមុនបានល្អ ដើម្បីរង់ចាំតទល់ជាមួយ
ភាពដែល មិនបានរៀបចំទុកជាមុននោះគេនឹងឈ្នះ។

ង-កាលបើនាយទាហាន មេទ័ពដែលជាអ្នក
ជំនាញជាញជ័យ មានសមត្ថភាពបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ
យ៉ាងចំណាន ហើយមិនមានការលូកដៃខានពីសំណាក់
ប្រមុខរដ្ឋ ឬ អ្នកមានអំណាច ដែលមិនចេះក្ស័នទ័ព
មកដាក់កំហិត ខាយ៉ាងទេនោះ នោះគេនឹងឈ្នះ។

ស្ថានភាពទាំងប្រាំយ៉ាងនេះ ជាប្រមាណវិធី ដើម្បី
គិតទុកជាមុន នូវភាពជោគជ័យក្នុងសឹកសង្គ្រាម។
ដូច្នេះ ទើបមានពាក្យថា បើស្គាល់ ច្បាស់អំពីខ្លាំង
និងស្គាល់ច្បាស់អំពីខ្លួនយើង ច្បាំងទាំងមួយរយ
សមរភូមិ ឈ្នះទាំងមួយរយដង ពោលគឺស្គាល់គេ
ស្គាល់យើង ឈ្នះ ឈ្នះ មិនចេះចាញ់ ។ ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើមិនស្គាល់អំពីស្ថានភាពខ្លាំង ហើយគ្រាន់

តែស្គាល់អំពីខ្លួនឯង ឬស្គាល់អំពីខ្មាំង តែមិនស្គាល់
អំពីខ្លួនឯង នោះជោគជ័យនិងបរាជ័យមួយខាងម្នាក់
ឬពាក់កណ្តាលម្នាក់ ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើមិន
ស្គាល់ខ្មាំង ហើយក៏មិនស្គាល់ ខ្លួនឯងទៀតនោះ
ច្បាំងមួយរយដង ចាញ់មួយរយដង។

ជំពូកទី៤ ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ

ស៊ុន ជី និយាយថា :

កាលពីសម័យដើម អ្នកដែលពូកែដឹកនាំទ័ព ធ្វើសឹកសង្គ្រាម ដំបូងបង្អស់ គឺត្រូវបង្កើតឲ្យបានកត្តានៃភាពជោគជ័យ ដោយមិនទុកឲ្យខ្លាំងសត្រូវ វាយប្រហារមកលើខ្លួនបាន ហើយរង់ចាំឱកាសយកឈ្នះលើខ្លាំងតែម្យ៉ាងគត់។ ដើម្បីមិនទុកឱកាស ឲ្យខ្លាំងយកជ័យជម្នះលើខ្លួនបាន ភាពម្ចាស់ការស្ថិតនៅលើយើង។ ការដែលអាចយកឈ្នះទៅលើខ្លាំងបាន គឺស្ថិតនៅគ្រងភាពខ្វះចន្លោះ ថ្លោះឆ្មោយរបស់ខ្លាំងដែលយើងចេះឆ្លៀតឆក់យកឱកាសនោះ ក្តោបក្តាប់ស្ថានការណ៍ឲ្យ បាន។ ដូច្នេះ អ្នកជំនាញជាញឹកញយក្នុងសឹកសង្គ្រាម គឺជាអ្នកដែលអាចមានលទ្ធភាពក្នុងការធ្វើសង្គ្រាម ការពារខ្លួន ឲ្យបានរួចផុតពីការវាយប្រហារយកឈ្នះរបស់ខ្លាំង សត្រូវមកលើខ្លួន។ ក៏ប៉ុន្តែ ពុំប្រាកដថាយើងអាចវាយប្រហារ យកឈ្នះ

ដាច់ខាតលើខ្លាំងបាននោះដែរ។ ហេតុដូច្នេះ ទើប
មានពាក្យស្លោកថា ៖

“ជោគជ័យអាចប្រមាណដឹង

តែមិនអាចបង្ខំតាមចំណង់ចិត្តបានឡើយ”។

ពេលស្ថិតក្នុងស្ថានភាព មិនអាចយកឈ្នះលើ
ទ័ពខ្លាំង គឺចាំបាច់ត្រូវធ្វើការការពារឲ្យបានរឹងមាំ។
ពេលអាចយក ឈ្នះលើទ័ពខ្លាំងបាន គឺចាំបាច់ត្រូវ
ធ្វើការវាយលុកជាបន្ទាន់។ ការពារព្រោះពុំទាន់មាន
គ្រប់លក្ខណៈដើម្បីឈ្នះ។ ធ្វើការវាយលុក គឺព្រោះ
កត្តាឈ្នះមានគ្រប់គ្រាន់ពេញលេញ។ មេទ័ព ដែល
ជំនាញខាងការពារ ជាអ្នកចេះក្លែងភេទ លាក់ខ្លួន
បំបាំងកាយ ឲ្យកម្លាំងទ័ពខ្លួនស្ថិតក្នុងអាថ៌កំបាំង នៃ
សណ្ឋានដី គ្រប់ប្រភេទ នៅលើទីតាំងភូមិសាស្ត្រ
នាសមរភូមិប្រយុទ្ធ។ ប្រៀបបានដូចគេបង្កប់ខ្លួន
នៅក្រោមដីប្រាំបួនជាន់យ៉ាងនោះដែរ រីឯអ្នកពូកែ
ខាងវាយលុក គឺចេះពង្រីកកម្លាំងទ័ពប្រយុទ្ធរបស់ខ្លួន
តាមគ្រប់រូបភាពដល់កម្រិតខ្ពស់ជាអតិបរមា ហើយ
ចេះធ្វើសកម្មភាព យ៉ាងសមស្របតាមគ្រប់ស្ថាន

ភាពនៃអាកាសធាតុធម្មជាតិ ដោយចលនាមួយ
 ប្រៀបដូចគេបោះពួយ ពីលើទីតាំងខ្ពស់ ទម្លាក់ចុះ
 មកទីតាំងទាប ឬប្រៀបដូចល្បាក់ទឹក ដែលហូរធ្លាក់
 ពីលើកំពូលភ្នំដ៏សែនខ្ពស់ បុកទម្លាក់ មកជ្រោះជ្រៅ
 យ៉ាងនោះឯង។ ត្រង់នេះហើយដែលហៅថាសមត្ថភាព
 ព្រមទាំងការពារផង ទាំងដណ្តើមយកឈ្នះ ទាំងស្រុង
 ផង។ ការប្រមាណក្នុងភាពជោគជ័យ កាលបើគ្មាន
 ភាពលឿនលឿន ហួសពីគំនិតយល់ដឹងនៃមនុស្ស
 ភាគច្រើនទេ នោះការប្រមាណនោះ ពុំមែនជា
 គតិបណ្ឌិតខ្ពង់ខ្ពស់ ក្នុងចំណោមគតិបណ្ឌិតខ្ពង់ខ្ពស់
 ទាំងឡាយឡើយ។ ឆ្លងកាត់បទពិសោធផ្សាងគ្នាក្នុង
 សមរភូមិមួយ ដែលត្រៀមយកឈ្នះបាន ហើយ
 អ្នកផងតែងកោតសរសើរថាពូកែ តែក៏ពុំទាន់អាច
 ចាត់ទុកថាជាអ្នកខ្លាំងពូកែ ក្នុងចំណោមអ្នកខ្លាំង
 ពូកែនោះដែរ។ ប្រៀបដូចគេចាប់យកស្លាបសត្វបក្សី
 មួយយ៉ាងស្រាលឡើងពីដី គឺមិនអាចចាត់ ទុកថា
 ជាអ្នកមានកម្លាំងខ្លាំងនោះឡើយ។ ការដែលអាច
 មើលឃើញព្រះអាទិត្យ ព្រះច័ន្ទ ក៏ពុំមែនមាន ន័យ

ថាភ្នែកភ្លឺនោះទេ ហើយការដែល អាចស្តាប់ឮ
សំឡេង ផ្លូវនេះក្រើកមេឃនោះ ក៏ពុំមែនមានន័យ
ថា ត្រចៀករៀសរវៃនោះដែរ។

ពីបុរាណនាយ កាលបើមានឈ្មោះថាជាអ្នក
ពូកែ ច្បាំងក្នុងសឹកសង្គ្រាម ដរាបណាក៏គេតែងចេះ
ត្រៀមយកឈ្នះទៅលើខ្មាំង ដែលងាយឈ្នះ។ ដូច្នោះ
ភាពជោគជ័យសម្រាប់អ្នក ដែលមានឈ្មោះថា ជំនាញ
ជាញជ័យ ដែលអាចទទួលយកបាន កាលបើគ្មាន
ពាក្យថាជាកលយុទ្ធ ប្រកបដោយគតិបណ្ឌិតទេនោះ
ក៏គ្មានដែរពាក្យថាយុទ្ធជ័យ ឬវិវេជនដ៏ហានក្លាត្រចះ
ត្រចង់នោះឡើយ។ ហេតុនេះ ភាពជោគជ័យនោះ
គឺមិនមានអ្វី ត្រូវសង្ស័យនោះឡើយ។ ហេតុដែលថា
មិនត្រូវមានការ សង្ស័យ ក៏ព្រោះតែភាពជោគជ័យ
របស់គេ ត្រូវបានសាង ឡើងលើមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃ
ភាពឈ្នះប្រាកដ រីឯខ្មាំងដែលគេ យកឈ្នះបាននោះ
ជាប្រភេទខ្មាំង ដែលបានធ្លាក់ចូលក្នុង ភាពបរាជ័យ
រួចទៅហើយ។ ដូចនេះ អ្នកជំនាញជាញជ័យ ក្នុង
សឹកសង្គ្រាម ជានិច្ចកាលតែងធ្វើឲ្យខ្លួនគេ ឈរនៅ

លើមូលដ្ឋានដែលមិនអាចបរាជ័យ ហើយទន្ទឹមនោះ
ក៏គេមិនទុកឲ្យឱកាសណាមួយ ដែលអាចយកឈ្នះ
លើខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវរំលងផុតនោះដែរ។ ហេតុនេះ
កងទ័ពដែលច្បាំងឈ្នះក្នុងសមរភូមិ តែងមានការ
ថ្លៃប្រឌិតគ្រប់ពេល នូវរាល់កត្តាឈ្នះទុកមុនជាស្រេច
រួចបន្ទាប់មកទើបគេពើបប្រយុទ្ធ ជាមួយខ្មាំងជា
ក្រោយ។ ចំណែកកងទ័ព ដែលចាញ់សឹកសង្គ្រាម
វិញ តែងធ្វើការប្រយុទ្ធមុនជាមួយខ្មាំង រួចហើយ
ទើបគិតពីលក្ខណៈយកឈ្នះជាក្រោយ ដោយស្ថិត
ក្នុងភាពផ្សងព្រេងជានិច្ច។ អ្នកពូកែកាន់ទ័ពចេញ
ច្បាំង គេអាច ចាប់ផ្តើមពីចំណុច ដែលគិតមើលទៅ
ដូចជាមិនអាចប្រយុទ្ធ យកឈ្នះបាន តែគេចេះកែ
កុនស្ថានភាព ដើម្បីឲ្យធានាបាន នូវភាពជោគជ័យ
ជាប្រាកដ ហើយក្តាប់យកភាពម្ចាស់ការ ក្នុងការ
កំណត់លើភាពឈ្នះចាញ់ នៃសឹកសង្គ្រាម។ ក្បួន
ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ មានកិច្ចសំខាន់ប្រាំយ៉ាង ៖ មួយគឺ
ប្រមាណ ពីរគឺ*ទំហំ(ទ្រង់ទ្រាយ)* បីគឺ*ចំនួន* បួនគឺ
ប្រៀបធៀប និង ប្រាំគឺ*ឈ្នះ*។ កិច្ចសំខាន់ទាំងប្រាំ

យ៉ាងខាងលើ ប្រៀបដូចជាបដិច្ចសមុប្បាទធម៌ម្យ៉ាង
ដែលមានទំនាក់ទំនង ជាហេតុបច្ច័យនឹងគ្នា។ ភូមិ
សាស្ត្រ និងស្ថានភាពបង្កើតភាពប៉ាន់ប្រមាណ ការ
ប៉ាន់ប្រមាណ ចំពោះភូមិសាស្ត្រ នឹងអាចដឹងបានពី
ទំហំនៃសមរភូមិ គិតគូរចំនួន នៃកម្លាំងទ័ពដែល
ចាំបាច់ត្រូវបញ្ជូនចូលក្នុងសមរភូមិ ផ្អែកលើការប្រៀប
ធៀបកម្លាំងទ័ពរបស់គូភាគី នឹងប៉ាន់ប្រមាណ ភាព
ខ្លាំងខ្សោយ នៃកម្លាំងយោធាពិតទាំងសងខាងរួចហើយ
គេនឹងប៉ាន់ប្រមាណបាន អំពីភាពឈ្នះចាញ់ក្នុងឆាក
ប្រយុទ្ធ។

ដូច្នេះ កងទ័ពដែលទទួលបានជោគជ័យ ក្នុង
ការប្រៀបធៀបរវាងកម្លាំងទ័ពទាំងសងខាង ប្រៀប
ដូចគេយក វត្ថុទម្ងន់មួយគោន ទៅថ្លឹងប្រៀបនឹងវត្ថុ
ទម្ងន់មួយគីឡូយ៉ាងនោះឯង គឺដណ្តើមបានអត្តភាព
ដាច់ខាត ចំណែកកងទ័ពដែលបរាជ័យ ឈរលើ
គោលការណ៍ប្រៀបធៀបកម្លាំងទ័ព បីដូច គេយក
វត្ថុមួយ ទម្ងន់ត្រឹមតែមួយគីឡូ ទៅថ្លឹងប្រៀបធៀប
ជាមួយនឹងវត្ថុមួយ ដែលមានទម្ងន់មួយគោនយ៉ាង

នេះឯង ពេលគឺស្ថិតនៅក្នុងភាពជាអ្នកចាញ់ប្រៀប
ជាដាច់ខាត។

ចំពោះកងទ័ពដែលមានកម្លាំងធំធេង ខ្លាំងក្លា
ហើយទទួលបានជោគជ័យ គឺការបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ
ប្រៀបដូចទឹកបាក់ទំនប់ ហូរខ្ទប់ពីលើទីខ្ពស់ ៨០០
ព្យាម ធ្លាក់ចុះមកជ្រោះជ្រៅ ដែលគ្មាននរណាអាច
នឹងរារាំងបាន។ ទាំងនេះ គឺជាការសម្តែងបូទិ៍ នៃឥទ្ធិ
ពលកម្លាំងថាមពលរបស់កងទ័ព ដែលច្បាំងឈ្នះ
ក្នុងសឹកសង្គ្រាម។

ជំពូកទី៥ ប្រៀប និង ស្នៀត

ស៊ីនជី និយាយថា ៖

កាលបើចង់គ្រប់គ្រងជួរទ័ពមួយ ដែលមានកង
កម្លាំងច្រើន ឲ្យបានល្អ ដូចជាការគ្រប់គ្រងជួរទ័ព
មួយ ដែលមានកងកម្លាំងតិចនោះ បញ្ហាគឺស្ថិតនៅ
ត្រង់ក្របខ័ណ្ឌ និងការចាត់តាំង។ បើចង់បញ្ជាជួរ
ទ័ពមួយ ដែលមានកងកម្លាំងច្រើនឲ្យបានល្អ ដូចជា
ការបញ្ជាជួរទ័ពមួយ ដែលមានកងកម្លាំងតិចនោះ បញ្ហា
គឺស្ថិតលើព័ត៌មាន និងបទបញ្ជា។ សម្រាប់កម្លាំង
ទ័ពជាតិក្នុងទូទាំងប្រទេសដ៏ច្រើនលើសលប់ ប្រសិន
បើស្ថានភាពអាក្រក់ណាមួយកើតឡើង ពោលគឺ
ត្រូវខ្មាំងវាយលុកដោយចៃដន្យ ប៉ុន្តែ មិនចង់ទទួល
នូវភាពបរាជ័យ បញ្ហាគឺ ស្ថិតត្រង់ការចេះប្រែប្រួល
បត់បែនយុទ្ធចម្បាំងតាមយុទ្ធសាស្ត្រ យុទ្ធវិធីទ័ពឆ្លាក់
ទ័ពស្រួច ការប្រយុទ្ធទល់មុខ ឬប្រយុទ្ធមិនទល់

មុខ។ សម្រាប់កងទ័ពមួយ ធ្វើការវាយលុក ទៅលើ
ទ័ពខ្មាំង បើចង់មានប្រៀប ដូចយកថ្មតប់ពងមាន់
ទៅដល់ទីណាឈ្នះដាច់ដល់ទីនោះ បញ្ហាស្ថិតនៅ
ត្រង់ការ ចេះអនុវត្តយ៉ាងហ្មត់ចត់និងដាក់ច្បាស់ នូវ
ការចេះ គេចចេញពីភាពបំភាន់ តែក្តោបក្តាប់ភាព
ពិត ។ ធម្មតា គោលការណ៍ទូទៅពេលប្រយុទ្ធ គេ
តែងប្រើប្រាស់ទ័ពស្រួច ដើម្បីទប់ស្កាត់ទ័ពខ្មាំង ហើយ
យកទ័ពធំរៀបរយ ដើម្បីវាយសង្គ្រប់ ដណ្តើមជ័យ
ជម្នះទៅលើខ្មាំង។ ហេតុនេះ មេទ័ពដែលខ្លាំងពូកែ
ស្ទាត់ជំនាញកិច្ចការសឹកសង្គ្រាម ឲ្យតែច្បាំងដឹងថា
ឈ្នះ នោះយុទ្ធសាស្ត្រចម្បាំងរបស់គេ គឺប្រៀបដូច
មេឃដី ប្រែប្រួលឥតទីបញ្ចប់ ប្រៀបដូចជាទន្លេដ៏ធំ
ទឹកហូរខ្ទល់ខ្ទាញ់ចាក់ទៅមហាសមុទ្រ មិនចេះរឹង
ស្ងួត។ ចូលមករួចហើយពេលចេញទៅវិញ ប្រៀប
ដូចព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទ្រ គោចរវិលជុំប្តូរវេនគ្នា។
ទៅហើយមកវិញ ប្រៀបដូចរដូវកាលទាំងបួន ផ្លាស់
វេនគ្នា តាមក្រឹត្យក្រមធម្មជាតិ។ តន្ត្រី ដែលមាន
អក្សរភ្លេង ត្រឹមតែប្រាំចង្វាក់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែ ភាពប្រែ

ប្រួល នៃចង្វាក់ទាំងប្រាំនោះ បង្កើតទៅជាបទភ្លេងដ៏
សម្បូរបែប ស្តាប់គ្មានទីបញ្ចប់។ រីឯពណ៌ធម្មជាតិ
ដែលមានពណ៌ដើមតែប្រាំប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែពេល លាយ
ពណ៌ទាំងប្រាំនោះចូលគ្នា ធ្វើឲ្យប្រែប្រួល ទៅជា
ពណ៌ចម្រុះធម្មជាតិយ៉ាងសម្បូរបែប គួរឲ្យគយគន់
គ្មានទីបញ្ចប់។ រីឯរសជាតិវិញ ក៏មានត្រឹមតែប្រាំរស
ជាតិដើមប៉ុណ្ណោះដែរ។ ប៉ុន្តែការប្រែប្រួលនៃរសជាតិ
ទាំងប្រាំនោះ បានផ្តល់ឱជារស ផ្សេងៗគ្នា ធ្វើឲ្យការ
ខ្លែម-ក្រហម-ភ្លក្សរសជាតិទាំងនោះ មិនអស់មិនហើយ។
ភាពផ្ទាល់ និងភាពប្រយោល ទំនាក់ទំនង ឆ្លើយតប
និងប្រែប្រួល ប្រៀបដូចជាការវិលជុំនៅលើរង្វង់នៃ
មាត់ពែង គ្មានទីណាដែលជាចំណុចចាប់ផ្តើម ហើយ
ក៏គ្មានដែរចំណុចនៃទីបញ្ចប់។ តើមានអ្នកណាមួយ
ដែលអាចទៅដល់ទីបញ្ចប់ នៃភាពប្រែប្រួលនោះ
បានទេ ខ្សែទឹកហូរចាក់យ៉ាងខ្លាំង កម្លាំងហូរលឿន
ដូចហោះ នឹងអាចរុញច្រានដុំថ្មទៅបាន តាមចរន្ត
របស់វា ដូចពាក្យថា ទឹកហូរសឹកថ្ម កត្តានោះគឺ
អាស្រ័យលើល្បាក់ទឹកដ៏លឿនលឿន។ សត្វស្នាំងដ៏

សាហាវ ប្រើល្បឿនហោះយ៉ាងលឿន ដើម្បីវាយ
 ប្រហារ ទៅលើគោលដៅ ទើបអាចចាប់បានសត្វ
 ម្រឹគ បក្សីជាចំណី កត្តានោះ គឺអាស្រ័យដោយវាចេះ
 ប្រើចង្វាក់ល្បឿនយ៉ាងសមស្រប។ ដូចនេះ អ្នកដែល
 ពូកែបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ អ្វីដែលហៅថាប្រៀប ឬ ស្មៀត
 ដែលគេបង្កើត គឺភាពឧបសគ្គ និងចង្វាក់ដែលគេ
 ក្តោបក្តាប់តែក្នុងខណៈពេលដ៏ខ្លីបំផុត ពោលគឺគ្រាន់
 តែមួយប៉ប្រិចភ្នែកប៉ុណ្ណោះ។ ប្រៀបឬស្មៀតទាំង
 នោះប្រៀបបានស្នា ដែលបានយឺតតំឡើងយ៉ាងតឹង
 អស់ទំហឹង រីឯចង្វាក់នោះ ប្រៀបបានគន្លឹះកែរបស់
 ស្នានោះ ដែលគ្រាន់តែកេះ គឺបាញ់ចេញភ្លែតតែម្តង។
 លឿនដូចព្រួញ។ ការប្រយុទ្ធស្ថិតក្នុងស្ថានភាពរក់រឹ
 ច្របូកច្របល់ តែចាំបាច់ត្រូវរក្សាជួរទ័ពរបស់យើង
 កុំឲ្យមានភាពច្របូកច្របល់ឲ្យសោះ។ ប្រយុទ្ធគ្នា
 ក្នុងស្ថានភាពច្របូក ច្របល់ មិនច្បាស់លាស់ តែ
 ចាំបាច់ត្រូវរៀបចំកងទ័ពយើង ឲ្យមានលទ្ធភាពអាច
 ទប់ទល់បានដោយសេរី ទាំងបួនមុម ប្រាំបីទិស ធ្វើ
 ឲ្យទ័ពខ្មាំងមិនអាចវាយប្រហារ យកឈ្នះមកលើ

ទ័ពយើងបាន។ ត្រូវចេះបញ្ឆោតខ្លាំងឲ្យឃើញថា
យើងច្របូក ច្របល់ តែមុនពេលប្រយុទ្ធ ចាំបាច់ត្រូវ
មានគុណភាពនៃភាពហានក្លា។ បញ្ជាក់ឲ្យខ្លាំងឃើញ
ថាយើងទន់ខ្សោយ តែមុនពេលប្រយុទ្ធ ចាំបាច់ត្រូវ
មានកម្លាំងខ្លាំងក្លារឹងមាំ ។ បង្ក្រាប ចលាចល គឺជា
បញ្ហាចាត់តាំងរបស់បញ្ជាការ ហ៊ាន ឬ ខ្លាច ជាបញ្ហា
ល្អ ឬអាក្រក់របស់ប្រៀបនិងស្មៀគ្រ។ ខ្លាំង ឬ ខ្សោយ
គឺ បញ្ហាសំព្វែងកម្លាំងយោធា។ ដូចនេះ មេទ័ពដែល
ពូកែខាង បញ្ឆោតទ័ពខ្លាំង ឲ្យលុះក្នុងបំណងរបស់
ខ្លួន គឺចេះបំភាន់ ក្លែងភេទ បង្កើតរូបភាពក្លែងក្លាយ
ដើម្បីបំភាន់ខ្លាំង ឲ្យវាធ្វើសកម្មភាពតាមគំនិតរបស់
ខ្លួន ឲ្យខ្លាំងឃើញប្រយោជន៍ វាពិតជាត្រូវបោក
បញ្ឆោត។ យកប្រយោជន៍តូច ធ្វើជានុយដើម្បី
បញ្ឆោតទ័ពខ្លាំង ហើយប្រើកម្លាំងទ័ពពូនស្ទាក់រង់ចាំ
ឱកាសវាយប្រហារសង្គ្រប់យកឈ្នះ ។ ដូច្នេះអ្នក
ជំនាញជាញឹកជំនាញជ័យចាំបាច់ត្រូវបញ្ចូលស្មៀគ្រ “ប្រៀប”
ដែលជាភាពអំណោយផល ដើម្បីត្រៀមឈ្នះ ដោយ
មិនទាមទារហួសហេតុពេក លើសពីសមត្ថភាពរបស់

នាយទាហាន។ អាស្រ័យហេតុនេះ ទើបគេអាច
ជ្រើសរើសបានជនឆ្នើមពិតប្រាកដ និងឆ្លៀតឆក់បាន
ឱកាសជាអំណោយផល។ អ្នកដែលពូកែខាង “ស្មៀត”
ល្បីច ពេលបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ ប្រៀបបានចលនានៃ
ការផ្លាស់ប្តូរកំណាត់ឈើ និងដុំថ្មអុីចឹងឯង។ លក្ខណៈ
ធម្មជាតិនៃឈើនិងថ្មពេលដាក់នៅទីរាបស្មើ គឺងាយ
នៅនឹងថេរមួយកន្លែង តែបើដាក់នៅទីចោតគឺវានឹង
មៀលទៅយ៉ាងងាយ។ ដូចនេះអ្នកពូកែបញ្ជាទ័ព
ប្រយុទ្ធ តែងចេះបង្កើត “ស្មៀត” ដែលមាន “ប្រៀប”
ជាអំណោយផល ប្រៀបបានដូចជាការដាក់ដុំថ្មមូល
ពីលើកំពូលភ្នំខ្ពស់ កម្ពស់៨០០ម៉ែត្រ ឲ្យរមៀលចុះ
យ៉ាងនោះឯង។ នោះហើយ គឺស្មៀតល្បីចក្នុង
សមរភូមិប្រយុទ្ធ។

ជំពូកទី៦

ពិត និង មិនពិត

(ការពិត និង មាយាតារ)

ស៊ុនដ៏ និយាយថា៖

ធម្មតា ការបានទៅដល់ទីលានប្រយុទ្ធមុន ហើយ
រង់ចាំទ័ពខ្មាំងនោះ គឺជាឱកាសបានសម្រាកលម្អៃ
លម្អើយ និងមានម្ចាស់ការ រីងការទៅដល់ក្រោយ ត្រូវ
ប្រញាប់ប្រញាល់ ទប់ទល់នឹងការប្រយុទ្ធ ទាំងនៅ
នឿយហត់ ទាំងមិនបានត្រៀមលក្ខណៈ វានឹងបាត់
បង់ម្ចាស់ការ។ ហេតុនេះ អ្នកពូកែ បញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ
គេអាចបញ្ជាបានទ័ពខ្មាំង ដោយមិនឲ្យខ្មាំងបញ្ជាគេ
បាន ។ អាចធ្វើឲ្យខ្មាំងមកចូលអន្ទាក់ដោយខ្លួនឯង
ក៏ព្រោះតែគេចេះប្រើប្រាស់នូវផលប្រយោជន៍ ដើម្បី
បញ្ឆោតខ្មាំង។ ការធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងពុំអាចទៅដល់តំបន់
ដែលវាបានគ្រោងទុក គឺព្រោះតែគេចេះបង្កើតនូវ
ភាពលំបាក ភាពជាឧបសគ្គ ដើម្បីរាំងស្អាតទ័ព

ខ្លាំង។ ដូចនេះ ពេលដែលខ្លាំងមានការឈប់សម្រាក
ល្អ ដាច់ខាតត្រូវរកវិធីធ្វើឲ្យវាស្ងៀមហាត់ ទ័ពខ្លាំង
ដែលមានការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងគ្រប់គ្រាន់ ចាំបាច់ត្រូវ
រកវិធី ធ្វើឲ្យវាខ្វះខាតអត់ឃ្លាន ទ័ពខ្លាំងសម្លៀក
មិនធ្វើសកម្មភាព ដាច់ខាតត្រូវរកវិធីបញ្ជាវា។ ពេល
ចេញទ័ពប្រយុទ្ធត្រូវតម្រង់ឆ្ពោះទីតាំងខ្លាំង កន្លែង
ដែលវាមិនអាចជួយសង្គ្រោះគ្នាបាន។ ពេលរុលទៅ
មុខត្រូវរុលយ៉ាងលឿន សំដៅទីតាំងទ័ពខ្លាំង ធ្វើឲ្យ
វាស្មានមិនដល់ ពុំអាចគិតទុកជាមុន។ ធ្វើប្រតិបត្តិ
ការសឹក រាប់ពាន់យោជន៍ ដោយមិនជួបឧបសគ្គ គឺ
ព្រោះតែធ្វើដំណើរ ទៅតំបន់ដែលគ្មានទ័ពខ្លាំង។
ការវាយលុកដែលប្រាកបដោយជោគជ័យ គឺដោយ
សារ វាយចំទីតាំង ដែលខ្លាំងគ្មានធ្វើការការពារ ឬ
ការពារមិនរឹងមាំ។ ការការពារដែលដាច់ខាតត្រូវតែ
រឹងមាំ គឺដោយសារការការពារទីតាំង ដែលខ្លាំងមិន
អាចវាយលុកបាន ឬវាយលុកដោយលំបាក។ ដូច្នេះ
អ្នកពូកែខាងវាយលុក គឺធ្វើឲ្យខ្លាំងមិនដឹងថាត្រូវ
ការពារដូចម្តេច! អ្នកពូកែខាងការពារ គឺធ្វើឲ្យទ័ពខ្លាំង

មិនដឹងថាត្រូវវាយលុកដោយវិធីណា!។ ជាភាពអស្ចារ្យ
ពេកក្រៃ គឺអស្ចារ្យដល់ថ្នាក់ដែលពុំអាចមើល ឃើញ
រូបភាព ស្លាក ស្នាម។ វិសេសវិសាល ដល់ថ្នាក់
ដែលពុំអាច ស្តាប់ឮសំឡេងអ្វីសោះ។ ធ្វើបានដូច្នេះ
ទើបអាចហៅថាជាអធិរាជលើខ្មាំងសត្រូវ។ ធ្វើការ
វាយលុក ដែលទ័ពខ្មាំងមិនអាច ទប់ទល់បាន គឺ
ដោយសារវាយលុកចំកន្លែងដែលទ័ពខ្មាំង ការពារ
ទន់ខ្សោយ។ ការធ្វើការដកថយ ដែលទ័ពខ្មាំងមិន
អាចតាមវាយប្រហារបាន គឺដោយ សារ សកម្មភាព
រហ័សរហួន ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងពុំអាចតាមទាន់។ ហេតុ
នេះ ពេលដែលទ័ពយើង ចង់ធ្វើការវាយប្រហារ
ទោះជាទ័ពខ្មាំងមានការខិតខំការពារ ដោយកំពែង
ខ្ពស់ ឬស្ថិតក្នុងលេណដ្ឋានយ៉ាងជ្រៅ ក៏បង្ខំចិត្ត ត្រូវ
ចាកចេញពីទីតាំង ដើម្បីពិបប្រយុទ្ធជាមួយយើងដែរ
គឺ ព្រោះតែយើង បានវាយលុកចំទីតាំងរបស់ខ្មាំង
ដែលត្រៀមទុកសម្រាប់សង្គ្រោះ។ ពេលទ័ពយើង
មិនចង់វាយលុក ទោះជាការគុសវាសក្រោមដី ដើម្បី
ការពារក៏ដោយ ក៏ទ័ពខ្មាំងពុំ អាចមានវិធីពិប

ប្រយុទ្ធជាមួយយើងបានដែរ គឺព្រោះតែយើងបាន
រកវិធីធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងត្រូវផ្លាស់ប្តូរទិសដៅវាយលុក។
ដូច្នេះ ប្រើវិធីធ្វើឲ្យខ្មាំង មើលឃើញរូបភាពក្លែង
ក្លាយ ដើម្បីបោកបញ្ឆោតវា ធ្វើឲ្យវាសម្តែង និង
បង្ហាញនូវគោលគំនិតរបស់វាចេញមកក្រៅឲ្យបាន
ច្បាស់។ រីឯទ័ពយើងវិញ គឺមិនបង្ហាញរូបភាព
ច្បាស់លាស់ណាមួយឡើយ ធ្វើឲ្យខ្មាំងរារកទីតំបន់
អ្វីពុំឃើញបានពេលនោះហើយ ដែលអាចអនុវត្ត
បានគោលការណ៍ប្រមូលផ្តុំកងកម្លាំងរបស់យើង
ដើម្បីឲ្យកងកម្លាំងរបស់ខ្មាំង ត្រូវបែងចែកជា
ចំណែកៗ។ កងកម្លាំងទ័ពយើងប្រមូល នៅទីតាំង
មួយ ឯទ័ពខ្មាំងត្រូវបែងចែកទៅដប់ទីតាំង នោះហើយ
ដែលយើងអាចប្រើកម្លាំងទ័ពមានចំនួនតិចនៅពេល
ធម្មតា តែច្រើនជាងដប់ដង នៅពេលវាយប្រហារ
ខ្មាំង។ ដូចនេះ គឺយើងបង្កើតបានប្រៀប ៖ ទ័ពយើង
ច្រើន ទ័ពខ្មាំងតិច។ ហើយអាចប្រមូលផ្តុំកម្លាំងទ័ព
ដែលមានប្រៀប ដើម្បីវាយប្រហារទៅលើទ័ពដែល
គ្មានប្រៀប ឬបាត់បង់ប្រៀប។ ហេតុនេះហើយ ទ័ព

ខ្លាំងដែលពើបប្រយុទ្ធនឹងទ័ពយើង ដោយកម្លាំងវា
មានកម្រិត។ ចំណុចទីតាំង ដែលទ័ពយើងចង់ធ្វើ
ការវាយលុក ហើយទ័ពខ្លាំងពុំអាចដឹងបាន ការដែល
មិនអាចយល់ដឹងបាននោះ គឺខ្លាំងត្រូវធ្វើការការពារ
ទាំងគ្រប់ទីកន្លែង ទីតាំងការពារ របស់ទ័ពខ្លាំងកាន់
តែច្រើន ចំនួនទ័ពដែលប្រឈមមុខប្រយុទ្ធ នឹងទ័ព
យើង កាន់តែមានកម្រិតតិច។ ដូចនេះ កាលបើផ្ដោត
អារម្មណ៍ការពារចំណុចខាងមុខ កម្លាំងទ័ពខាងក្រោយ
រមែង នឹងចុះខ្សោយ។ ផ្ដោតអារម្មណ៍ការពារស្លាប
ស្តាំ កម្លាំងទ័ព ផ្នែកស្លាបឆ្វេងនឹងចុះខ្សោយ ការពារ
ទាំងគ្រប់ទីតាំង គឺកម្លាំងទ័ពគ្រប់ទាំងទីតាំងនឹងត្រូវ
ចុះខ្សោយ។ ដោយសារកម្លាំងទ័ពខ្លាំងចុះខ្សោយ
ពីព្រោះតែគេការពារទាំងគ្រប់ទីតាំង។ ចំណែកកម្លាំង
ទ័ពយើង ដោយសារមានច្រើនពីព្រោះតែយើង បង្ខំ
ឲ្យទ័ពខ្លាំង ត្រូវបែងចែកកម្លាំងធ្វើការការពារពីការ
វាយ លុករបស់ទ័ពយើង។ ដូច្នេះ ការដែលអាចដឹង
មុនថានឹងត្រូវ វាយប្រហារតំបន់ណា ត្រូវប្រយុទ្ធនៅ
ពេលណានោះ ទោះជាធ្វើដំណើរទ័ពរាប់ពាន់យោជន៍

ក៏អាចពើបប្រយុទ្ធនឹងខ្មាំងបានដែរ។ ការដែលមិន
អាចប្រមាណដឹងមុន ថានៅទីណា និងនៅពេល
ណា ដែលត្រូវធ្វើការប្រយុទ្ធ នោះយើងនឹង ត្រូវធ្លាក់
ក្នុងសភាពទ័ពស្លាប់ឆ្វេងមិនអាចជួយស្លាប់ស្តាំ ទ័ព
មុខ មិនអាចជួយទ័ពក្រោយ ក្រោយមិនអាចជួយមុខ
ទម្រាំបើនៅឆ្ងាយពីគ្នារាប់សិបយោជន៍ ឬយ៉ាងជិត
រាប់យោជន៍នោះ តើនឹងទៅជាយ៉ាងណា?។

អាស្រ័យហេតុនេះ ទើបពោលថា : ជោគជ័យគឺ
អាស្រ័យលើការឆក់ឱកាស។ ទ័ពខ្មាំងថ្វីត្បិតមាន
ចំនួនច្រើន ប៉ុន្តែ ត្រូវធ្វើដូចម្តេចកុំឲ្យវាយកកម្លាំង
ទាំងអស់នោះមកប្រយុទ្ធជាមួយយើងបាន។

ដូច្នេះ ចាំបាច់ត្រូវធ្វើការវិភាគ ប៉ាន់ប្រមាណឲ្យ
បានហ្មត់ចត់ ដើម្បីឈ្នះយល់ឲ្យបានច្បាស់លាស់ពី
ផលប្រយោជន៍ និងភាពអន្តរាយ ពីការបាននិងការ
បាត់បង់។ វាយស្ទង់ស្ទាប ទៅលើទ័ពខ្មាំង ដើម្បី
ស្វែងរកឲ្យខានតែបានលំអាន នៃភាពកំរើក និង
ស្ងប់របស់ទ័ពខ្មាំង បង្ហាញរូបភាពក្លែងក្លាយ ដើម្បី
បញ្ឆោតខ្មាំង ដើម្បីឈ្នះយល់ភូមិសាស្ត្រ ដែលទ័ព

ខ្លាំងកំពុងកាន់កាប់ វាមានអំណោយផល ឬមិន
អំណោយផល ចាប់ផ្ដើមប្រយុទ្ធ ដោយវិធីចារកម្ម
ស៊ើបការ ដើម្បីឈ្នះយល់ការចាត់ចែងកម្លាំងទ័ព
របស់ខ្មាំង ភាពបំភ័ន្តនិងពិតខ្លាំងខ្សោយយ៉ាងណា។
ហេតុនេះ វិធីដែលបង្ហាញរូបភាព ដើម្បីបញ្ជាក់ខ្លាំង
កាលបើអនុវត្តដល់កម្រិតលំអិតសុខុម គឺពុំអាច
មើលឃើញស្លាកស្នាម ពិតយ៉ាងណានោះឡើយ ។
ការពុំអាចមើលឃើញ ស្លាកស្នាមនេះហើយ ទោះ
បីជាចារបុរសនៅពាសពេញ ក៏ពុំអាចឈ្នះយល់
យ៉ាងលំអិតបានដែរ ហើយទោះបីមានអ្នកភ្លឺស្វាង
ល្អាសដែរដល់កម្រិតណា ក៏ពុំអាចគិតឃើញវិធីទប់
ទល់បានដែរ។ សម្របតាមស្ថានភាពខ្លាំង ដើម្បី
ត្រៀមលក្ខណៈ ឈ្នះក្នុងសឹកសង្គ្រាម ទោះជាដាក់
ភាពជោគជ័យនៅចំពោះមុខ អ្នកផងទាំងពួងក៏ពួកគេ
នៅតែស្ទាក់ស្ទើរ មិនយល់ថាព្រោះហេតុអ្វីឡើយ។
ព្រោះពួកគេតែងយល់នូវវិធីសាស្ត្រ ដែលត្រៀម
យកឈ្នះដោយការប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនយល់ថាយើង
ធ្វើយ៉ាងណា ផ្អែកទៅលើស្ថានភាពផ្លាស់ប្តូររបស់

ខ្លាំង ហើយអនុវត្តនូវវិធីសាស្ត្រប្រយុទ្ធដ៏ឈ្លាសវៃនោះ
ទេ។ ហេតុនេះ ពេលដែលទទួលបានជោគជ័យម្តងៗ
វាពុំមែនជាការយកតម្រាប់ សាចុះសាឡើង តាមក្បួន
ប្រយុទ្ធពីមុននោះទេ ប៉ុន្តែ ជាការចេះសម្របទៅតាម
ស្ថានភាពជាក់ស្តែងរបស់ខ្លាំង ពោល គឺប្រែប្រួល
ឥតដែនកំណត់ ឥតទីបញ្ចប់។ ក្រិត្យក្រមនៃការ
ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ប្រៀបដូចខ្សែទឹកហូរ។ ក្រិត្យក្រម
នៃទឹក គឺគេចពីទីខ្ពស់ហូរចាក់មកទីទាប។ ក្រិត្យ
ក្រមនៃការដឹកនាំទ័ព ប្រយុទ្ធ គឺចៀសពីទីតាំងដែល
រឹងមាំរបស់ទ័ពខ្លាំង ងាកទៅ វាយប្រហារលើ ទីតាំង
ដែលទន់ខ្សោយរបស់ទ័ពខ្លាំង។ ទឹក គឺអាស្រ័យដោយ
ភូមិសាស្ត្រខ្ពស់ទាប បានកំណត់ទិសដៅខ្សែចរន្តហូរ
របស់វា ចំណែកការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ត្រូវយោងទៅ
លើស្ថានភាពខ្លាំង នឹងធ្វើការសម្រេចទិសដៅគោល-
ការណ៍ ដើម្បីត្រៀមលក្ខណៈឈ្នះ។ ហេតុនេះ ការ
ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ គ្មានវិធីសាស្ត្រ ឬយុទ្ធវិធីណា
ដែលជាភាពថេរឥតប្តូរផ្លាស់នោះទេ បីដូចជាទឹក
យ៉ាងនោះដែរ តែងផ្លាស់ប្តូររូបភាពនៃចរន្តតាមសណ្ឋាន

ដី។ ការដែលអាចយោងទៅលើស្ថានភាពខ្លាំង និង
ត្រៀមលក្ខណៈឈ្នះនោះ គឺមានឈ្មោះថាជាការ
ដឹកនាំទ័ពដូច ព្រះអាទិទេព។ ក្រឹត្យក្រមនៃការ
ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ប្រៀបដូចបាតុភូតក្នុងធម្មជាតិ ដែល
មានរូបធាតុទាំងប្រាំគឺ ៖ ទឹក-ភ្លើង-ឈើ-ដែក និង ដី
ជាអាទិ៍។ រូបធាតុទាំងនេះ តែងមានទំនាក់ទំនង
ឆ្លើយតបគ្នាទៅវិញទៅមក ជាភាពស្របផង ភាព
ទំនាស់ផង ពោលគឺបង្កើតផង បំផ្លាញផង។ រដូវ
កាលទាំងបួនផ្លាស់ប្តូរវេនគ្នាតាមលំដាប់។ ថ្ងៃមាន
វែងមានខ្លី ពោល គឺរដូវដើមឆ្នាំថ្ងៃវែងយប់ខ្លី រដូវចុង
ឆ្នាំយប់វែងថ្ងៃខ្លី។ រីឯរាត្រី ក៏មានរនោចមានខ្មើត ឬ
ផ្លាស់គ្មានទីបញ្ចប់។

ជំពូកទី៧

បលនាទ័ពដណ្តើមប្រៀបបង្កុះ

ស៊ុនដី និយាយថា៖

ធម្មតាជាទូទៅក្នុងក្បួន ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ នាយកង មេទ័ព ដែលទទួលបញ្ជាពីព្រះរាជា ពីថ្នាក់ ដឹកនាំប្រទេស ដើម្បីធ្វើការចាត់តាំងប្រជារាស្ត្រ ឲ្យក្លាយជាកងទ័ព រហូតដល់ការដឹកនាំបញ្ជូនទ័ព ចេញទៅសមរភូមិប្រយុទ្ធ ក្នុងដំណាក់កាលនោះ គ្មានអ្វីពិបាកជាងការប្រដែងដណ្តើមលក្ខខ័ណ្ឌ ដើម្បី យកជ័យជម្នះទៅលើទ័ពខ្មាំងនោះទេ។ ប្រដែងដណ្តើម ទីតាំង ដែលជាឧបសគ្គពិបាកបំផុត ជាលក្ខខ័ណ្ឌ ជ័យជម្នះ ប្រកបដោយអំណោយផល ហើយទន្ទឹម នោះ ត្រូវធ្វើយ៉ាងណា តាមរយៈនៃផ្លូវក្រវិចក្រវៀន កេលកុង ដើម្បីសម្រេចបានដល់គោលដៅ គឺផ្លូវត្រង់ ហើយប្រែក្លាយភាពឧបសគ្គមិនអំណោយផល ទៅ ជាភាពងាយស្រួល ភាពជាអំណោយផលវិញ។ ចេតនា

ព្យាយាមដើរតាមផ្លូវក្រវិចក្រវៀន កេលកុង រួចប្រើ
ប្រាស់ផលប្រយោជន៍តូចតាច ដើម្បីជន្លបញ្ឆោតពួក
ខ្មាំង។ ធ្វើបានដូចនេះ ទើបអាចទៅដល់គោលដៅ
ដែលត្រូវដណ្តើមប្រដែងបានមុន ថ្វីត្បិតតែចេញ
ដំណើរក្រោយទ័ពខ្មាំង។ ដូច្នេះ ចាត់ទុកថាបានចេះ
ប្រើកលឧបាយ យកភាពក្រវិចក្រវៀន កេលកុង
ធ្វើជាផ្លូវត្រង់ - ពោលគឺយកវៀចធ្វើត្រង់ “ផ្លូវវៀចកុំ
បោះបង់ ផ្លូវត្រង់កុំដើរហង់” យ៉ាងនេះឯង។ ការ
បញ្ជូនកងទ័ពធំមួយទាំងមូល ទៅប្រដែងដណ្តើម
យកប្រៀប នៅសមរភូមិ ដោយនាំទៅជាមួយទាំង
សម្ភារៈសឹក ទាំងស្បៀងអាហារ និងទាំងរថសឹក រថ
ដឹកជញ្ជូនធំតូច គ្រប់បែបសព្វយ៉ាងនោះ ប្រាកដជា
ពុំអាចទៅដល់គោលដៅទាន់ពេល ដូចដែលបាន
កំណត់ទុកឡើយ។ ប្រសិនបើទុករទេះធំ រថដឹក
ជញ្ជូនធ្ងន់ៗ ចោលនៅខាងក្រោយ ដើម្បីឲ្យកងទ័ព
បានស្រាលខ្លួនធ្វើដំណើរទៅ ដណ្តើមប្រដែងប្រៀប
នោះវត្ថុសម្ភារៈទាំងនោះ នឹងត្រូវខូចខាតអន្តរាយ
អសារបង់។ ហេតុដូច្នេះ ការដែលដោះអាវក្រោះ

ចោលចេញ ហើយពាក់ឯកសណ្ឋានស្រាលៗជំនួស
 វិញ ដើម្បីទៅឲ្យឆាប់ដល់ដោយថ្ងៃមិនឈប់ យប់ក៏
 មិនសម្រាក បង្កើនល្បឿនទ្វេដង ធ្វើដំណើរជាប់រហូត
 ឥតឈប់ឈរ ឆ្លងកាត់ចម្ងាយផ្លូវរាប់រយយោជន៍
 ដើម្បីប្រដែងដណ្តើមយកប្រៀបលើទ័ពខ្លាំងៗ ធ្វើ
 ដូចនេះ ទាំងពលទាហាន ទាំងមេទ័ព នឹងត្រូវខ្លាំង
 ចាប់ខ្លួន ធ្វើជាឈ្លើយសឹកពុំខានឡើយ ពីព្រោះ ពួក
 អ្នកដែលខ្លួនខ្លាំងកម្លាំងមាន គេនឹងទៅដល់មុន រីឯ
 អ្នកកម្លាំងខ្សោយ ហៅហាត់ ក៏ត្រូវបោះបង់ចោល
 នៅតាមផ្លូវ ទីបំផុត សម្រេចសម្រួចមក មានតែ
 មួយភាគដប់ នៃចំនួនទ័ពដែលបានទៅដល់គោល
 ដៅ ។ ការចល័តដំណើរទ័ពដោយប្រញាប់ប្រញាល់
 បន្ទាន់ក្នុងចម្ងាយផ្លូវមួយ ៥០ យោជន៍ ដើម្បី
 ប្រដែងប្រៀបនោះ ពួកមេទ័ព នាយកង និងពល
 ទាហានជួរមុខ អាចជួបការលំបាក ពីព្រោះមានតែ
 ពាក់កណ្តាល នៃចំនួនទ័ពប៉ុណ្ណោះ ដែលបានទៅ
 ដល់គោលដៅ។ តែបើធ្វើដំណើរជាបន្ទាន់ ក្នុង
 ចម្ងាយផ្លូវ ៣០យោជន៍ ដើម្បីប្រដែងប្រៀបវិញនោះ

នឹងអាចមានត្រឹមតែពីរភាគបីនៃចំនួនទ័ព ដែលបាន
ទៅដល់គោលដៅ។ ដូច្នេះ កងទ័ពដែលគ្មានរទេះធំ
រថដឹកជញ្ជូនធ្ងន់ៗ នឹងត្រូវបរាជ័យ កងទ័ពដែល
គ្មានស្បៀង គឺមិនអាចរស់បាន គ្មានវត្ថុសម្ភារៈ
បម្រុង ក៏មិនអាចតស៊ូ អត់ធ្មត់ប្រយុទ្ធបាននោះដែរ។
បើមិនយល់ មិនក្តាប់បាន នូវកលឧបាយរបស់បណ្តា
សាមន្តប្រទេស (ប្រទេសជាចំណុះ) គឺមិនអាចចង
សម្ព័ន្ធជាមួយពួកគេបានឡើយ។ មិនយល់មិនស្គាល់
ស្ថានភាពព្រៃភ្នំ ទីជាឧបសគ្គ រាល់ភូមិសាស្ត្រដែល
ជាកក់ល្បាប់បឹងបូ គឺពុំអាចទទួលបានជ័យភូមិ ភូមិ
សាស្ត្រជាអំណោយផល សម្រាប់ទ័ពខ្លួននោះឡើយ។
កាន់ទ័ពចេញច្បាំង ត្រូវចេះឈ្លានវៃក្នុងការបោក
បញ្ឆោត ត្រូវចេះប្រែប្រួលសម្បូរបែប ទើបអាច
សម្រេចជោគជ័យ។ ផ្អែកទៅលើកត្តា ដែលគប្បី
មានប្រយោជន៍ ដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្តឲ្យសកម្មភាព
របស់ខ្លួន ធ្វើការបែងចែកឬប្រមូលផ្តុំកម្លាំង អាស្រ័យ
ដោយស្ថានភាព និងធ្វើការផ្លាស់ប្តូរឲ្យសមស្រប។
ហេតុដូច្នេះនេះ ពេលកងទ័ពធ្វើសកម្មភាពរហ័ស គឺ

ត្រូវគត្រឹកគគ្រេងសន្លឹកគ្រាំៗ ប្រៀបដូច ខ្យល់បក់
លុះកូច តែបើពេលសកម្មភាពយឺតវិញ គឺត្រូវនៅនឹង
ថ្កល់ ប្រៀបដូចព្រៃភ្នំ។ ពេលដែលត្រូវវាយប្រហារ
ទៅលើទ័ពខ្មាំង គឺសន្ទោសនៅដូចអណ្តាតភ្លើងឆាប
ឆេះត្របាក់លេបយ៉ាងនោះឯង តែបើបោះជំរំនៅទី
តាំងការពារវិញ គឺឈរខ្ពស់គ្រងដីម រីឯមាំដូចកំពូលភ្នំ
តែកាលបើលាក់ខ្លួន ពួនស្ទាក់ គឺប្រៀបដូចផ្ទៃមេឃ
ឯងឆ័តឈឹង ពុំអាចមើលឃើញ ព្រះអាទិត្យព្រះច័ន្ទឬ
ផ្កាយរះនៅទីណានោះឯង ប៉ុន្តែ ដល់ពេលធ្វើសកម្មភាព
ប្រៀបដូចផ្ការន្ទះកក្រើកមេឃ។ រីបអូសទ្រព្យសម្បត្តិ
ចាប់មនុស្សក្នុងភូមិ-ឃុំ បែងចែកប្រជារាស្ត្រ ដែល
ចាប់បានបើកទូលាយពង្រីកដែនដី បែងចែកភោគ
សម្បត្តិដែលរីបអូសបានទាំងនោះ ធ្វើការវាយតម្លៃ
ពីផលប្រយោជន៍ និង ភាពអន្តរាយ ពីភាពចំណេញ
ឬខាត បាត់ឬគង់ តាមកាលឱកាសនិងធ្វើសកម្មភាព
ឲ្យបានសមស្រប។ ត្រូវដឹងឲ្យបានមុន នូវកល
ឧបាយ យកផ្លូវវៀចធ្វើផ្លូវត្រង់ គឺអាចទទួលបាន
ជ័យជម្នះក្នុងសឹកសង្គ្រាម។ នេះគឺជាគោលការណ៍

ចលនាទ័ពដណ្តើម ប្រៀបឈ្នះយ៉ាងដូច្នេះឯង ។
ដូចពាក្យពោលថា ៖ " ពីព្រោះ ប្រើភាសានិយាយ
ដើម្បីបញ្ជាទ័ពស្តាប់ឥតច្បាស់ ដូច្នេះត្រូវចាត់ចែង
ប្រើស្តរ រតាំង ជួង ជាដើម។ ប្រើកាយវិការដើម្បី
បញ្ជាទ័ព មើលមិនឃើញច្បាស់ ទើបត្រូវតែចាត់
ចែងប្រើទង់បញ្ជា។ ស្តរ ជួង រតាំង ទង់បញ្ជា សុទ្ធតែ
បានប្រើប្រាស់ ដើម្បីឯកភាពសកម្មភាពរបស់កង
ទ័ពពេលប្រយុទ្ធ ពេលដែលកងទ័ពបានឯកភាពធ្វើ
សកម្មភាព គឺមនុស្សគ្រប់ៗរូប ភ្លៀវភ្លា ភ្លាហាន
ដោយមិនឯកោ ធ្វើដំណើររុលទៅមុខតែម្នាក់ឯង រីឯ
អ្នកដែលខ្លាចញញើត រុញរា ក៏ពុំអាចដកថយក្រោយ
តែឯងបានដែរ។ នេះគឺជាវិធីបញ្ជាទ័ព ដែលមាន
កម្លាំងច្រើន។ ដូច្នេះ ជាទូទៅ ប្រយុទ្ធពេលយប់
តែងប្រើភ្លើង និងសម្លេងស្តរ ប្រយុទ្ធពេលថ្ងៃ តែង
ប្រើទង់បញ្ជា។ អ្នកពូកែកាន់ទ័ពប្រយុទ្ធ ចាំបាច់ត្រូវ
ចៀសពីភាពភ្លៀវភ្លារបស់ទ័ពខ្មាំង ពេលពើបប្រយុទ្ធ
រង់ចាំដល់ពេលវា ធុញទ្រាន់ នឿយហត់ គឺវាយលុក
ភ្លាមជាបន្ទាន់។ នោះហើយ ជាវិធីក្តោបក្តាប់ធាតុ

ភ្លៀវភ្លាវរបស់កងទ័ព។ យកភាពសុក្រឹតរបស់ខ្លួន
 ដើម្បីតទល់នឹងភាពច្របូកច្របល់របស់ទ័ពខ្មាំង យក
 ភាពរឹងមាំរបស់ខ្លួន តទល់ជាមួយភាពធ្ងន់លុង ខ្វះ
 ចន្លោះរបស់ទ័ពខ្មាំង នោះគឺជាវិធីក្តោបក្តាប់ ក្រសោប
 ចិត្តកងទ័ព។ យកទីតាំងកងទ័ពយើង ដែលស្ថិតនៅ
 ជិតសមរភូមិប្រយុទ្ធ ដើម្បីតទល់ជាមួយការស្វះស្វែង
 ធ្វើដំណើរផ្លូវឆ្ងាយរបស់ទ័ពខ្មាំង យកការឈប់
 សម្រាកបានល្អ របស់កងទ័ពយើង តទល់ ជាមួយ
 ការនឿយហត់របស់ទ័ពខ្មាំង យកកងទ័ពដែលមាន
 ស្បៀងគ្រប់គ្រាន់ ហូបចុកឆ្អែតឆ្អន់ តទល់ជាមួយ
 ទ័ពខ្មាំង ដែលខ្វះស្បៀង ស៊ីចុកមិនគ្រប់គ្រាន់ នោះ
 ហើយ ជាវិធីក្តោបក្តាប់កម្លាំងប្រយុទ្ធរបស់កងទ័ព។
 មិនរារាំងទ័ពខ្មាំងដែលមាន ទង់បញ្ជា រៀបរយ មាន
 ការចាត់តាំងហ្មត់ចត់ មិនវាយលុកទៅលើសមរភូមិ
 ណាដែលមានភាពសុក្រឹត មានកម្លាំងទ័ពភ្លៀវភ្លា
 របស់ទ័ពខ្មាំង នោះគឺវិធីក្តោបក្តាប់ស្ថានភាពខ្មាំង
 ហើយ ធ្វើការប្តូរផ្លាស់ឲ្យបានសមស្រប។ ហេតុនេះ
 ក្បួនពិជយ័សង្គ្រាម សម្រាប់ការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធគឺ :

ពេលដែលកងទ័ពខ្មាំង ដណ្តើមបានទីតាំង ដែលជា
តំបន់ដីខ្ពស់ យើងមិនត្រូវធ្វើការវាយលុកពីក្រោម
ទៅលើទីខ្ពស់នោះទេ។ ទ័ពខ្មាំងផ្អែកខ្នងទៅលើ
តំបន់ដីខ្ពស់ យើងមិនគួរវាយលុកចំពីមុខវាឡើយ
ទ័ពខ្មាំងធ្វើល្បិចហាក់ដូចជាបរាជ័យ មិនគួរកៀង
ពលដេញតាមទេ កម្លាំងធាតុ ភ្លៀវភ្លា ទឹកចិត្ត
ប្រយុទ្ធរបស់ទ័ពខ្មាំងកំពុងឡើងខ្ពស់ មិនត្រូវវាយ
ប្រហារចំពោះមុខទេ ទ័ពខ្មាំងដែលយកពលទាហាន
មួយចំនួនតូច ធ្វើជានុយបញ្ឆោតយើង យើងមិន
បាច់ចាប់អារម្មណ៍ឡើយ កងទ័ពខ្មាំងកំពុងដកថយ
ទៅប្រទេសខ្លួនវិញ យើងកុំរារាំងវា។ ហ៊ុមព័ទ្ធទ័ព
ខ្មាំង ចាំបាច់ត្រូវទុកច្រកចេញមួយ ទ័ពខ្មាំងស្ថិតក្នុង
ភាពទាល់ច្រក មិនគួររុញខ្ទប់ជញ្ជាំងទេ។ រាល់កត្តា
ទាំងនោះ សុទ្ធតែជាក្បួនពិជ័យសង្គ្រាម ក្នុងការ
ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ដែលមេទ័ពម្នាក់ៗចាំបាច់ត្រូវក្តាប់
ឲ្យបានច្បាស់។

ជំពូកទី៨

ភាពប្រែប្រួលទ្វារប្រាំមូល

ស៊ុនដី និយាយថា ៖

ធម្មតា ក្នុងការដឹកនាំទ័ពចេញទៅសមរភូមិ ប្រយុទ្ធ មេទ័ពទាំងអស់តែងត្រូវបានទទួលបញ្ជា ពី ព្រះរាជាជាម្ចាស់ផែនដី ឬពីសំណាក់ថ្នាក់ដឹកនាំ ប្រទេស ដើម្បីកេណ្ឌប្រមូលទាហានមកចាត់តាំង ទៅជាកងទ័ព។ នៅពេលចេញដំណើរប្រតិបត្តិការ សឹក កាលបើស្ថិតនៅទីដីជាឧបស័គ្គ មិនត្រូវបោះ ទ័ពតាំងជំរុំទីនោះទេ បើស្ថិតនៅទីដីប្រសព្វមុខ ត្រូវ ចងសម្ព័ន្ធមិត្ត ជាមួយបណ្តាសាមន្តប្រទេស (ប្រទេស ជិតខាង-ប្រទេសជាចំណុះ) នៅទីដីឆ្ងាយដាច់ស្រ យ៉ាល កុំបង្អាក់ដំណើរទ័ព អែអង់ រេរង់នៅទីនោះ ឲ្យសោះ បើស្ថិតនៅទីដីគ្រោះថ្នាក់ ត្រូវចេះរិះរេ គិត រកកលឧបាយល្អចំណាន គេចផុតពីទីនោះ តែបើ ស្ថិតនៅទីដីមរណៈ ត្រូវប្តេជ្ញាចិត្តប្រយុទ្ធស្លាប់រស់

ដើម្បីបើកផ្លូវ ដែលគេតែងហៅថា “ប្រយុទ្ធបើកផ្លូវ
ឈាម” ។ មានផ្លូវខ្លះ អាចធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ មាន
កងទ័ពខ្មាំងខ្លះ មិនចាំបាច់ត្រូវព័បប្រយុទ្ធ មានក្រុង
កំពែងខ្លះ មិនចាំបាច់ទន្ទ្រានយក មានមូលដ្ឋានខ្លះ
មិនចាំបាច់ប្រដែងដណ្តើម ហើយមាន ព្រះរាជ
បញ្ជាឬបទបញ្ជាខ្លះ មិនចាំបាច់គោរព ឬ អនុវត្តតាម
ឡើយ។ ពីព្រោះក្នុងសមរភូមិតិច ខុសពីការពិតក្នុង
បទបញ្ជា ដូច្នេះ មេទ័ពដែលយល់បានច្បាស់ អំពី
គុណសម្បត្តិ និងគុណវិបត្តិ នៃភាពប្រែប្រួលទ្វារ
ប្រាំបួន ក្នុងក្បាច់ប្រយុទ្ធខាងលើ បានន័យថា ចេះ
ក្សេនដឹកនាំទ័ពទៅហើយ។ មេទ័ពណាដែល មិន
យល់ចំណុចពូកែ ស្មៀគ្រល្អ នៃភាពប្រែប្រួលខាង
លើទេនោះ ទោះបីជាយល់ភូមិសាស្ត្រ ក៏ពុំអាចក្តោប
ក្តាប់ ឬ ទទួលនូវភាពអំណោយផលពីជ័យភូមិបា
ដែរ។ បញ្ហាទ័ពប្រយុទ្ធ តែមិនចេះវិធីនៃភាពប្រែ
ប្រួលទាំងប្រាំបួនចំណុច ទោះបីបានយល់ដឹងអំពី

ផលប្រយោជន៍ទាំងប្រាំបួន យ៉ាងណាក្តី ក៏ពុំអាច
បញ្ចេញអស់សមត្ថភាពប្រយុទ្ធរបស់កងទ័ពបានដែរ។
ដូច្នេះ សម្រាប់មេទ័ព ដែលឈ្លាសវាងវៃ ពេលត្រិះ
រិះពិចារណាទៅលើបញ្ហាអ្វីមួយ ត្រូវឈ្វេងយល់ឲ្យ
បានច្បាស់នូវផ្នែកទាំងពីររបស់វា គឺគុណសម្បត្តិនិង
គុណវិបត្តិ ខាតនិងចំណេញ។ ក្នុងស្ថានភាពជា
អំណោយផល ត្រូវគិតដល់ភាពដែលមិនអំណោយ
ផល ពេលនោះកិច្ចការប្រព្រឹត្តទៅនឹងបានងាយស្រួល
ដោយរលូន។ ក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអំណោយផល
ត្រូវគិត ដល់ភាពជាអំណោយផល ពេលនោះគ្រោះ
អាសន្ននឹងត្រូវ កំចាត់បង់។ ប្រការដែលអាចជា
ឥទ្ធិពលគ្របដណ្តប់ ទៅលើសាមន្តប្រទេស គឺយក
កត្តាដែលគេខ្លបខ្លាចបំផុត មកគំរាមបង្ក្រាបពួកគេ។
ប្រការដែលអាចបញ្ជា ត្រឹកញាក់ពួកសាមន្តប្រទេស
បាន គឺប្រើប្រាស់កិច្ចការ ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់
បំផុត ដើម្បីចងបង្ខំពួកគេ។ ប្រការដែលអាចធ្វើឲ្យ

សាមន្តប្រទេសកោតគោរព គឺយកផលប្រយោជន៍
លួងបញ្ឆោតពួកគេ។ ដូច្នេះ វិធីដឹកនាំទ័ព នៃក្បួន
ពិជ័យសង្គ្រាម មិនត្រូវធ្វើសេចក្តីសង្ឃឹម ទៅលើការ
គិត ដែលថាទ័ពខ្មាំង មុខជាមកវាយប្រហារពុំខាន
នោះទេ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវត្រៀមរៀបចំទីលានសមរភូមិ
ប្រយុទ្ធ ដោយខ្លួនឯងជាស្រេច ដើម្បីរង់ចាំខ្មាំង
សត្រូវ។ ត្រៀមប្រយុទ្ធគ្រប់កាលៈទេសៈ។ មិនត្រូវធ្វើ
សេចក្តីសង្ឃឹមទៅលើការគិត ដែលថាទ័ពខ្មាំងវានឹង
មិនមកវាយប្រហារនោះទេ ប៉ុន្តែ យើងត្រូវមានកម្លាំង
ទ័ពខ្លាំងពូកែ សម្រាប់យើង ដើម្បីធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងមិន
អាចមានវិធីបុកទម្លុះ វាយប្រហារយើងបាន ។ ជា
ភាពគ្រោះថ្នាក់ មហាអាសន្នដល់អាយុជីវិត សម្រាប់
មេទ័ពដែលមានអត្តចរិតប្រាំយ៉ាង ដូចជា ៖ ដឹងតែពី
ប្រថុយស្លាប់ ប្រយុទ្ធទាំងកម្រោល ប្រាកដជានឹង
ត្រូវសម្លាប់។ គិតតែពីចង់រស់ ខ្លាចស្លាប់ ប្រាកដជា
នឹងត្រូវខ្មាំងចាប់រស់។ ក្រេវក្រោធ ឆាប់ខឹង ប្រាកដ

ជានឹងត្រូវខ្លាំងញុះញង់ អុជអាលឲ្យឆេះ ច្រឡោត
 តូងៗ ភាពស្អាតស្អំ គោរពតម្លៃខ្លួនប្រកបដោយ
 កិត្តិយស កិត្យានុភាព ប្រាកដជានឹងពុំអាចស្ងៀម
 ចំពោះការបង្ហាប់ បន្ថោក ធ្វើឲ្យអាម៉ាស ពីសំណាក់
 ខ្លាំងសត្រូវនោះឡើយ។ មានចិត្តអាណិតស្រឡាញ់
 មេត្តាធម៌ ចំពោះរាស្ត្រប្រជាខ្លាំងពេក ប្រាកដជានឹង
 ត្រូវធ្វើឲ្យវិនាស ព្រោះតែចង់ការពារឲ្យប្រជារាស្ត្រនោះ
 ឯង។ លក្ខណៈចរិតប្រាំយ៉ាងខាងលើ ជាចំណុចខ្លះ
 ចន្លោះ ខុសឆ្គងទាំងប្រាំយ៉ាង ដែលមេទ័ពតែង
 ទទួលរង ជាភាពគ្រោះថ្នាក់ មហន្តរាយ ក្នុងការ
 ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ។ កងទ័ពទាំងមូលត្រូវកំទេច មេទ័ព
 ត្រូវសម្លាប់ ក៏ព្រោះតែចំណុចខ្សោយ ប្រកបដោយ
 គ្រោះថ្នាក់ទាំងប្រាំយ៉ាងនេះ ជាមូលហេតុបង្កើតឡើង។
 ប្រការនេះ អ្នកជាមេទ័ព មិនអាចមើលរំលង ដោយ
 មិនយកចិត្តទុកដាក់ ជាពិសេសបានឡើយ។

ជំពូកទី៩

ប្រតិបត្តិការសឹក

ស៊ុនដ៏ និយាយថា៖

ជាទូទៅ ពេលកងទ័ពបើកយុទ្ធនាការប្រតិបត្តិការសឹក ក៏ដូចជាការ ពិនិត្យ អង្កេត ប៉ាន់ប្រមាណសភាពការណ៍ ទ័ពខ្មាំង នៅឯសមរភូមិ ចាំបាច់ត្រូវចាប់អារម្មណ៍ យកចិត្តទុកដាក់ ផ្ដោតជាសំខាន់ចំពោះគោលការណ៍ខាងក្រោម ដូចមាន ៖

ពេលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់តំបន់ភ្នំ ត្រូវសរសៀវអែប តាមជ្រលងជើងភ្នំ និងធ្វើដំណើរឆ្ពោះទៅមុខជានិច្ច។ ពេលបោះជំរំទីតាំងឈរជើង ត្រូវរក្សាទិសខាងមុខឲ្យបានស្រឡះមើលបានឆ្ងាយ បើទ័ពខ្មាំងដណ្ដើម បានមុននៅទីតាំងដ៏ខ្ពស់ មិនត្រូវធ្វើការវាយលុក ពីក្រោមឡើងទៅលើខ្ពស់នោះទេ។ នេះជាគោលការណ៍ប្រតិបត្តិការសឹក យុទ្ធនាការប្រយុទ្ធនៅតំបន់ព្រៃភ្នំ។ ពេលឆ្លងកាត់ព្រៃក ទន្លេ ត្រូវបោះទីតាំងទ័ព ឲ្យឆ្ងាយពីមាត់ព្រៃក ឆ្ងាយច្រាំងទន្លេ។

ពេលទ័ពខ្មាំងកាត់ព្រែក ទន្លេ ធ្វើដំណើរឆ្លងមក មិន
ត្រូវស្នាក់វាយប្រហារវា ពេលនៅក្នុងទឹកភ្លាមនោះ
ទេ ប៉ុន្តែ ត្រូវរង់ចាំឲ្យវាធ្វើដំណើរដល់ពាក់កណ្តាល
ផ្លូវហើយ ទើបធ្វើការវាយប្រហារវា។ ដូចនេះទើប
អំណោយផល។ ចង់ពើបប្រយុទ្ធជាមួយខ្មាំង មិន
ត្រូវរៀបចំក្បួនទ័ពក្បែរមាត់ទឹកទេ។ ពេលដែល ត្រូវ
បោះទីតាំងទ័ពតាមមាត់ទន្លេ ក៏ត្រូវបោះទីតាំងនៅ
ដីខ្ពស់ ទុកទិសខាងមុខឲ្យស្រឡះ មើលឃើញច្បាស់
បានឆ្ងាយទូលាយ មិនត្រូវបោះទីតាំងទ័ពរៀបចំក្បួន
ប្រយុទ្ធ នៅក្រោមប្រភពខ្សែទឹក របស់ទ័ពខ្មាំងទេ។
នេះជាគោលការណ៍ ប្រតិបត្តិការសឹក យុទ្ធនាការ
ប្រយុទ្ធនៅតំបន់ព្រែកទន្លេ។

ពេលធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់តំបន់ភក់ល្បាប់ បឹងបូ
ត្រូវធ្វើដំណើរឲ្យឆាប់រហ័ស ដើម្បីចេញផុតពីទីនោះ
មិនត្រូវដំអក់ នៅទីនោះយូរទេ បើចៃដន្យប៉ះទង្គិច
នឹងទ័ពខ្មាំងនៅតំបន់បឹងបូ ត្រូវច្បាមយកទីដែល
មានស្មៅកក់ ព្រៃរនាម ហើយបែរ ខ្នងទៅរកព្រៃ
ឈើទាំងនោះ ឲ្យខានតែបាន។ នេះជាគោល

ការណ៍ប្រតិបត្តិការសឹក ប្រយុទ្ធនៅតំបន់ភក់ល្បាប់
បឹងបូ។ នៅតំបន់វាលរាបដីស្មើ ចាំបាច់ត្រូវដណ្តើម
យកទីតំបន់ ស្រឡះ ទូលាយ សំខាន់គឺស្ថាបទាំង
សងខាងឆ្វេងស្តាំនិងខាងក្រោយ ត្រូវផ្អែកទៅលើទី
ដីខ្ពស់ ខាងមុខទាប ខាងក្រោយខ្ពស់។ នេះជា
គោលការណ៍ប្រតិបត្តិការសឹក ប្រយុទ្ធនៅតំបន់វាល
រាប។

ក្តាប់បានចំណុចសំខាន់ នៃគោលការណ៍បោះទី
តាំង ទាំងបួនខាងលើនេះ ជាមូលហេតុឆ្ពោះទៅកាន់
ភាពជោគជ័យត្រចះត្រចង់។ ជាទូទៅ ការបោះទី
តាំងទ័ព គេតែងចូលចិត្ត ជ្រើសយកទីដីខ្ពស់និង
ស្ងួត មិនចូលចិត្តទីដីទាបមានសំណើម ហើយជា
និច្ចកាល ទាមទារត្រូវតែនៅខាងទិសដែលមានពន្លឺ
ព្រះអាទិត្យ ចៀសកន្លែងដែលត្រូវបាំងបាត់ពន្លឺព្រះ
អាទិត្យ និង សើមបំប៉ិចបំប៉ាច់។ ការបោះទីតាំងទ័ព
នៅតំបន់ដីខ្ពស់ វាងាយស្រួលក្នុងដីភាពរស់នៅ
ក្នុងជួររកងទ័ព មិនសូវជាកើតមានជំងឺដំកាត់ផ្សេងៗ
នោះគឺជា កត្តាមួយក្នុងបណ្តាកត្តាសំខាន់សម្រាប់

កងទ័ពទទួលបានជ័យជម្នះ។ ពេលបោះទីតាំងទ័ព
លើភ្នំ លើទំនប់ ចាំបាច់ត្រូវបោះនៅខាងទិសដែល
មានពន្លឺព្រះអាទិត្យ ហើយស្លាបទាំងសងខាង និង
ក្រោយខ្នង ត្រូវផ្អែកទៅទីនោះ។ ប្រការទាំងនេះ
សម្រាប់ដឹកនាំទ័ព សុទ្ធតែមានប្រយោជន៍ ពីព្រោះ
បានជំនួយពីភូមិសាស្ត្រ។ នៅខាងលើប្រភពខ្សែទឹក
មេឃ ធ្លាក់ភ្លៀង ពពុះទឹកនឹងហូរតាមខ្សែទឹកចុះមក
បើកងទ័ពត្រូវឆ្លងកាត់ព្រែក ត្រូវរង់ចាំឲ្យទឹក នឹងផ្ទៃ
ទឹកស្ងប់រលកសិន ទើបឲ្យទ័ពឆ្លងកាត់។ ធម្មតា
ពេលជួបស្ថានភាពភូមិសាស្ត្រ ដូចជាភូមិសាស្ត្រផ្តាច់
ចំណងគឺទឹកហូរចំកណ្តាលជ្រលងនៃជញ្ជាំងភ្នំសងខាង
ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់។ ភូមិសាស្ត្រ អណ្តូងព្រះ
ដែលទឹកព័ទ្ធជុំទាំងបួនទិស នៅចំកណ្តាលជាទីដី
វាលរាប។ មានភូមិសាស្ត្រហៅថាគុកព្រះ សំណាញ់
ព្រះ និងអន្លង់ព្រះជាដើម នោះចាំ បាច់ត្រូវប្រញាប់
គេចចេញពីទីនោះ ទុកឲ្យទ័ពខ្មាំងនៅជិតនោះ យើង
បែរមុខចំទីនោះ រីឯទ័ពខ្មាំងបែរខ្នងដាក់ទីនោះ។ ពេល
កងទ័ព ធ្វើសកម្មភាពនៅទីដីមានផ្លូវតាមរូងភ្នំខ្ពស់

មានបឹងឬ ទីដីទំនាប មានស្មៅ បបូសដុះស៊ឹមទ្រុម
ទីដីព្រៃភ្នំ ព្រៃស្រោង ឈើ រល្លី លតាជាតិដុះ
ណែនណាន់ តាន់តាប់ មើលពុំយល់បានឆ្ងាយ
ចាំបាច់ត្រូវពិនិត្យ អង្កេត រុកទន្រ្ទានរានរកឲ្យបាន
ច្បាស់លាស់។ ព្រោះនៅទីនោះសុទ្ធតែជាទឹកកន្លែង
ដែលខ្លាំងអាចបង្កប់ទ័ព ពូនស្នាក់វាយប្រហារ ឬ ក៏
ពួកចារបុរសពូនស៊ើបការជាដើម ។ ទ័ពខ្លាំងនៅជិត
ទ័ពយើង តែវាហាក់ដូចមិនភិតភ័យ ស្លន់ស្លោ នោះក៏
ព្រោះតែវាអាងមានភូមិសាស្ត្រ ដែលជាជ័យភូមិ
សម្រាប់វា។ ទ័ពខ្លាំងស្ថិតនៅឆ្ងាយពីទ័ពយើង តែ
បានឲ្យទ័ពមកញុះញង់បបូលច្បាំងនោះ ក៏ព្រោះតែ
ចង់បញ្ឆោតឲ្យយើងរុលទៅមុខ។ ដែលទ័ពខ្លាំងមិន
ដណ្តើមយកទីតាំង ជាជ័យភូមិ តែបែរជាទៅបោះ
ទ័ពនៅទីវាលរាបទៅវិញ នោះប្រាកដជាវាមាន
ចំណុចអាងអ្វីមួយ ឬ ក៏មានកលគំនិតអ្វីពុំខាន។
កាលបើឃើញព្រៃឈើរំដើបរំជួលនោះ គឺទ័ពខ្លាំង
កំពុងនៅក្រោមព្រៃឈើនោះធ្វើដំណើរមករកយើង។
នៅក្នុងកំប្លោងព្រៃ ស្មៅ ស្បូវ ដែលច្រើនកន្លែងត្រូវ

បានបិទបាំងនោះ គឺខ្មាំងមានគំនិតធ្វើឲ្យយើងភ័យ
ខ្លាចគក់ស្អុត។ ពេលឃើញបក្សីព្រៃ ស្រាប់តែ ស្លន់
ស្លោស្នះហើរភិលៗ ក៏ព្រោះតែ ម្តុំក្រោមព្រៃនោះ
មានបង្កប់ទ័ព។ ពេលឃើញម្រឹគ សត្វព្រៃ ស្លន់ស្លោ
រត់ឆ្លេចឆ្លាច ក៏ព្រោះតែខ្មាំងកំពុងរំកិលកម្លាំងទ័ព
យ៉ាងច្រើនមកត្រៀមប្រយុទ្ធ។ ធូលីហើរខ្ពស់តែ
ស្រួច នោះគឺមានរថសឹកកំពុងធ្វើដំណើរមក។ ធូលី
ហើរទាបតែទូលាយ នោះគឺទ័ពថ្មើដើងកំពុងធ្វើដំណើរ
មក។ ធូលីហើររាត់រាយជាដុំតូចៗ ហើយវែងដូចផ្លូវ
នោះ គឺទ័ពខ្មាំងកំពុងកាប់ឱស។ ធូលីតិច តែពេល
ខ្លះហើរឡើងលើ ពេលខ្លះធ្លាក់ចុះទាប នោះគឺខ្មាំង
កំពុងបោះជំរំទ័ព។ កាលបើបេសកជន មន្ត្រី ការទូត
របស់ខ្មាំងមកចរចា ប្រកបដោយសំដីទន់ភ្លន់ឱន
លំទោន តែភាពពិតកំពុងស្រូតរូត ត្រៀមលក្ខណៈ
ប្រយុទ្ធ គឺខ្មាំងនឹងធ្វើការវាយលុកយើងជាពុំខាន។
តែបើសំដីម៉ឺងម៉ាត់ រឹងប៉ឹង ហើយកងទ័ពមកនៅ
កៀកនឹងយើងទៀតនោះ គឺខ្មាំង ត្រៀមរៀបចំដក
ថយហើយ។ បើរថសឹកខ្មាំងបរចេញមកមុន ហើយ

ដណ្តើមទីតាំងស្លាបឆ្វេងស្តាំទាំងសងខាងនោះ គឺ
វាកំពុងត្រៀមរៀបចំទីលានប្រយុទ្ធ។ មិនបានណាត់
ទុកមុន ប៉ុន្តែ ខ្លាំងបែរជាមកសុំចរចាសន្តិភាព នោះគឺ
វាមានកលឧបាយ។ ទ័ពខ្លាំងរត់ទៅប្រញាប់ប្រញាល់
ហើយបែរជាឲ្យរថសឹករៀបជាកូនប្រយុទ្ធ នោះគឺវា
ចង់ពើបប្រយុទ្ធជាមួយយើង ។ ទ័ពខ្លាំងរុលទៅមុខ
ផង ថយក្រោយផង នោះគឺទ័ពខ្លាំងប្រើល្បិចកល
បញ្ឆោតទ័ពយើង។ ទ័ពខ្លាំងឈរផ្អែកទៅលើអាវុធ
នោះជាបាតុភូតខ្វះស្បៀង ស្រេកឃ្លាន។ ទ័ពខ្លាំង
ដងក្បងទឹក ហើយផឹកដោយតក់ក្រហល់ នោះគឺ
ព្រោះតែស្រេកខ្លាំង ព្រោះតែខ្វះទឹក។ ទ័ពខ្លាំង
ឃើញប្រយោជន៍ តែមិនរុលទៅដណ្តើម នោះក៏
ព្រោះតែហៅហាត់ខ្លាំងពេក។ នៅខាងលើបន្ទាយជំរំ
ទ័ពខ្លាំង មានបក្សីទំច្រើន គឺទ័ពខ្លាំងបានបោះបង់
បន្ទាយជំរំ។ កណ្តាលយប់អស្រាត នៅក្នុងបន្ទាយខ្លាំង
មានមនុស្សភ័យខ្លាចស្រែកស្លន់ស្លោញ សម្លេងធំៗ
នោះបញ្ជាក់ថាទឹកចិត្តរបស់ទ័ពខ្លាំង កំពុងភ័យខ្លាច។
ទាហានទ័ពខ្លាំងអុកឡុក គឺព្រោះមេទ័ពខ្លាំងខ្វះភាព

ម៉ឺងម៉ាត់។ ទង់សញ្ញានៅបន្ទាយជំរំខ្លាំងទ្រេតទ្រោត
គ្មានរបៀបរៀបរយ គឺដោយសារជួរទ័ពខ្លាំងច្របូក
ច្របល់។ នាយទាហានទ័ពខ្លាំងឆាប់ខឹងក្រេវក្រោធ
គឺព្រោះតែកងទ័ពខ្លាំងទាំងមូលហៅហាត់ខ្លាំងពេក។

ទ័ពខ្លាំងយកស្បៀងឲ្យសេះស៊ី ឬ កាប់សេះស៊ី
សាច់ ប្រមែប្រមូលបានក្បាន ចង្ក្រាន ឆ្នាំង មិនវិល
ត្រឡប់មកជំរំវិញ នោះបញ្ជាក់ថា គេកំពុងស្ថិតក្នុង
ភាពទាល់ច្រក ត្រៀមប្រថុយស្លាប់ ប្រយុទ្ធបើកផ្លូវ។
មេទ័ពខ្លាំងហាក់ដូចមិនក្លាសំដី ពោលពាក្យស្រាលៗ
ជាមួយពលទាហាន ក៏ព្រោះតែពួកគេបាត់បង់គុណ
ធម៌។ ការផ្តល់រង្វាន់ឲ្យទាហានជាបន្តបន្ទាប់ឥតឈប់
ឈរ គឺព្រោះតែវាអស់មានជម្រើស។ ពិន័យទាហាន
ជារៀងរហូត ក៏ព្រោះតែខ្លាំងកំពុងស្ថិតក្នុងភាពទាល់
ច្រក។ មុនមាន ចរិតឈោរឈៅ ក្រោយមកហាក់ដូច
ជាខ្លាចញញើតថ្នាក់ក្រោម នោះគឺនាយទាហាន
ខ្វះភាពភ្លឺស្វាង។ បេសកជនរបស់ ខ្លាំងបញ្ជូនមក
ចរចា ដែលមានសំដីសភាពរាបសារ ទន់ភ្លន់ ហើយ
មានឥរិយាបថ ឱនលំទោន គឺចង់ផ្អាកការប្រយុទ្ធ

បញ្ចប់សង្គ្រាម ទ័ពខ្មាំងបញ្ជូនមកទាំងភាពក្រេវក្រោធ
ទាំងភាពភ្លៀវភ្លា ប៉ុន្តែ មិនព្រមពើបប្រយុទ្ធ ហើយក៏
មិនព្រមដកថយនោះ ចាំបាច់ត្រូវពិនិត្យ អង្កេត
ដោយប្រុងប្រយ័ត្នបំផុត។ ពុំមែនកងទ័ពកាន់តែច្រើន
កាន់តែខ្លាំងពូកែនោះទេ ប៉ុន្តែ កុំឲ្យតែប្រមាថ មើល
ងាយសត្រូវ មិនធ្វើការវាយលុកដោយប្រថុយប្រថាន
ហើយអាចប្រមូលផ្តុំកងកម្លាំង ធ្វើការប្រមាណស្ថាន
ភាពឲ្យ បានច្បាស់លាស់ ថាពិតណាស់ គឺអាចនឹង
យកឈ្នះលើខ្មាំងសត្រូវបាន។ មានតែពួកមនុស្ស
ដែលមិនចេះពិចារណាវែងឆ្ងាយ គ្មានគំនិតកលឧបាយ
គឺជាក់ច្បាស់ នឹងត្រូវជាឈ្លីយសឹករបស់ខ្មាំង។
នាយទាហាន មេទ័ព ដែលដាក់ទណ្ឌកម្មពល
ទាហានពេលពួកគេមិនទាន់មានការស្និទ្ធស្នាល និង
ចេះពឹងផ្អែកលើខ្លួន ហើយពួកគេក៏មិនគោរពមេនោះ
ដែរ។ ដូច្នេះ គឺពិបាកប្រើប្រាស់និងបញ្ជាណាស់។
ក្រោយពេល ពលទាហានដែលចេះពឹងផ្អែកលើមេ
ហើយតែក្រឹត្យវិន័យនៅតែមិនគោរព មិនអនុវត្តនោះ
កងទ័ពដូច្នេះក៏មិនអាចប្រើប្រាស់ ដើម្បីប្រយុទ្ធបាន

ដែរ។ ដូច្នេះ ត្រូវប្រើវិធីសាស្ត្រដែលយក “អក្សរសាស្ត្រ”
ពោលគឺគោលនយោបាយគុណធម៌ ដើម្បី អប់រំកង
ទ័ព ប្រើវិធីសាស្ត្រដែលគេយក “គុន” ពោលគឺ យក
ច្បាប់អាជ្ញាសឹក ដើម្បីឯកភាពជូរទ័ព។ កងទ័ព
ប្រភេទនេះ ពេលចេញទៅសមរភូមិប្រយុទ្ធប្រាកដ
ជាល្អៗ។ រៀងរាល់ថ្ងៃ ត្រូវខិតខំអប់រំបំពាក់បំប៉នបទ
បញ្ជាបានជ្រួតជ្រាបក្នុងជួរ កងទ័ព នោះទើបពួកគេ
នឹងមានទម្លាប់ចេះគោរពបទបញ្ជា។ រាល់ថ្ងៃបទបញ្ជា
អាចជ្រួតជ្រាប និងអនុវត្តទៅបាន គឺអាស្រ័យ ដោយ
ទំនាក់ទំនង រវាងពលទាហាន និងនាយទាហាន
មានជំនឿទុកចិត្តចំពោះគ្នានិងគ្នាល្អប្រសើរ។

ជំពូកទី១០

ភូមិសាស្ត្រ

ស៊ុនដី និយាយថា ៖

ភូមិសាស្ត្រមានប្រាំមួយប្រភេទគឺ ៖ ភូមិងាយ ភូមិអន្ទាក់ ភូមិឧបស័គ្គ ភូមិមានប្រៀប ភូមិគ្រោះថ្នាក់ និង ភូមិឆ្ងាយស្រយ៉ាល។ ទីលានដែលយើងអាចទៅ ខ្លាំងក៏អាចមកបាន ហៅថាភូមិងាយ។ តំបន់ដែលមានភូមិងាយ ត្រូវប្រញាប់ដណ្តើមយកឲ្យបានទីតាំងខ្ពស់ និងមានពន្លឺព្រះអាទិត្យ ធ្វើឲ្យស្រឡះ ស្រឡំ និងការពារផ្លូវជំនួយស្បៀង ធ្វើបានដូចនេះ ពេលពើបប្រយុទ្ធជាមួយខ្លាំង យើងនឹងមានអំណោយផលជាង។

ទីដីដែលទៅមុខងាយ ថយក្រោយពិបាក ហៅថា ភូមិអន្ទាក់។ នៅតំបន់ដីដែលមានភូមិអន្ទាក់ បើទ័ពខ្លាំងគ្មានការការពារ យើងអាចបញ្ជាទ័ពវាយប្រហារដោយឆ្លក់វាយ ដើម្បីយកឈ្នះលើទ័ពខ្លាំង

ប៉ុន្តែបើទ័ពខ្មាំងមានការការពារ យើងនាំទ័ពវាយ
ប្រហារហើយពុំអាចយកឈ្នះបាននោះ វានឹងពិបាក
ដកថយ នេះហើយគឺមិនអំណោយផល។ ទីដីដែល
យើងរុលទៅមិនអំណោយផល ទ័ពខ្មាំងរុលមក
ក៏មិនអំណោយផល ហៅថាភូមិឧបស័ត្ត ។ នៅ
តំបន់ដីដែលមានភូមិឧបស័ត្ត ទោះជាខ្មាំងយកផល
ប្រយោជន៍ ដើម្បីបញ្ឆោតយើង ក៏យើងមិនត្រូវចេញ
ប្រយុទ្ធដែរ មានតែនាំទ័ពចៀសចេញ រង់ចាំទ័ពខ្មាំង
ចេញមកដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវ ទើបយើងបែរទ័ពមក
ធ្វើការ ឆ្លុកវាយប្រហារ សង្គ្រប់យកឈ្នះ ដូចនេះ
ទើបអំណោយផល។ ទីដីដែលមានលក្ខណៈជាភូមិ
មានប្រៀប បើទ័ពយើងទៅដល់មុន ដណ្តើមបាន
ច្រកទ្វារសំខាន់ប្រើប្រាស់ ដាក់កម្លាំងទ័ពពិសេស
ឈរជើងការពារ រង់ចាំទ័ពខ្មាំងមកដល់ វាយប្រហារ
ភ្លាម ប៉ុន្តែ បើទ័ពខ្មាំងមកដល់មុន ដណ្តើមច្រកទ្វារ
សំខាន់ ហើយដាក់ទ័ពពិសេសឈរជើងការពារ
យើងមិនត្រូវធ្វើការវាយលុកទេ។ ប៉ុន្តែ បើខ្មាំងមិន
បានដាក់ទ័ពពិសេសទេ យើងប្រញាប់វាយលុក ដើម្បី

ដណ្តើមកាន់កាប់ឲ្យខានតែបាន។ នៅទីដីដែលមាន
លក្ខណៈជាភូមិគ្រោះនោះ បើទ័ពយើងដណ្តើមកាន់
កាប់បានមុន ត្រូវក្តោបក្តាប់តំបន់ដីខ្ពស់ហើយបែរ
ទៅរកពន្លឺព្រះអាទិត្យ ដើម្បីរង់ចាំទ័ពខ្មាំង។ តែបើ
ទ័ពខ្មាំង ដណ្តើមបានមុនយើង យើងគួរដកថយ
ដោយស្វ័យប្រវត្តិ មិនត្រូវវាយលុកវាទេ។ នៅតំបន់ដី
ជាភូមិឆ្ងាយ ស្រយ៉ាល ភាគីទាំងសងខាង ធ្វើការថ្លឹង
កម្លាំងគ្នា មិនគួរបង្កប្រយុទ្ធ បង្ខំចិត្ត ច្បាំងគ្នា វានឹង
មិនមានអំណោយផលសម្រាប់យើង។

ចំណុចទាំងប្រាំមួយខាងលើ គឺជាគោលការណ៍
ទាញប្រយោជន៍ពីភូមិសាស្ត្រ។ នេះហើយជាកន្លែង
ដែល នាយទាហាន មេទ័ព ត្រូវមានភារកិច្ចដ៏
ធំធេង ត្រូវសិក្សាយ៉ាងហ្មត់ចត់ដោយខានពុំបាន ។
ស្ថានភាពបរាជ័យរបស់កងទ័ព មានប្រាំមួយចំណុច
គឺរត់ចោលជួរ គ្មានច្បាប់ទម្លាប់ បាត់ក្តីសង្ឃឹម រលាយ
បង់ ច្របូកច្របល់ និងប្រថុយប្រថាន។ ប្រាំមួយ
ចំណុចនេះ ពុំមែនជាគ្រោះមហន្តរាយ ដែលទេវតា
ទម្លាក់ពីលើចុះមកនោះទេ ប៉ុន្តែ គឺអាស្រ័យដោយ

តែភាពខុសឆ្គង ខ្វះចន្លោះ របស់នាយទាហាន មេទ័ព
ទាំងឡាយបង្កឡើង។ ពេលដែលលក្ខខ័ណ្ឌរវាងយើង
នឹងខ្មាំងប្រហាក់ប្រហែលគ្នា កាលបើយើងតយុទ្ធវាយ
លុកជាមួយទ័ពខ្មាំង ដែលលើសយើងដប់ដង ហេតុ
នេះធ្វើឲ្យយើងបរាជ័យ ហៅថា រត់ចោលជួរ។ ពល
ទាហានខ្លាំងពូកែ តែនាយទាហានបែរជាខ្ជបខ្ជាច
ហេតុនោះធ្វើឲ្យយើងបរាជ័យ ហៅថា គ្មានច្បាប់
ទម្លាប់ ។ នាយទាហាន មានអត្តភាពខ្ពស់ តែ
ពលទាហានខ្ជបខ្ជាច ហេតុនោះធ្វើឲ្យចាញ់ ហៅថា
អស់សង្ឃឹម។ ពួកនាយទាហានក្រេវក្រោធ មិន
គោរពបទបញ្ជាថ្នាក់លើ ជួបខ្មាំងចូលវាយលុកដោយ
ចិត្តឯង ក្នុងពេលដែលថ្នាក់លើពុំទាន់បានយល់
ច្បាស់ថា ពួកគេអាចត្រៀមយកឈ្នះបាន ឬ អត់
ហេតុនោះនាំឲ្យបរាជ័យ ហៅថា វិនាស។ ថ្នាក់លើ
កំសាក ខ្ជបខ្ជាច ហើយខ្វះក្រឹត្យវិន័យម៉ឺងម៉ាត់
ហ្វឹកហ្វឺន អប់រំមិនបានច្បាស់លាស់ ឲ្យមន្ត្រីយោធា
ពលទាហាន មិនដឹងធ្វើយ៉ាងណារៀបចំទីលានសមរ
ភូមិប្រយុទ្ធ ច្របូកច្របល់មិនត្រូវបែបបទតាមក្បួន

យុទ្ធសាស្ត្រ ហេតុនោះបរាជ័យហៅថាច្របូកច្របល់។
ថ្នាក់លើពុំអាចប៉ាន់ស្មានស្ថានភាពខ្លាំង បានច្បាស់
លាស់ យកតិចវាយច្រើន យកខ្សោយតទល់ នឹងខ្លាំង
ហើយគ្មានកងទ័ពស្រួចជាស្នូលគ្រឹះ ហេតុនោះ
បរាជ័យ ហៅថាប្រថុយប្រថាន។

ស្ថានភាពទាំងប្រាំមួយ ដែលបានពោលមក
ខាងលើ វាពិតជានាំទៅដល់ភាពបរាជ័យរបស់កង
ទ័ព នោះជាភារកិច្ច ដ៏ធំធេងសម្រាប់មេទ័ពគ្រប់រូប។
ហេតុនេះមិនអាចមិនសិក្សា ឲ្យច្បាស់លាស់បាន
ឡើយ។ ប្រមាណស្ថានភាពយ៉ាងច្បាស់លាស់ កសាង
ផែនការត្រៀមយកឈ្នះ សិក្សាអំពីភូមិសាស្ត្រជ័យ
ភូមិ ឬ ភូមិគ្រោះយ៉ាងណានោះ គិតគូរចម្ងាយផ្លូវវែង
ខ្លី ។ល។ រាល់កត្តាទាំងនេះ គឺជាកិច្ចការដែលមេទ័ព
ត្រូវក្តាប់ឲ្យច្បាស់។ យល់ដឹងបាននូវរាល់បញ្ហាទាំង
នោះ រួចហើយយកវាមកប្រើប្រាស់ក្នុងកិច្ចការដឹកនាំ
ទ័ពប្រយុទ្ធ ប្រាកដជាឈ្នះក្នុងសឹក សង្គ្រាម។ មិន
ដឹងមិនយល់ពីបញ្ហាទាំងនេះ ហើយដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ
ប្រាកដជាបរាជ័យដោយចៀសមិនផុត។

កាលបើយោងតាមស្ថានភាពពិត នៃសមរភូមិ ក្តាប់បាននូវកត្តាឈ្នះហើយ ទោះបីព្រះរាជបញ្ជា របស់ស្តេចផែនដីបង្គាប់មិនឲ្យច្បាំង ក៏អាចបន្តការ ប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែកាលបើយោងលើស្ថានភាពពិតនៃ សមរភូមិ ឃើញថាពុំអាចយកឈ្នះបាននោះ ទោះ ព្រះរាជបញ្ជារបស់ស្តេចបង្គាប់ឲ្យច្បាំង ក៏អាចមិន ច្បាំងបានដែរ។ ដូច្នេះ សមដូចពាក្យថារុលទៅមុខ មិនដើម្បីឈ្នះល្បី ដកថយក្រោយ មិនដើម្បី គេចវេទោស កំហុស គឺគ្រាន់តែគិតគូរ ការពារ ប្រជានុរាស្ត្រ ស្របតាមផលប្រយោជន៍ ជាមូលដ្ឋាន នៃស្តេចផែនដី នៃទឹកដីបុរិនគរ។ មេទ័ព នាយកង ដូចនេះទើបជាវីរជន ដ៏ធ្វើមរបស់ប្រទេសជាតិ។ មេ ទ័ព នាយកង ចំពោះពលទាហាន បើថែរក្សាពួកគេ ប្រៀបដូចកូនបង្កើត ដែលនៅក្មេងខ្ចី ពលទាហាន ដើរតាមមេទ័ព ហើយអាចលោតចូលក្នុងភ្នំភ្លើង- ទឹកក្តៅ ហើយរួមស្លាប់រស់ជាមួយមេកោយ ដោយ ឥតញញើតក្រែងស្តាយស្រណោះជីវិត។ ប៉ុន្តែ ចំពោះ ពលទាហាន រក្សាបីបាច់ហួសហេតុ ដល់ថ្នាក់មិន

យកទៅប្រើប្រាស់ គ្រាន់តែទំយើ ថ្នាក់ថ្នម មិន
 បង្គាប់បញ្ជា ល្មើសច្បាប់វិន័យមិនពិន័យដាក់ទោស
 ទំនួលបានម៉ឺងម៉ាត់នោះ កងទ័ពប្រភេទនេះ មិនខុស
 ណាកូនទំយើមួយ មិនអាចប្រើប្រាស់ ដើម្បីច្បាំង
 ប្រយុទ្ធបានឡើយ ។ មានតែការយល់ដឹងយ៉ាង
 ច្បាស់ អំពីកងទ័ពយើង-ទ័ពខ្មាំង ថា តើអាច
 ប្រយុទ្ធខ្លាំងពូកែយ៉ាងណានោះ លទ្ធភាពសម្រាប់
 ជោគជ័យ គឺទទួលបានពាក់កណ្តាលទៅហើយ។
 យល់ដឹងច្បាស់ទ័ពខ្មាំងថាអាច វាយប្រហារបាន
 ហើយយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់អំពីកងទ័ពយើង ថា
 អាចច្បាំងប្រយុទ្ធបាន តែមិនយល់ច្បាស់អំពីភាព
 ជាឧបសគ្គ នៃសមរភូមិ សម្រាប់យុទ្ធនាការសឹក គឺ
 លទ្ធភាពសម្រាប់ទទួលជ័យជម្នះ បានត្រឹមតែពាក់
 កណ្តាលប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុនេះ អ្នកជំនាញជាញជ័យ
 ក្នុងការបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធពិតប្រាកដ សកម្មភាពយោធា
 របស់គេដាច់ខាតមិនស្រពិចស្រពិល ការចាត់តាំង
 របស់គេប្រែប្រួលគ្មានដែនកំណត់ គ្មានកោះគ្មានត្រើយ។

ដូចនេះទើបពោលថា ៖ យល់អំពីយើង ដឹងអំពី
ខ្មាំង ច្បាំងប្រាកដជាឈ្នះមិនចេះចាញ់ - យល់មេឃ
ស្គាល់ដី ជ័យជម្នះនឹងក្តាប់ណែននៅក្នុងកណ្តាប់
ដៃ។

ជំពូកទី១១

សណ្ឋានដី ប្រាំបួនប្រភេទ

ស៊ុនដី និយាយថា៖

យោងតាមគោលការណ៍ដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ក្នុង ក្បួនពិជ័យសង្គ្រាម យុទ្ធភូមិនៃភូមិសាស្ត្រ អាចបែង ចែកជាប្រាំបួនសណ្ឋានដី ដូចតទៅ ៖ ដីពង្រាយ ដី រាក់ ដីប្រដែង ដីជំនួប ដីប្រសព្វមុខ ដីជម្រៅ ដីឧប- សគ្គ ដីគ្រោះថ្នាក់ (ហ៊ុមព័ទ្ធ) និងដីមរណៈ។

ពួកសាមន្តប្រទេសច្បាំងគ្នាជាមួយទ័ពខ្មាំង នៅ លើដែនអធិបតេយ្យរបស់យើង តំបន់នោះហៅថាដី ពង្រាយ។ ការរុលចូលទៅក្នុងដែនដីរបស់ខ្មាំងមិន ជ្រៅ ហៅថាដីរាក់។ តំបន់ដីដែលយើងដណ្តើមកាន់ កាប់បានមុន ជាប្រយោជន៍សម្រាប់ទ័ពយើង បើខ្មាំង ដណ្តើមបានមុន ជាប្រយោជន៍របស់ទ័ពខ្មាំង ហៅ ថាដីប្រដែង។ តំបន់ដីដែលយើងអាចទៅ ខ្មាំង អាចមក ហៅថាដីជំនួប។ តំបន់ដីស្ថិតនៅក្បែរយើង

ក្បែរខ្លាំង និងក្បែរបណ្តាសាមន្តប្រទេសឯទៀត បើ
ទៅដល់មុន យើងអាចចងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយសាមន្ត
ប្រទេសទាំងនោះ ហើយនឹងបានពួកគេជួយយក
អាសា ទីនោះហៅថាដីប្រសព្វមុខ។ តំបន់ដីដែល
ចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្លាំង ដែលត្រូវឆ្លងកាត់
បន្ទាយជំរំរបស់ទ័ពខ្លាំងជាច្រើន ហៅថាដីជម្រៅ
(ពិសេស)។ តំបន់ដីដែលមានព្រៃភ្នំ ក្រមថ្ម បឹងប្លូ ផ្លូវ
ពិបាកធ្វើដំណើរ ហៅថាដីឧបស័គ្គ។ តំបន់ដីដែល
រុលទៅមុខ ផ្លូវនោះតូចចង្អៀត ដកថយ ផ្លូវនោះក្រ
រិចក្រវៀន ពួកខ្លាំងអាចប្រើចំនួនទ័ពតិចតួច ដើម្បី
ពូនស្នាក់វាយប្រហារ មកលើទ័ពយើង ដែលមាន
ចំនួនច្រើនបាន ហៅថាដីគ្រោះថ្នាក់ ឬដីហ៊ុមព័ទ្ធ។
តំបន់ដីដែលត្រូវតែស្រួតប្រញាប់ ត្រូវបញ្ចេញកម្លាំង
អស់ពីសមត្ថភាព ដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយខ្លាំង ទើប
មានផ្លូវរស់ បើមិនប្រយុទ្ធគឺត្រូវកំទេចត្រូវស្លាប់ ទី
នោះ ហៅថាដីមរណៈ។

ហេតុនេះពេលស្ថិតនៅលើដីពង្រាយ មិនត្រូវ
បើក យុទ្ធនាការប្រយុទ្ធឡើយ។ ពេលស្ថិតនៅដីរាក់

មិនត្រូវដំអក់នៅយូរ។ ពេលស្ថិតនៅលើដីប្រដែង
ត្រូវដណ្តើមកាន់កាប់ឲ្យបានមុនខ្លាំង បើខ្លាំងកាន់
កាប់បានមុន មិនត្រូវវាយលុក ដោយបង្ខំចិត្តនោះ
ទេ។ ពេលស្ថិតនៅដីជំនួប កិច្ចការចាត់តាំងកងទ័ព
ចាំបាច់ត្រូវតភ្ជាប់គ្នា ការពារកុំឲ្យទ័ពខ្លាំងកាត់ផ្តាច់
ផ្លូវគមនាគមន៍ ។ ពេលស្ថិតនៅលើដីប្រសព្វមុខ
ចាំបាច់ត្រូវចងសម្ព័ន្ធភាព ជាមួយសាមន្តប្រទេស។
ពេលចូលជ្រៅ ក្នុងតំបន់ដីជម្រៅ ត្រូវតែប្លន់ រឹបអូស
សម្ភារៈ បរិក្ខារនៅ និងកន្លែងដើម្បីផ្គត់ផ្គង់កងទ័ព។
បើជួបតំបន់ដីឧបស័គ្គ ចាំបាច់ត្រូវប្រញាប់ឆ្លងកាត់
ឲ្យផុតពីទីនោះ។ បើធ្លាក់ក្នុងតំបន់ដីគ្រោះថ្នាក់ (ដី
ហ៊ុមព័ទ្ធ) ត្រូវឈ្លាសវៃប្រើកលឧបាយសង្គ្រាម។ តែ
បើទៅដល់ដីមរណៈ គឺត្រូវហានក្លា ប្តេជ្ញា ប្រយុទ្ធរក
ផ្លូវរស់ក្នុងការស្លាប់ ។ បុរាណជំនាញជាញជ័យ
សម័យដើម លោកអាចធ្វើឲ្យទ័ពខ្លាំងពុំអាចជួបគ្នា
បាន រវាងទ័ពជួរមុខនិងជួរក្រោយ ពុំអាចពឹងផ្អែក
គ្នាបាន រវាងកងទ័ពធំ និងកងទ័ពតូច ពុំអាចជួយគ្នា
បានរវាង នាយទាហាននិងពលទាហាន ខាងលើ

ខាងក្រោមត្រូវបានកាត់ផ្ដាច់ គ្មានមធ្យោបាយណា
ដែលអាចតភ្ជាប់បាន ពលសេនា បែកខ្ញែក រាយ
ប៉ាយ មិនអាចប្រមូលផ្ដុំបាន ដូចនេះ ទោះជាប្រមូល
ផ្ដុំវិញ ក៏ច្របូកច្របល់រីករដែរ។ ស្ថិតក្នុងលក្ខណៈ
ដូច្នេះ ក៏ត្រូវរក្សាឲ្យបានរឹងមាំ នូវគោលការណ៍ដែល
មានអំណោយផល ទើបចាប់ផ្ដើមធ្វើសកម្មភាព។
កាលបើគ្មានអំណោយផល គឺត្រូវតែផ្អាកសិន។ សួរ
ថា ប្រសិនបើទ័ពខ្មាំងមានចំនួនច្រើនលើសលប់ ប្រៀប
នៃសមរភូមិទៀតសោត ក៏រឹងមាំ ហើយត្រៀមវាយ
លុកមកលើយើង តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ដើម្បីទប់
ទល់វាបាន? សូមឆ្លើយថាៈ ដំបូងបង្អស់ត្រូវដណ្ដើម
កាន់កាប់ចំណុចសំខាន់របស់ទ័ពខ្មាំង។ ធ្វើបាន ដូច្នេះ
ខ្មាំងត្រូវតែបង្ខំចិត្តស្ដាប់បញ្ជា តាមការត្រឹកញាក់
របស់យើង។ វិធីបញ្ជាទ័ពត្រូវតែរហ័សរហួន ឆ្លៀត
ឱកាសដែលខ្មាំងរើខ្លួនមិនទាន់ រុលដំណើរទៅមុខ
តាមផ្លូវ ដែលខ្មាំងមិននឹកស្មានដល់ វាយប្រហារ
កន្លែងដែលខ្មាំងគ្មានការការពារ។ គោលការណ៍
បញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ ពេលដែលសម្រុកចូលទៅក្នុងទឹក

ដីរបស់ខ្មាំងគឺ ៖ កាន់តែចូលជ្រៅក្នុងទឹកដីខ្មាំងប៉ុណ្ណា
កាន់តែត្រូវរក្សាទឹកចិត្តកងទ័ព ឲ្យមានការឯកភាព
ខ្ពស់បំផុតប៉ុណ្ណោះ ហើយទ័ពខ្មាំង ក៏កាន់តែពិបាក
វាយប្រហារយើងបានដែរ។ ពេលជួបទឹកនៃងដែល
សម្បូរភោគផល គឺត្រូវរឹបអូសស្បៀងបរិក្ខារ ធ្វើឲ្យ
កងទ័ពទាំងមូល ទទួលបានការផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងគ្រប់
គ្រាន់ បរិបូរ ត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ដល់ការឲ្យកងទ័ព
បានឈប់សម្រាក មិនត្រូវទុកឲ្យកងទ័ពនឿយហត់
ហួសពេក លើកកំពស់ទឹកចិត្ត សម្រិតសម្រាំង
កម្លាំងប្រយុទ្ធ ចាត់តាំងកងទ័ព រៀបចំដាក់គម្រោង
ផែនការល្អៗ ដើម្បីធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងមិនអាចប៉ាន់ស្មាន
បាន។ ដាក់កងទ័ពស្ថិតក្នុងស្ថានភាព ដែលគ្មាន
ជម្រើស គ្មានផ្លូវណាផ្សេង ក្រៅពីការដែលថាទោះ
ជាស្លាប់ ក៏មិនដកថយ ដោយសារតែបរាជ័យនោះ
ដែរ ពេលដែលពលសេនាគិតថាទោះជាត្រូវស្លាប់ក៏
មិនខ្លាចនោះ ពេលនោះគឺទាំងថ្នាក់លើ ថ្នាក់ក្រោម
ទាំងមេ ទាំងកូន នឹងបញ្ចេញកម្លាំងអស់ពីសមត្ថភាព
ខ្លួន ដើម្បីប្រយុទ្ធ។ សេនា ទាហាន ពេលចូលជ្រៅ

ក្នុងសភាព គ្រោះថ្នាក់ ពួកគេនឹងមិនមានការភ័យ
ខ្លាចអ្វីទៀតឡើយ ព្រោះគ្មានផ្លូវណាផ្សេងដែលត្រូវ
ទៅ។ ទឹកចិត្តកងទ័ព នឹងក្លាយជារឹងមាំ ពេលចូល
ជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីរបស់ខ្មាំង សកម្មភាពនឹងមិនមាន
ការបែកខ្ញែកទៀតឡើយ ត្រូវជំរុញចូលក្នុងភាពមិន
មានជម្រើស ពួកគេនឹងប្រថុយស្លាប់ ដើម្បីប្រយុទ្ធ
ជាដាច់ខាត។ ហេតុនេះ សម្រាប់កងទ័ពដូចនេះ មិន
ចាំបាច់កែទម្រង់ផ្ទៃក្នុង ក៏ពួកគេចេះបង្កើត ការប្រុង
ប្រយ័ត្នខ្លួន ដោយខ្លួនឯងដែរ។ មិនចាំបាច់ទាមទារ
ក៏ពួកគេបញ្ចេញកម្លាំងអស់ពីខ្លួន ដើម្បីប្រយុទ្ធដែរ។
មិនចាំបាច់បង្ខិតបង្ខំ ក៏ពួកគេចេះជួយគ្នា ទៅវិញទៅ
មក ដោយភាពស្និទ្ធស្នាលទៀតផង។ មិនបាច់រិត
បន្តឹងក្រឹត្យវិន័យ ក៏ពួកគេចេះគោរពវិន័យដោយខ្លួន
ឯងដែរ។ ហាមប្រាមដាច់ខាត នូវរាល់អបិយជំនឿ
ផ្សេងៗ លប់បំបាត់ភាពមន្ទិលសង្ស័យក្នុងជួរកងទ័ព
ទោះជាពួកគេត្រូវ ពលីជីវិតក៏ពុំ រត់ចោលជួរដែរ។
សេនាទាហានរបស់កងទ័ពយើងពុំមាន ប្រាក់កាស
ទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន នោះពុំមែនពួកគេស្អប់ខ្ពើមលុយ

ទេ សេនាទាហានរបស់កងទ័ពយើង មិនចង់រស់
មិនខ្លាចស្លាប់ នោះ ពុំមែនពួកគេមិនចង់បានអាយុ
វែងទេ។ ក្នុងពេលបទបញ្ជាប្រយុទ្ធដែលបានដាក់
ចេញ ពួកសេនាទាហាន ដែលកំពុងអង្គុយ គេបង្ខំ
ទឹកភ្នែកទទឹកជោកអាវ ពួកទាហានដែលកំពុងដេក
ឈោះវិញ ទឹកភ្នែកហូរសស្រាក់ ជោកថ្ពាល់។ ក្នុង
ពេលដែលដាក់ពួកគេស្ថិតក្នុងស្ថានភាព ដែលពុំ
មានផ្លូវជ្រើសរើស គេត្រូវតែប្រយុទ្ធយ៉ាងក្លាហានជា
ដាច់ខាត។

ហេតុនេះ អ្នកដែលពូកែបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធ ប្រៀប
ដូចសត្វពស់នៅភ្នំឆាង គឺប្រយុទ្ធទាំងក្បាល ទាំង
កន្ទុយ។ ពេលវាយចំក្បាល កន្ទុយវាបកមកជួយ
ពេលវាយចំកន្ទុយ ក្បាលវាងាកមកចឹក កាលបើ
វាយចំពាក់កណ្តាលខ្លួន ទាំងក្បាល ទាំងកន្ទុយ បក
មករកទាំងព្រម។ សំណួរសួរថា “អាចធ្វើឲ្យកងទ័ព
ក្លាយទៅជាសត្វពស់ក្បាលពីរ ដូចខាងលើបានដែរ
ឬទេ?” សូមឆ្លើយថា “បាន” ។

អ្នកនគរបញ្ជា និងនគរបៀក ចងគំនុំសត្រូវសួរ
ពូជនឹងគ្នា ក៏ប៉ុន្តែ មានពេលមួយ ពួកគេបានជិះទូក
ជាមួយគ្នាឆ្លងព្រែក ចែងនូវជួបខ្យល់បក់ រលកធំ
ពួកគេនៅតែជួយសង្គ្រោះគ្នាទៅវិញទៅមក មិនខុស
អីពីដៃឆ្វេងនិងដៃស្តាំ របស់មនុស្សយ៉ាងដូច្នេះឯង។
ដូច្នេះ ការដែលចង់យកខ្សែចងសេះឲ្យជាប់ ដឹក
បង្គប់កង់រថសឹកទៅក្នុងដី ដើម្បីស្ថេរភាពកងទ័ពកុំ
ឲ្យរត់ចោលជូរនោះ ពុំប្រាកដថានឹងធ្វើបានឡើយ។
ចង់ឲ្យកងទ័ពមានការឯកភាព ចិត្តមួយផ្លើមមួយ
ក្លាហានក្នុងការប្រយុទ្ធ គឺស្ថិតនៅត្រង់ការចាត់តាំង
បញ្ជាការពូកែ។ ចង់ឲ្យ ទាំងអ្នកខ្លាំងទាំងអ្នកខ្សោយ
បញ្ចេញអស់កម្លាំងកាយចិត្តរបស់ខ្លួន ត្រូវចេះទាញ
យកភាពជាអំណោយផលពីសមរភូមិ និងកត្តាជ័យ
ភូមិសមស្រប មកបម្រើ ឲ្យការបញ្ជាប្រយុទ្ធ។ ហេតុ
នេះ អ្នកដែលពូកែដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ បញ្ជាមហាទ័ព
ក៏ងាយ ដូចជាបញ្ជាមនុស្សម្នាក់អ៊ុចឹងដែរ។ ប្រការ
នោះ គឺព្រោះតែ គេមិនអាចមិនដូច្នោះបានឡើយ។
អ្នកជាមេទ័ព ពេលដែលមានដំណោះស្រាយ ត្រូវ

រក្សាភាពនឹងន ភាពជ្រាលជ្រៅ ដែលពិបាកនឹង
 ស្មានត្រូវពីអ្នកដទៃ។ គ្រប់គ្រងកងទ័ពដោយស្មើភាព
 ហើយប្រកបដោយស្មារតីរឹងប៉ឹង ម៉ឺងម៉ាត់ជានិច្ច។
 គេអាចបំបិទភ្នែកញឹកត្រចៀក សេនាទាហាន ធ្វើឲ្យ
 ពួកគេមិនយល់ដឹងអ្វីទាំងអស់អំពីផែនការយោធា ឬ
 ផ្លាស់ប្តូរភារកិច្ច ផ្លាស់ប្តូរផែនការ ធ្វើឲ្យអ្នកទាំង
 ឡាយ មិនមានវិធីណា ដើម្បីយល់បានច្បាស់ អំពី
 អាថ៌កំបាំងរបស់យុទ្ធសាស្ត្រផ្លាស់ប្តូរទីតាំងឈរជើង
 ធ្វើដំណើរដោយផ្លូវក្រវិចក្រវៀនកេលកុង ដើម្បីធ្វើ
 ឲ្យអ្នកទាំងឡាយ មិនអាចយល់បានគោលគំនិត
 កលឧបាយប្រយុទ្ធដែលយើងបម្រុងដាក់ចេញ។ មេ
 ទ័ពប្រគល់ភារកិច្ចឲ្យកងទ័ព ប្រៀបដូច ការដើរ
 ឡើងលើទីខ្ពស់ រួចហើយហូតដល់ភ្នំរាបចេញយ៉ាង
 នោះឯង។ ធ្វើឲ្យពួកគេមានតែរុលទៅមុខ មិនអាច
 បកក្រោយបាន។ នាំទ័ពចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីរបស់
 សាមន្តប្រទេស បីដូចយឹតតំឡើងផ្លូវដែលបាញ់ព្រួញ
 ចេញទៅយ៉ាងដូច្នោះដែរ ធ្វើឲ្យវាដឹងតែពីហោះទៅ
 មុខម្យ៉ាងគត់។ ដុតសំពៅចោល វាយបំបែកផ្ទាំង

បាយ ដើម្បីសម្តែងការប្តេជ្ញាចិត្តស៊ូស្លាប់ ដើម្បីប្រយុទ្ធ
ប្រៀបដូចជាការកៀងសត្វពពែមួយហ្នឹងអ៊ីចឹង កៀង
មកកន្លែងនេះ រួចកៀងទៅកន្លែងផ្សេង ដើម្បីធ្វើឲ្យវា
ពុំដឹង ថាយើងដេញវាទៅណា។ ប្រមូលផ្តុំកងទ័ព
ទាំងមូលមក រួចដាក់ពួកគេក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់
មួយ ឲ្យពួកគេប្រថុយស្លាប់ ដើម្បីប្រយុទ្ធ នោះជា
នាទីភារកិច្ចរបស់មេទ័ព។ យោងទៅ លើយុទ្ធភូមិ
ផ្សេងគ្នា ដើម្បីសម្របស្ថានភាព អាចបន្ថែមបន្ថយ
តាមភាពជាក់ស្តែង ក្តាប់ឲ្យបានច្បាស់រាល់បាតុភាព
ចិត្តទាំងគ្រប់រូបបុគ្គល សុទ្ធសឹងតែជាកិច្ចការរបស់
មេទ័ព ដែលត្រូវ ពិនិត្យ សិក្សាយ៉ាងហ្មត់ចត់ដោយ
ខានពុំបាន។ ជាទូទៅ គោលការណ៍នៃយុទ្ធនាការ
សឹក ពេលចេញផុតពីទឹកដីខ្លួន ចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹក
ដីខ្មាំង សេនាទាហានកាន់តែមានការឯកភាព ទឹក
ចិត្តប្រយុទ្ធកាន់តែខ្ពស់។ ចូលកាន់តែរាក់ កាន់តែ
ងាយមានការរត់ចោលជួរ។ ចាកចេញពីទឹកដីខ្លួន
សម្រុកចូលទៅក្នុងទឹកដីខ្មាំងដើម្បីប្រយុទ្ធ នោះគឺ
ជាដីដាច់ស្រយាល ចំណែកនៅយុទ្ធភូមិ ដែលមាន

គមនាគមន៍ងាយស្រួល នោះគឺដីប្រសព្វមុខសម្រុក
ចូលជ្រៅក្នុងទឹកដីខ្លាំងនោះគឺដីជម្រៅ ចូលទៅតែនៅ
រាក់ហៅថាដីរាក់ ចូលជ្រៅឧបស័គ្គ ខាងមុខចង្អៀត
គឺដីគ្រោះថ្នាក់ គ្មានកន្លែងណាត្រូវទៅបានទៀត គឺដី
មរណៈ។ ហេតុនេះ ស្ថិតក្នុងដីជម្រៅងាយត្រូវធ្វើឲ្យកងទ័ព
មានឆន្ទៈ ឯកភាពខ្ពស់ នៅទីដីរាក់ ត្រូវរក្សាឲ្យកងទ័ព
តភ្ជាប់គ្នាមុខក្រោយ ជួបដីប្រជែង ត្រូវសម្រុកទៅ
មុខឲ្យលឿន បិទគូថទ័ពខ្លាំង ជួបដីជំនួប ត្រូវប្រុង
ប្រយ័ត្ន ការពារ នៅដីប្រសព្វមុខ ត្រូវបង្កើនទំនាក់
ទំនងការទូតជាមួយប្រទេស ភូមិផង ដែលស្ថិតលើ
ដីជម្រៅ ត្រូវធានាការផ្គត់ផ្គង់ស្បៀង ឲ្យកងទ័ពកុំ
ឲ្យដាច់ មកដល់ដីឧបស័គ្គ ត្រូវប្រញាប់ឆ្លងកាត់
ឲ្យផុត ចូលមកដីគ្រោះថ្នាក់ (ដីហ៊ុមព័ទ្ធ) ត្រូវបិទជិត
កន្លែងចន្លោះ ធ្លាក់ក្នុងដីមរណៈ ត្រូវស៊ូប្តូរស្លាប់ដើម្បី
ប្រយុទ្ធ។ បាតុភាពចិត្តសាស្ត្រពលទាហាន ពេល
ត្រូវហ៊ុមព័ទ្ធ នឹងបញ្ចេញកម្លាំងតទល់ ពេលអស់
ជម្រើស នឹងស៊ូស្លាប់ដើម្បីប្រយុទ្ធ ពេលជួបគ្រោះ
អាសន្ន ចេះគោរពបទបញ្ជារបស់មេ។ ហេតុនេះ បើ

មិនយល់ទិសដៅ យុទ្ធសាស្ត្ររបស់សាមន្តប្រទេស
មិនត្រូវចងសម្ព័ន្ធភាពជាមួយទេ។ មិនយល់ភូមិសាស្ត្រ
ដូចជាព្រៃភ្នំ ទីតាំងដែលជាឧបសគ្គ បឹងបូជាដើម គឺ
មិនអាចប្រតិបត្តិការសឹកបានឡើយ។ មិនប្រើប្រាស់
អ្នកនាំផ្លូវ មិនទទួលបានភាពអំណោយផលពីជ័យ
ភូមិ ។ សម្រាប់គុណប្រយោជន៍ គុណវិបត្តិ នៃ
សណ្ឋាន ដីឥឡូវខាងលើ បើនៅមានចំណុចណា
មួយមិនទាន់យល់ ដឹងបានច្បាស់ទេនោះ គឺមិនអាច
ក្លាយជាកងទ័ព នៃព្រះរាជា ចក្រព័ត្តិបានឡើយ។
កងទ័ពនៃមហាចក្រព័ត្តិពេលវាយលុក មហាប្រទេស
ណាមួយ អាចធ្វើឲ្យទាំងកងទ័ពទាំងប្រជារាស្ត្រ
ប្រទេសនោះ ពុំអាចកេណ្ឌ ប្រមូលមូលកម្លាំងទ័ព
ឲ្យទាន់ពេលបានឡើយ។ កម្លាំងប្រៀបវាយលុក
សង្រួបទៅលើក្បាលទ័ពខ្លាំង ធ្វើឲ្យវាពុំអាចចង
សម្ព័ន្ធជាមួយប្រទេស ផ្សេងបាន។ ហេតុដូច្នេះ មិន
ចាំបាច់ត្រូវចងសម្ព័ន្ធភាព ជាមួយប្រទេសដទៃណា
មួយនោះទេ ហើយក៏មិនចាំបាច់រក្សាអំណាចរបស់
ខ្លួននៅប្រទេសនោះផងដែរ ។ គ្រាន់តែពឹងផ្អែកលើ

កម្លាំងរបស់ខ្លួន ប្រើប្រាស់កម្លាំងនិងអំណាចទាំងនោះ
គ្របសង្កត់ទៅលើក្បាលខ្មាំង គឺអាចរុករានទន្ទ្រាន
ដណ្តើមក្រុងនគររបស់ខ្មាំង កំទេចប្រទេសរបស់ពួក
គេបានហើយ។ អនុវត្តការលើកទឹកចិត្ត ប្រទាន
រង្វាន់ឲ្យហួសពីកម្រិតធម្មតា ចេញប្រកាសរាល់បទ
បញ្ជាខុសប្លែកពីធម្មតា បញ្ជាកងទ័ពដែលមានកម្លាំង
ច្រើន ប្រៀបដូចបញ្ជាមនុស្សម្នាក់យ៉ាងនោះឯង បញ្ជា
ពួកគេឲ្យទៅទទួលភារកិច្ច មិនចាំបាច់និយាយប្រាប់
ពីហេតុផលនោះទេ ប្រើពួកគេឲ្យទៅវិបស្សនា
ផលប្រយោជន៍ ក៏មិនចាំបាច់ប្រាប់ពីភាពគ្រោះថ្នាក់
នោះដែរ។ ដាក់កងទ័ពស្ថិតក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់
ទើបអាចរក្សាបានភាពគង់វង់និរ្យនោះ។ ធ្វើឲ្យពួក
ពល នាយសេនា ធ្លាក់ក្នុងដីមរណៈ ទើបរក្សាបាន
អាយុជីវិតរស់រាន។ ពេលពួកពល នាយសេនា ស្ថិត
ក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ ទើបពួកគេខិតខំដណ្តើម
យកជ័យជម្នះ។ ដូច្នេះ ក្នុងការបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធមាន
ពេលខ្លះ ធ្វើហាក់ដូចជា បណ្តោយតាមកលឧបាយ
របស់ខ្មាំង លុះដល់ពេលមានឱកាស ល្អភ្លាមនោះ គឺ

ត្រូវប្រមូលផ្តុំកងកម្លាំងទ័ពជាបន្ទាន់ ដើម្បីវាយលុក
ឆ្ពោះទៅចំទីតាំងទ័ពខ្មាំង ដេញតាមសម្លាប់ និងចាប់
ទាំងរស់មេទ័ពរបស់ខ្មាំងឲ្យខានតែបាន ទោះចម្ងាយ
រាប់យោជន៍ក៏ដោយ។ ប្រការនោះហៅថាភាពឈ្លាសវៃ
គឺអាចធ្វើកិច្ចការធំបាន។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពេល
មានការសម្រេចចិត្ត ធ្វើសកម្មភាពសង្គ្រាម គឺត្រូវ
បិទច្រកព្រំដែនចេញចូលទាំងអស់ លប់បំបាត់ក្រដាស
ស្នាមលិខិតឆ្លងដែន ផ្អាកកិច្ចការទូតជាមួយខ្មាំង វិល
មកអង្គុយក្នុងពន្លាជ័យ គិតការយោធា ពិគ្រោះកល
យុទ្ធ សម្រេចកំណត់យុទ្ធសាស្ត្រ។ រាល់ការខ្វះ
ចន្លោះណាមួយរបស់ទ័ពខ្មាំង ក៏ត្រូវរហ័សដែររហ័ស
ជើង ឆ្លៀតឱកាសដើម្បីជ្រៀតចូល។ ដំបូង គេត្រូវ
ដណ្តើមកាន់កាប់គ្រប់រាល់ចំណុចជា យុទ្ធសាស្ត្រ
របស់ទ័ពខ្មាំង ប៉ុន្តែ មិនត្រូវប្រថុយប្រថានណាត់
ពេលប្រយុទ្ធជាមួយពួកគេ ពេលអនុវត្តផែនការ ត្រូវ
យោង ទៅតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែង របស់ទ័ពខ្មាំង
ដែលមានការផ្លាស់ប្តូរ យើងនឹងធ្វើការផ្លាស់ប្តូរតាម
ឲ្យសមស្រប។ ការសម្រេច ធ្វើសកម្មភាពយោធា

ត្រូវប្រកបដោយភាពរាងវៃ។ ហេតុនេះ ពេលដែល
សង្គ្រាមមិនទាន់ផ្ទុះ គេត្រូវស្ងប់ស្ងៀមនឹងផឹងប្រៀប
ដូចស្រីទើបពេញក្រមុំចូលម្លប់ មិនបញ្ចេញឥរិយាបថ
កាយវិការអ្វីទាំងអស់ ដើម្បីធ្វើឲ្យខ្មាំងបណ្តែត
បណ្តោយ ក្នុងការការពារ។ ក្រោយពេលសង្គ្រាមផ្ទុះ
ឡើង ចាំបាច់ត្រូវលឿន រហ័សដូចសត្វទន្សាយរួចពី
អន្ទាក់ សកម្មភាពមហាល្បឿន ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងមិន
អាចទប់ទល់បានទាន់។

ជំពូកទី១២

វាយលុកដោយប្រើកង្ហែង

ស៊ុនដី និយាយថា៖

ការវាយប្រហារដោយប្រើកង្ហែង មានប្រាំយ៉ាងគឺ ៖
ទីមួយ : ប្រើកង្ហែង ដុតសម្លាប់មនុស្ស និងសេះរបស់
ទ័ពខ្មាំង។

ទីពីរ : ប្រើកង្ហែងដុតកំទេច ស្បៀង សម្ភារៈ ឃ្លាំង
បម្រុងរបស់ខ្មាំង។

ទីបី : ប្រើកង្ហែង ដុតកំទេចរថដឹកជញ្ជូន និង ឧបករណ៍
សម្ភារៈ សំពឹងសំពោង របស់ខ្មាំង។

ទីបួន : ប្រើកង្ហែង ដុតកំទេចឃ្លាំងអាវុធ របស់ទ័ព
ខ្មាំង។ និង

ទីប្រាំ : ប្រើកង្ហែង ដុតកំទេចផ្លូវដឹកជញ្ជូន ស្បៀង
របស់ទ័ពខ្មាំង។

ចង់អនុវត្តការវាយប្រហារដោយប្រើកង្ហែង ត្រូវ
មានគ្រប់កត្តាចាំបាច់មួយចំនួន។ គ្រឿងចំហេះអំពី
កង្ហែងត្រូវមានគ្រប់គ្រាន់ជានិច្ច។ ចង់បង្ហោះកង្ហែង ត្រូវ

មើលមេឃ មើលខ្យល់អាកាស ចង់បញ្ឆេះភ្លើងត្រូវ
រើសម៉ោងអំណោយផល ។ មេឃឱកាស គឺធាតុ
អាកាស មេឃរាំងស្ងួត ឬម៉ោងពេល គឺចង់និយាយ
ថាពេលដែលព្រះច័ន្ទ គោចរដល់ក្នុងរង្វង់ ផ្កាយ
អា ស្កីទែរ ផ្កាយអាល់ហ្វាភីត ផ្កាយអ៊ី និងផ្កាយឆេន
ធម្មតា ពេលព្រះច័ន្ទធ្វើដំណើរគោចរ មកដល់
កន្លែងផ្កាយទាំងបួន នោះ គឺមេឃនឹងមានខ្យល់បក់
បោកខ្លាំង ។ ធម្មតា ការវាយប្រហារដោយប្រើភ្លើង
ត្រូវផ្អែកទៅលើ ស្ថានភាពវាយលុក ដូចដែលបាន
ចែងទាំងប្រាំយ៉ាងខាងលើ ដើម្បីប្រើប្រាស់កម្លាំងទ័ព
ជំនួយទាន់ពេលវេលា ។ បង្ហោះភ្លើងពីក្នុងបន្ទាយជំរំ
របស់ខ្មាំង គឺត្រូវចាត់កម្លាំងទ័ពជំនួយពីក្រៅជាបន្ទាន់។
ពេលឃើញភ្លើង បានឆេះហើយ តែទ័ពខ្មាំងនៅតែ
រក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ត្រូវពិនិត្យ អង្កេត ហើយរង់ចាំ
មិនត្រូវប្រញាប់វាយលុកភ្លាមនោះទេ ។ រង់ចាំដល់
ពេលភ្លើងឆេះខ្លាំងពេញចំហេះ ហើយពិនិត្យមើល
ស្ថានភាព បើឃើញថាវាយលុកបានគឺវាយ តែបើ
មិនបាន គឺត្រូវផ្អាក។ ក៏អាចបង្ហោះភ្លើងពីក្រៅចូល

ក្នុងករណីនោះ មិនចាំបាច់រង់ចាំរនុកក្នុងជួយទេ គ្រាន់
តែឃើញថាដល់ពេលសមស្រប គឺបង្ហោះភ្លើងតែម្តង។
ដុតភ្លើងពីខាងលើខ្យល់ មិនត្រូវវាយលុកពីក្រោម
ខ្យល់ ។ ពេលថ្ងៃ បើមានខ្យល់អូសបន្លាយយូរ គឺ
ពេលយប់មេឃនឹងត្រូវស្ងប់ខ្យល់ ។ កងទ័ពចាំបាច់
ត្រូវចេះអនុវត្តយ៉ាងឈ្លាសវៃ នូវរបៀបវាយលុកដោយ
កម្លាំងភ្លើងទាំងប្រាំយ៉ាងខាងលើ រង់ចាំដល់ពេល
គ្រប់លក្ខណៈចាំបាច់ ទើបបង្ហោះភ្លើងវាយលុក។ ប្រើ
កម្លាំងភ្លើងវាយប្រហារ ដើម្បីជំនួយឲ្យកម្លាំងវាយលុក
លទ្ធផលនឹងច្បាស់ក្រឡេក ។ ប្រើកម្លាំងទឹកវាយ
ប្រហារ ដើម្បីជំនួយឲ្យការវាយលុក កម្លាំងប្រៀប
នឹងកើនខ្លាំងក្លាឥតគណនា ។ ទឹកអាចកាត់ផ្តាច់ ធ្វើ
ឲ្យទ័ព ខ្លាំងដាច់បាត់ទំនាក់ទំនងជាមួយគ្នា ប៉ុន្តែ ពុំ
អាចរឹបអូសយកសម្ភារៈ ។ ធម្មតា ពេលជោគជ័យ
សមរភូមិប្រយុទ្ធ រឹបអូសដីធ្លី ក្រុងនគរ តែមិនបាន
ផ្តល់រង្វាន់ ដល់អ្នកដែលមានគុណបំណាច់ទាន់
ពេលទេនោះ ប្រាកដជានឹងកើតគ្រោះ អាសន្នពុំ
លែងឡើយ នោះហើយហៅថា ការពន្យាចំណាយ

ពន្យាការខាតបង់។ ដូចនេះដើម្បីអាចក្លាយ ជាព្រះ
រាជាភ្លឺស្វាង នៃប្រទេសមួយ ចាំបាច់ត្រូវមានភាព
ហ្មត់ចត់ ពិចារណាបញ្ហានេះ បើមិនមានប្រយោជន៍
មិនធ្វើសកម្មភាព បើមិនប្រាកដឈ្នះ មិនបញ្ជាទ័ព
ប្រយុទ្ធ បើមិនជាភាពបន្ទាន់ គឺមិនបើកយុទ្ធនាការ។
ស្តេចប្រទេសមួយ មិនដើម្បីការក្រេវក្រោធក្នុងខណៈ
មួយ ហើយកៀងពលទៅធ្វើសឹកសង្គ្រាម មេទ័ព
នាយទាហាន ក៏មិនដើម្បីតែការខឹងសម្បារ
ហើយក៏បញ្ជាទ័ពចេញប្រយុទ្ធនោះដែរ ។ សម្រាប់
ប្រទេសជាតិមានប្រយោជន៍ ទើបធ្វើសកម្មភាព
សម្រាប់ផលប្រយោជន៍របស់ប្រទេសជាតិ ទើបធ្វើ
សកម្មភាព បើមិនមាន ផលប្រយោជន៍ទេនោះគឺ
ផ្អាក ។ ភាពខឹងសម្បារ អាចឆ្លងផុតទៅបាន ភាព
សប្បាយរីករាយនឹងត្រឡប់មក ភាពក្រេវក្រោធអាច
អស់ទៅ ដើម្បីវិលមកកាន់ភាពសប្បាយរីករាយ ។
ប៉ុន្តែ បើប្រទេសជាតិត្រូវបាត់ គឺពុំអាចស្ដារឡើងវិញ
បានទេ មនុស្សដែលស្លាប់ហើយ ក៏ពុំអាចរស់ឡើង
វិញបានដែរ ។ ហេតុនេះ ក្នុងនាមជាព្រះរាជាមួយ

អង្គ ចាំបាច់ត្រូវមានភាពអំណត់ហ្មត់ចត់ ក្នុងបញ្ហា
នោះ នាយទាហានមួយរូប ក៏ត្រូវហ្មត់ចត់ ចំពោះ
បញ្ហានោះដែរ ។ ប្រការនោះហើយ គឺជាមូលដ្ឋាននៃ
គុណធម៌ ដើម្បីរក្សាឲ្យប្រទេសជាតិមាន ស្ថេរភាព
គង់វង្ស រក្សាឲ្យកងទ័ពមានសុវត្ថិភាព ។

ជំពូកទី១៣

ការប្រើប្រាស់បុរេស

ស៊ុនជឿ និយាយថា៖

ធម្មតា ពេលលើកទ័ពរាប់រយពាន់នាក់ ដោយធ្វើ
ដំណើរផ្លូវឆ្ងាយរាប់ពាន់យោជន៍ ការខាតបង់របស់
ប្រជារាស្ត្រ ការចំណាយរបស់ប្រទេសជាតិមួយថ្ងៃៗ
ចាយរាប់ពាន់គ្រណាតមាស ពាសពេញទាំងប្រទេស
ក្នុងក្រុង ក្រៅក្រុង កើតកលយុគច្របូកច្របល់មិន
ឈប់ឈរ។ ក្រុមគិតការងារដឹកជញ្ជូន យុទ្ធជាបករណ៍
បរិក្ខារ កងទ័ពនឿយហត់លើគ្រប់ដងផ្លូវ ចំនួន
គ្រួសារនៃប្រជារាស្ត្រ ដែលពុំអាចគិតគូរការងារបង្ក
បង្កើនផលឡើងដល់ ៧៦% នៃចំនួនគ្រួសារសរុប
ទូទាំងប្រទេស ។ ភាគីចម្បាំងខំប្រទង់ប្រទាញ ក្នុង
សឹកសង្គ្រាមដ៏រ៉ាំរ៉ៃ អូសបន្លាយពេលវេលារាប់ឆ្នាំ ក៏
ព្រោះតែត្រៀមយកឈ្នះក្នុងមួយថ្ងៃ ។ កាលបើរិះ
កំណាញ់ចំពោះផ្នែកបុណ្យស័ក្តិ ប្រាក់កាស ពុំហ៊ាន

ប្រើប្រាស់ចារកម្មទេនោះ នឹងនាំទៅដល់សភាព
ដោយមិនយល់ដឹងបានពីស្ថានភាពខ្លាំង ហើយត្រូវ
ទទួលបរាជ័យ នោះហើយ គឺពិតជាអមនុស្សធម៌
ខ្លាំងពេកណាស់។ មេទ័ព នាយទាហាន ដូចនេះ មិន
មែនជានាយទាហានល្អរបស់កងទ័ព មិនមែនជា
ជំនួយការល្អរបស់ព្រះរាជា ព្រះរាជាដូចនេះ ពុំ
មែនជាព្រះរាជាពូកែជំនាញជាញ ជ័យក្នុងសមរភូមិ
ប្រយុទ្ធ។ ព្រះរាជាមួយអង្គ មេទ័ពមួយរូប ដែលល្អ
ហើយពូកែ ដែលថាឲ្យតែចេញក្បួនទ័ព គឺឈ្នះមារ
សត្រូវគ្រប់ទិសទី ។ ភាពជោគជ័យលើសលប់ គ្មាន
គួរប្រៀប ហួសពីអ្នកដទៃនោះ គឺស្ថិតនៅត្រង់កន្លែង
ដែលគេអាចដឹងបានសព្វរាល់កិច្ចការសារពើ មុន
ពេលគេធ្វើសកម្មភាព ។ ចង់ដឹងបានសព្វគ្រប់នូវ
រាល់ស្ថានភាព មិនអាចប្រើវិធីបែបនេះ បញ្ជាន់អារក្ស
អ្នកតា ខ្មោចព្រាយ បីសាច មិនអាចជឿផ្អែកទៅលើ
ហោរាគុណគួរ ក្បួនអគ្គៈ រួចហើយវិភាគទៅជា រឿង
អាក្រក់-ល្អនោះទេ ហើយក៏ពុំអាចប្រើវិធីអង្កេតមើល
ការធ្វើដំណើរគោចរ និងទីតាំងព្រះអាទិត្យ ព្រះចន្ទ្រ

និង ពពួកហ្វូងតារា ដើម្បីកំណត់ជាព័ត៌មានពិត យក
ជាសាច់ការបាននោះដែរ ប៉ុន្តែ កិច្ចការនេះដាច់ខាត
ត្រូវបានមកពីមនុស្ស ដោយមនុស្សឈ្វេងយល់ស្ថាន
ភាពខ្លាំង ទើបនឹងអាចដឹងបាន ។ ការប្រើចារបុរស
អ្នកស៊ើបការសម្ងាត់ធម្មតា មានប្រាំប្រភេទគឺ ៖ ជន
បទចារបុរស រនុកក្នុងចារបុរស ប្រតិកម្មចារបុរស
មរណៈចារបុរស និងជីវិនចារបុរស។

កាលបើចារកម្មទាំងប្រាំប្រភេទនោះ ត្រូវបាន
ប្រើប្រាស់ព្រមគ្នាហើយនឹងធ្វើឲ្យខ្លាំង មិនអាចយល់
ដឹង និងពុំមានផ្លូវណា ស្ទង់ស្ទាបពីយើងបាននោះ
ប្រការនេះហើយ ដែលហៅថា **"វេទមន្ត"** គឺជាវេទ
មន្តដ៏វិសេសវិសាលដើម្បីព្រះ រាជាណាចក្រ ត្រៀម
លក្ខណៈយកឈ្នះក្នុងសឹកសង្គ្រាម។

ជនបទចារបុរស បានដល់ចារបុរសដែលជាអ្នក
ស្រុកជនបទរស់នៅប្រទេសខ្មាំង។ រនុកក្នុងចារបុរស
បានដល់ ពពួកបុគ្គលិក មន្ត្រីរាជការ របស់ប្រទេស
ខ្មាំងត្រូវបានយើងទិញយកធ្វើជាចារបុរសរបស់យើង។
ប្រតិកម្មចារបុរស ចារបុរសរបស់ខ្មាំង បញ្ជូនមក

យកព័ត៌មាន ស៊ើបការសម្ងាត់ពីយើង តែត្រូវយើង
ទិញក្បាលបាន ឲ្យធ្វើចារបុរសឲ្យយើង យកព័ត៌មាន
ពីខ្មាំងត្រឡប់មកវិញ ។ មរណចារបុរស គឺពួកចារ
បុរសរបស់យើងបញ្ជូនទៅប្រទេសខ្មាំង ហើយយើង
មានចេតនាធ្វើឲ្យបែកធ្លាយ នូវព័ត៌មានក្លែងក្លាយ
ព័ត៌មានជាអកុសលណាមួយ ឲ្យចារបុរសយើងនោះ
ទទួលបាន នៅពេលធ្វើបេសកកម្មត្រូវខ្មាំងចាប់បាន
គេនឹងបង្ខំចិត្តឆ្លើយនូវព័ត៌មាន សម្ងាត់ក្លែងក្លាយ
ទាំងនោះ ពេលនោះខ្មាំងនឹងសម្លាប់មន្ត្រីខ្លួន ដែល
ខ្លួនសង្ស័យនឹងចារបុរសយើង ដែលខ្មាំងចាប់បាន
នោះតែម្តង ។ ជីវិតចារបុរស គឺមនុស្សដែលបញ្ជូន
ទៅប្រទេសខ្មាំង ដើម្បីស៊ើបការសម្ងាត់ពីស្ថានភាព
ខ្មាំង តែគេជាអ្នក អាចដើរហើរដោយសេរី ហើយ
នៅរស់រានមានជីវិត នឹងវិលត្រឡប់មកវិញរាយការណ៍
ដោយសុវត្ថិភាព ។ ដូចនេះ បើនិយាយពីសមាស
ភាពក្នុងជួរកងទ័ព គ្មាននរណាស្ម័គ្រស្មាល ជាជាង
ចារបុរស (ចារកម្មយោធា) នេះឯង រីឯការផ្តល់រង្វាន់
លាភសក្ការៈ ក៏គ្មាននរណាទទួលបានពិសេសជាង

ពួកចារបុរសនេះដែរ ។ ចំពោះកិច្ចត្រូវធ្វើនោះវិញ ក៏គ្មាននរណាអាចកំបាំងស្ងៀមស្ងាត់ជាងពួកចារបុរសនោះដែរ ។ បើមិនមែនជាវីរបុរស ប្រាជ្ញបណ្ឌិត លើសផងជនទេនោះ គឺពុំអាចប្រើប្រាស់ចារបុរសបានទេ បើមិនមែនជាអ្នកប្រកបដោយគតិគុណធម៌ ចិត្តមេត្តាធម៌ទូលំទូលាយទេនោះ ក៏ពុំអាចប្រើប្រាស់ចារបុរស ដោយប្រសិទ្ធភាពបានដែរ ។ បើមិនមែនជាបុគ្គលដែលមានគំនិត ជ្រាលជ្រៅ មានវិធីសាស្ត្រ លំអិតសុខុមទេនោះ គឺពុំអាច ទទួលបានព័ត៌មានចារកិច្ចដ៏ពិតប្រាកដបានឡើយ។ ជ្រាលជ្រៅ លំអិតសុខុម ជាភាពអស្ចារ្យ ភាពមិនធម្មតា តែគ្មានទីណាឡើយដែលថាមិនអាចប្រើប្រាស់ចារបុរស ដើម្បីធ្វើចារកិច្ច បាននោះ។ ក្នុងពេលបេសកកម្ម ចារកិច្ចមិនទាន់បានអនុវត្ត ប្រព្រឹត្តទៅនៅឡើយ តែត្រូវបែកធ្លាយទៅក្រៅ គឺអ្នកដែលជាចារបុរស ឬអ្នកដែលស្តាប់ដឹងឮ ការបែកធ្លាយព័ត៌មាននោះ នឹងត្រូវសម្លាប់ចោលទាំងអស់។

ជាធម្មតាទ័ពខ្មាំងណា ដែលត្រូវវាយលុកក្រុង
នគរណា ដែលត្រូវដណ្តើមយក ពួកមនុស្សណា
ខាងទ័ពខ្មាំងដែលត្រូវធ្វើឃាត សុទ្ធតែត្រូវបានធ្វើ
ការពិនិត្យ អង្កេត ឈ្វេងយល់ អំពីនាមត្រកូលមេ-
កោយ អាណាព្យាបាល អ្នកគ្រប់គ្រង អ្នកជិតជិត
ស្និទ្ធស្នាល របស់គេឲ្យបានច្បាស់លាស់ ពិសេស
ពួកមន្ត្រីក្រោមឱវាទ មន្ត្រីព័ត៌មាន ពួកយាមទ្វារ
ទៀតសោតក៏ត្រូវឈ្វេងយល់ផងដែរ ។ រហូតដល់
អ្នកនយោបាយ មន្ត្រីជំនួយការទាំងអស់ ត្រូវឲ្យ
ចារបុរសយើងស៊ើបអង្កេតទាំងអស់ ដើម្បីងាយស្រួល
ក្នុងការយោងតាមស្ថានភាពជាក់ស្តែង នឹងធ្វើការ
ទិញទឹកចិត្ត ទាញជាប្រយោជន៍ ឬ ត្រូវធ្វើឃាត
ចោលជាអសារបង់ ។ តាមរយៈដំណើរកិច្ចទាំងនេះ
នឹងអាចប្រគល់ភារកិច្ចឲ្យពួកគេរួចរាល់ ហើយលែង
ពួកគេ ឲ្យត្រឡប់ទៅវិញ សម្រាប់អ្នកជាប្រតិកម្ម
ចារបុរសយ៉ាងនេះ គឺអាចប្រើការបានហើយ។ តាម
រយៈស្ថានការណ៍ខ្មាំង តែយើងទទួលបានព័ត៌មានពី
សំណាក់ប្រតិកម្មចារបុរស វាអាច ជាជំនួយឲ្យយើង

ប្រើប្រាស់នូវពួកជនបទចារបុរស និងរនុកក្នុងចារ-
បុរសបានល្អប្រសើរជាង។

ដោយស្ថានការណ៍ខ្លាំង ដែលយើងទទួលបាន
ពីសំណាក់ប្រតិកម្មចារបុរស វានឹងជួយដល់យើង
សម្រាប់កិច្ចការបញ្ជូនព័ត៌មានក្លែងក្លាយ ងាយជ្រាប
ដល់ភ្នែកច្រមុះរបស់ខ្លាំង។ ដោយស្ថានការណ៍របស់
ខ្លាំង ដែលទទួលបានពីប្រតិកម្មចារបុរស វានឹងជួយ
ឲ្យជីវិតចារបុរសយើង អាចវិលត្រឡប់មករាយការណ៍
តាមកំណត់បាន ។ ការប្រើប្រាស់ចារបុរស ទាំងប្រាំ
ប្រភេទខាងលើ អ្នកគ្រប់គ្រងចាំបាច់ត្រូវដឹងច្បាស់
ដោយខានពុំបាន។ បញ្ហាជាគន្លឹះសម្រាប់យល់ច្បាស់
សភាពការណ៍ គឺស្ថិតនៅលើប្រតិកម្មចារបុរស ។
ដូច្នេះចំពោះពួកប្រតិកម្មចារបុរស មិនអាចណាមិន
មានការទំនុកបំរុងយ៉ាងពិសេសបានឡើយ ។ កាល
ពីបុរាណនាយរាជវង្ស *យីន* បានសាងឡើង ក៏ព្រោះ
តែចេះប្រើប្រាស់ *អ៊ី យីស* ជាអតីតមន្ត្រីនគរ*ស្លា* ។
រាជវង្ស *ជូ* សាងបានបុព្វហេតុនៃខ្លួន ក៏ព្រោះតែចេះ
ប្រើប្រាស់ *លី ញ៉ា* ជាអតីតមន្ត្រី បម្រើការក្នុងរាជវង្ស

អីន ។ ដូច្នេះ សម្រាប់ព្រះរាជា ដែលប្រកបដោយ
 ព្រះប្រាជ្ញាញាណ ដ៏ភ្លឺស្វាងមួយអង្គ នាយទាហាន
 មេទ័ពមួយរូប ប្រកបដោយ ចិត្តមេត្តាធម៌ និងមាន
 សមត្ថភាពខ្ពស់ កាលបើអាចប្រើប្រាស់បានអ្នក
 មានបញ្ញាបាធិខ្ពង់ខ្ពស់ ដើម្បីធ្វើជាចារបុរស គឺនឹង
 អាចសាងបានបុព្វហេតុធំធេង ។ នេះគឺជាផ្នែកមួយ
 យ៉ាងសំខាន់ក្នុងកិច្ចការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ ហើយ ក៏
 ជាចំណុចដ៏សំខាន់ ជាអាយុជីវិតនៃក្បួនពិជ័យ
 សង្គ្រាម ដែលពុំអាចខ្វះបាន ។ កងទ័ពទាំងមូល
 សុទ្ធតែត្រូវពឹងផ្អែកទៅលើប្រភពព័ត៌មាន ចារកម្ម
 របស់ចារបុរស ដើម្បីរៀបចំគម្រោងផែនការសកម្ម
 ភាព។

ប្រែសម្រួលពី

អត្ថបទដើម “**ស៊ុន ឌី ពិជ័យសង្គ្រាម**” រួមមាន ១៣

ជំពូក ដែលបានដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅ

“អ្នកស្រាវជ្រាវ ១១រូប

បកស្រាយអំពី **ស៊ុន ឌី**”

សំណួរ-ចម្លើយ បុរាណគម្រាសីក

សួរ ៖ តើសិល្បៈនៃការដឹកនាំទ័ពមានអ្វីខ្លះ?

ឆ្លើយ ៖ ការដឹកនាំទ័ពជាសិល្បៈដែលគ្មានអ្វីលើសពី “មួយ” ក្តោបក្តាប់ “មួយ” បានច្បាស់ ហើយចាប់ពីចំណុចមួយនោះ ពង្រីកឥទ្ធិពលសាយភាយចេញទៅគ្រប់ទិសទី ។ ចំណុច “មួយ” នោះ គឺយកធម្មជាតិ៖ ជាដើមហេតុ យកភាពប្រែប្រួលជាចំណុច ជាចុង ជាត្រូវដែលជាផលនៃហេតុនោះ ។ យោងតាមស្ថានភាពនឹងប្រើប្រាស់វា យោងឱកាសអំណោយផល នឹងបង្ហាញ សកម្មភាព។ អាស្រ័យលើការដឹកនាំអ្វីៗវានឹងកើតមាន ។ ហេតុនេះ ទើបហៅកិច្ចការទ័ព ជាកិច្ចការសំខាន់ លុះអស់ជម្រើស ទើបប្រើប្រាស់។

សួរ ៖ ពេលទ័ពទាំងសងខាងប្រឈមមុខគ្នា ភាគីខាងទ័ពខ្មាំង មិន ចូលមក ទ័ពយើងក៏មិនទៅ

មុខ ។ ទ័ពទាំងសងខាងការពារ យ៉ាងប្រុង
ប្រយ័ត្ន ម៉ត់ចត់ ខាងណាក៏ពុំហ៊ានបញ្ចេញ
ទ័ពមុនទាំងអស់ យើងចង់ធ្វើការឆ្លុះវាយ
លុកមុន ប៉ុន្តែក្តោបក្តាប់ ភាពអំណោយផល
មិនទាន់បាន តើត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ខាងក្រៅច្រូលច្របល់ ខាងក្នុងក្រឹត្យក្រម ។
ក្លែងធ្វើជាអត់ ឃ្លាន តែការពិតនោះឆ្អែត ។
ក្នុងច្បាប់ ក្រៅស្រពិចស្រពិល ។ ពេលខ្លះ
រូបរួម ពេលខ្លះបែកខ្ញែក ពេលរួមពេលរីក ។
កលឧបាយ ស្ងាត់កំបាំង កិច្ចការទ័ពស្ងាត់
កំបាំង ។ កំពែងខ្ពស់ លេនដ្ឋានជ្រៅ កម្លាំង
ទ័ពស្ងប់ស្ងាត់ដូចផ្ទៃទឹក គ្មានរលក ខ្លាំងមិន
ដឹង ថាយើងធ្វើការការពារយ៉ាងដូចម្តេច ។
ជន្លខាងកើត តែវាយខាងលិច។

សួរ ៖ បើខ្លាំងយល់បានស្ថានភាពរបស់យើង ដឹង
នូវកលឧបាយ របស់យើង តើយើងត្រូវធ្វើដូច
ម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ក្នុងសិល្ប៍វិធីកាន់ទ័ព ឈ្នះត្រង់រក្សាការ
សម្ងាត់ តាមដាន ស្ថានភាពខ្លាំង រហ័សរហួន
ក្នុងការក្តោបក្តាប់ឱកាស ដែលជាអំណោយ
ផល ធ្វើការវាយលុយឲ្យទាន់ពេល កុំឲ្យ
ឱកាសកន្លងផុត ។ ហេតុនេះទើបមានពាក្យ
ថា ៖ មាត់ (ធម្មៈ) ប្រសើរ ស្ថិតនៅត្រង់ដែល
មិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែក ។ កិច្ចការ
ប្រសើរស្ថិតនៅត្រង់ ដែលពុំអាចស្តាប់ឮ
ដោយត្រចៀក ។ ឈ្នះប្រសើរស្ថិតនៅត្រង់
ដែលពុំអាចដឹងបាន។

សត្វស្នាំង មុនពេលចាប់ចំណីវាតែង
បង្អង់ហើរដោយ សម្លេងស្លាបទាំងសងខាង
ហើយទម្លាក់ខ្លួនយ៉ាងលឿន ទៅរកគោល
ដៅ។ សត្វខ្លាមុនពេលចាប់សត្វម្រឹគជាចំណី
វាតែងពូនលបលាក់ខ្លួន ហើយសម្លេងត្រចៀក
ទាំងសងខាងរង់ចាំ ឱកាសសមស្រប ស្ទុះ
វាយប្រហារក្រញឹកយកយ៉ាងប្រសិទ្ធិភាព។ រីឯ
មហាបុរសមុនពេលធ្វើសកម្មភាព លោក

តែងសម្តែងចេញនូវភាពល្ងង់ខ្លៅ ប៉ុន្តែដល់
ពេលប្រឡូកក្នុងការងារពិត គំនិតបញ្ញាស្តែង
ចេញលើសលប់ឥតមានគូប្រៀប។

សួរ ៖ កត្តាសំខាន់ក្នុងការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធរួមមាន
អ្វីខ្លះ?

ឆ្លើយ ៖ តាំងពីបុរាណនាយ អ្នកដែលជំនាញក្នុងការ
ធ្វើសឹកសង្គ្រាម គឺពុំមែនច្បាំងនៅលើមេឃ
ហើយក៏ពុំមែនច្បាំងនៅក្រោមដីនោះដែរ ប៉ុន្តែ
រាល់កិច្ចការឈ្នះចាញ់ស្ថិតនៅលើ “ ប្រៀប ”
ទាំងអស់។

មានប្រៀបគឺចម្រើន បាត់ប្រៀបគឺវិនាស។
ធម្មតានៅ ក្នុងចន្លោះពេលប្រយុទ្ធ តែង
ពង្រាយទ័ព ដោះអាវក្រោះ ឲ្យ ទាហានឈប់
សម្រាក គិតគូរការអនុវត្តផែនការ នៃសមរ-
ភូមិប្រយុទ្ធ ។ ដាក់ទ័ពនៅតំបន់ព្រៃស៊ឹមទ្រុម
ដើម្បីមានកន្លែង លាក់ខ្លួន នៅទីរួងថ្ម ល្អាង
ភ្នំ ដើម្បីទប់ទល់រថសឹក ទ័ពសេះ របស់
សត្រូវ ដាក់ទ័ពនៅព្រៃភ្នំ ព្រៃស្រោង ដើម្បី

យកតិច ច្បាំងនិងច្រើន នៅទីបឹងប្តូរ ទំនាប
ល្បាប់ ដើម្បីលាក់បាំង រូបភាព រឺនៅទីវាល
រាប ល្វឹងល្វើយ ដើម្បីប្រើកម្លាំងប្រដែង
ប្រៀបអំណាច។ ធ្វើសកម្មភាពដោយល្បឿន
លឿន ដូចព្រួញ ហោះគ្រាប់ហើរ ដើម្បីកំទេច
ទីតាំងប្រណិតរបស់ទ័ពខ្មាំង បង្កើតកលឧបាយ
លាក់ខ្លួនបំបាំងកាយ ប្រើទាហានជន្លូ បញ្ឆោត
ដើម្បីបំផ្លាញទ័ព ចាប់មេ (បំបែកកូនចាប់មេ)។
ពុះជាបួនហែកជាប្រាំ ដើម្បីបំបែកមូលភាព
របស់ទ័ពខ្មាំង។ បង្កភាពភ័យខ្លាច គក់ស្អុតឲ្យ
ទ័ពខ្មាំង ដើម្បីយកមួយរាយនឹងដប់ ។ ឆ្លៀត
ឱកាសពេលខ្មាំងហៅហាត់ ដើម្បីយកដប់
រាយនឹងមួយរយ។ ប្រើប្រាស់បច្ចេកវិធី ដើម្បី
ឆ្លងព្រែកទន្លេ។ ប្រើគ្រាប់ ព្រួញរឹង ដាវវែង
លំពែងស្រួច ដើម្បីវាយទ័ពជើងទឹក ។ ស៊ើប
ពិនិត្យតំបន់ព្រៃស្ងាត់ សម្រុកចូលដោយល្បឿន
លឿន រហ័ស ដើម្បីដណ្តើមទីតាំង កំទេច
ក្រុងបន្ទាយទ័ពខ្មាំង ទូង ស្តុរជ័យ ដើម្បីប្រើ

កលយុទ្ធចំឡែក។ ភ្លៀងធំខ្យល់ខ្លាំង ជាឱកាស
វាយពីមុខ ស្អាតពីក្រោយ ។ ក្លែងបន្លំធ្វើជា
ប្រេសិត របស់ទ័ពខ្លាំង ដើម្បីស្នាក់ផ្លូវដឹក
ជញ្ជូនស្បៀង។ ក្លែងបន្លំ សញ្ញាបញ្ជា ស្លៀក
ពាក់ដូចទ័ពខ្លាំង ដើម្បីបង្ការពេលត្រូវតែដក
ថយ ។ យកគុណធម៌ជំរុញលើកទឹកចិត្តកង
ទ័ព ដើម្បីប្រយុទ្ធយកឈ្នះលើខ្លាំង។ តំឡើង
បុណ្យស័ក្ត ប្រទានរង្វាន់ ដើម្បីកងទ័ពគោរព
បទបញ្ជា ។ សុក្រឹតភាពក្នុងការពិន័យ ដាក់
ទោសទណ្ឌ ដើម្បីកម្លាស់ពួកទាហានដែល
ខ្ជិលច្រអូស។ មានពេលសប្បាយ ពេលខឹង
ពេលទទួល ពេលឲ្យ ពេលប្រើនយោបាយ
ពេលប្រើកម្លាំងបាយ ពេលល្បឿន ពេល
យឺត ដើម្បីសម្រួលក្នុងជួរកងទ័ព ត្រួតបញ្ជា
ដល់ថ្នាក់ក្រោម។ នៅទីតាំងខ្ពស់ទូលាយដើម្បី
ងាយដល់កិច្ចការការពារ ស្ថិតក្នុងសភាព
គ្រោះថ្នាក់ ងាយស្រួលក្នុងការសម្រួលពង្រឹង
កម្លាំងឡើងវិញ ។ ស្ថិតនៅតំបន់ភ្នំ ព្រៃ

ស៊ុបទ្រុប ដើម្បីបិទបាំងការ ធ្វើដំណើរទៅ
មក ។ កំពែងខ្ពស់ លេនដ្ឋានជ្រៅ ស្បៀង
គ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីតាំងយូរអង្វែង។ ហេតុនេះ
បើមិនចេះ កលយុទ្ធវាយលុក មិនអាច
និយាយថាគ្មានតួប្រៀបបានឡើយ។ មិនចេះ
របៀបបែងចែក ប្តូរផ្លាស់ មិនអាចនិយាយថា
អស្ចារ្យបានដែរ ។ មិនចេះរបៀបបង្ក្រាប
ចលាចល មិនអាចនិយាយថា ចេះទប់ទល់នឹង
សភាពការណ៍នោះដែរ។ ហេតុនេះ ទើបមាន
ពាក្យថា ៖ មេទ័ពគ្មានមេត្តាធម៌ ពលទាហាន
មិនស្ម័គ្រ , មេទ័ពគ្មានភាពភ្លៀវភ្លា កងទ័ព
គ្មានភាពស្រួចស្រាវ, មេទ័ពអំពូលបញ្ញា ជួរទ័ព
កើតមន្ទិល, មេទ័ពខ្វះភាពឈ្លាសវៃ ជួរទ័ព
ប្រែក្រឡាស់ មេទ័ពខ្វះភាពហ្មត់ចត់លំអិត
សុខុម ជួរទ័ព ព្រងើយហី, មេទ័ពមិនបាន
ហ្វឹកហាត់ណែនាំជាប្រចាំ កងទ័ព ខ្វះការ
ប្រុងប្រយ័ត្ន , មេទ័ពគ្មានភាពដាច់ខាត ជួរ
ទ័ពនឹងខកខានយឺតយ៉ាវ។

អាស្រ័យហេតុនេះ មេទ័ព គឺជាបញ្ជាការ
របស់កងទ័ព គេអាចធ្វើឲ្យកងទ័ពស្ងប់ស្ងាត់
គេអាចធ្វើឲ្យកងទ័ព ចលាចល។ មេទ័ពពូកែ
កងទ័ពខ្លាំងក្លាប្រទេសជាតិរឹងមាំ, មេទ័ពអន់
កម្លាំងខ្សោយ ប្រទេសជាតិអាសន្ន។

សួរ ៖ ពេលមិនទាន់ពើបប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែយើងចង់ដឹង
មុនអំពីស្ថានភាព ខ្លាំងខ្សោយរបស់ទ័ពខ្លាំង
និងប្រជ្ឆោលចាញ់ឈ្នះ តើយើងត្រូវធ្វើដូច
ម្តេច ?

ឆ្លើយ ៖ ប្រជ្ឆោលឈ្នះចាញ់យើងអាចមើលឃើញ
នៅត្រង់ស្មារតី។ មេទ័ពដែលមានភាពភ្លឺស្វាង
ឈ្លាសវៃ ចេះពិនិត្យអង្កេតសភាពការយ៉ាង
ជិតដល់នោះការបរាជ័យគឺជារបស់អ្នកដទៃ។
ភាពម៉ត់ចត់របស់យើង វាអាស្រ័យដោយការ
ចេញចូលទៅមុខ ថយក្រោយរបស់ទ័ពខ្លាំង
ពិនិត្យអង្កេតភាពកម្រើក ភាពស្ងប់ ពាក្យសំដី
អាក្រក់ល្អ ដែលពលទាហានក្នុងជួរទ័ពខ្លាំង
បានឆ្លោយមាត់ពោលចេញមកក្រៅ។

សួរ ៖ ពេលត្រូវទ័ពខ្លាំងហ៊ុមព័ទ្ធ ហើយកាត់ផ្ដាច់ ជួរមុខ ជួរក្រោយ រាំងស្ងាត់ផ្លូវដឹកជញ្ជូន ស្បៀងរបស់យើង តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្ដេច ?

ឆ្លើយ ៖ នេះហើយ ដែលទ័ពយើងជួបអាសន្ន ។ បញ្ហាទ័ពឲ្យលឿនរហ័ស ហើយភ្លៀវភ្លាបំផុត គឺឈ្នះ យឺតយ៉ាវគឺបាញ់ ។ ក្នុងស្ថានភាពនេះ ត្រូវអនុវត្តគោលការណ៍វាយលុកប្តូរស្លាប់រស់ ទើបបាន ។ ប្រើកងទ័ពសឹក និងទ័ពសេះ ក្លាហានលុកលុយចូលអុកឡែកបង្កភាពជ្រួល ច្របល់ក្នុងជួរទ័ពខ្លាំង ឆ្លៀតឱកាសនោះ វាយលុកដោយលឿនលឿនដូចផ្នែកបន្ទោរ គឺអាចមានសេរីភាពក្នុងភាពម្ចាស់ការ ។

សួរ ៖ ពេលរួចផុតពីរង្វង់ហ៊ុមព័ទ្ធហើយ យើងចង់ ឆក់ឱកាសនោះ ធ្វើការវាយលុកសង្រួប យកឈ្នះទៅលើទ័ពខ្លាំងតើត្រូវធ្វើយ៉ាងដូច ម្ដេច ?

ឆ្លើយ ៖ ទ័ពឆ្វេងវាយលុកទៅឆ្វេង ទ័ពស្តាំវាយលុក ទៅស្តាំ ដោយលឿនលឿន មិនដណ្ដើមផ្លូវ

ជាមួយទ័ពខ្មាំង ។ ទ័ពកណ្តាលត្រូវផ្លាស់ប្តូរ
វេនគ្នា ពេលមុនពេលក្រោយ ។ ដូចនេះទ័ព
ខ្មាំងថ្វីត្បិតតែមានចំនួនច្រើនក៏ពិតមែន ក៏
ប៉ុន្តែទ័ពខ្មាំងក៏អាចរត់ចោលជួរដែរ ។

សួរ ៖ ពេលនាំទ័ពចូលទៅជ្រៅ ក្នុងទឹកដីខ្មាំង
ហើយត្រូវខ្មាំងឡោមព័ទ្ធទាំងបួនទិស រាំង
ស្អាតផ្លូវដកថយ កាត់ផ្តាច់ផ្លូវដឹកជញ្ជូន
ស្បៀងរបស់យើង ។ ទ័ពខ្មាំងមានចំនួន
ច្រើនមានស្បៀងគ្រប់គ្រាន់ ចំណែកទ័ព
យើងវិញស្ថិតក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ តែ
បើចង់គេចចេញឲ្យផុតពីទីនោះ យើងត្រូវ
ធ្វើដូចម្តេច ?

ឆ្លើយ ៖ វិធីដែលអាចគេចបាន គឺយកអាវុធជា
សំខាន់ យកការប្រយុទ្ធហានក្លាជាចំបង យល់
ដឹងច្បាស់អំពី ចំណុចខ្សោយរបស់ទ័ពខ្មាំង
និងកន្លែងដែលគ្មានមនុស្ស គឺអាចចាកចេញ
បាន ។ នាយទាហាន ពលទាហានកាន់ទង់
សញ្ញាពណ៌ខ្មៅ បំពាក់អាវុធគ្រប់ដៃមាត់ខាំ

ស្មៅរង់ចាំដល់ពេលយប់ នាំកងកម្លាំងទាំង
អស់ចេញធ្វើប្រតិបត្តិការណ៍។ នាយទាហាន
ពលទាហានទាំងអស់ ត្រូវមានភាពក្លាហាន
នៅជួរមុខរៀបជាជួរទទឹង វាយបើកផ្លូវឲ្យ
កងទ័ពខាងក្រោយរុលទៅមុខតាម ។ ទ័ព
ជំនាញបាញ់ធ្វើជាទ័ពបង្កប់ដើរខាងក្រោយ
ទ័ពខ្សោយ និងកងរថសឹកដើរកណ្តាល ។
រៀបចំសមរភូមិរួចរាល់ ចាប់ផ្តើមយុទ្ធដំណើរ
ការ ទ័ពយ៉ាងធម្មតា ប្រយ័ត្នប្រយែង មិនត្រូវ
តក់ស្លុត ភ័យខ្លាច ឲ្យរថសឹកសម្រាប់ប្រយុទ្ធ
ទៅមុន និងនៅខាងក្រោយ សម្រាប់ ទប់ទល់
ការពារ រីឯរថសឹកការពារទុកសម្រាប់វាយលុក
ស្លាប់ ឆ្វេងស្តាំ។ កាលបើទ័ពខ្លាំងដឹងបាន គឺ
ក្រុមនាយទាហាន ពលទាហាន រក្សាស្ម័គ្រ
ដែលក្លាហានទាំងនោះ ត្រូវធ្វើការវាយប្រហារ
យ៉ាងឆាប់រហ័សទៅមុខ ទ័ពខ្សោយ និងកង
រថសឹក ទៅតាមក្រោយ ទ័ពបាញ់ព្រួញធ្វើ
ការបង្កប់ខ្លួន ពួនស្ទាក់ កន្លែងមួយ ដើម្បី

តាមដានសភាពការណ៍ រង់ចាំទ័ពខ្មាំងដេញ
តាមមកដល់ គឺវាយស្តុរ ដុតភ្លើង វាយ
ប្រហារ សង្គ្រប់យកយ៉ាងខ្លាំងពីក្រោយខ្នង
ប្រៀបដូចពីក្នុងដីដុសឡើង ពីលើមេឃទំលាក់
ចុះ កងទ័ពទាំងអស់ ប្រយុទ្ធក្នុងក្តីអង់អាច
ក្លាហាន ពេលនោះទ័ពខ្មាំងពុំអាច តទល់
បានឡើយ។

សួរ ៖ ខាងមុខមានទន្លេជ្រោះជ្រៅ យើងចង់ឆ្លងកាត់
ប៉ុន្តែ ពុំបានត្រៀមលក្ខណៈដូចជា ទូកសំពៅ
ឬ ក្បូនជាមុន ។ ទ័ពខ្មាំងដាក់ប៉ុស្តិ៍ស្តាត់មុខ
ស្តាត់ក្រោយ គ្រប់ទីកន្លែងសំខាន់ៗ សុទ្ធតែ
ទាហានយាមកាមតឹងរឹងគ្រប់ពេល មានទាំង
រថសឹក ទ័ពសេះ ចាំស្ទាក់វាយប្រហារពីមុខ
ហើយមានទាំងកងស្ម័គ្រស្លាប់របស់ ទ័ពខ្មាំង
ដេញតាមពីក្រោយទៀតផង ស្ថិតក្នុងស្ថាន
ភាពនោះ តើត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ទីកន្លែងដែលមានព្រែក មានទន្លេធំ មាន
អន្លង់ជ្រៅ មាន ទន្លេធំទូលាយ មានជ្រោះ

ប្រៅ ទ័ពខ្មាំងតែងមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់
ការពារប៉ុន្មានទេ បើមានក៏ចំនួនតិចតួចដែរ
ស្ថិតក្នុង ករណីនេះ ត្រូវប្រើគ្រប់រាល់
មធ្យោបាយ ដើម្បីឆ្លងកាត់ឲ្យខានតែបាន ។
កងទ័ពខ្មាំងពូកែ ដែលស្ថិតក្រោមការបញ្ជា
របស់យើងត្រូវហ៊ានស្ម័គ្រស្លាប់ រាយសម្រុក
ចូលទៅក្នុងសមរភូមិរបស់ទ័ពខ្មាំង។ ជាដំបូង
ត្រូវដុត រាល់សម្ភារៈបរិក្ខារទ័ពចោលទាំងអស់
បន្ទាប់មកកំទេចស្បៀងអាហារចោលឲ្យអស់
រួចហើយ និយាយឲ្យច្បាស់ប្រាប់ដល់សេនា
ទាហាន ក្នុងជួរកងទ័ពទាំងមូលថា បើយើង
ទាំងអស់គ្នារួមប្រយុទ្ធដាច់ខាតគឺឈ្នះ គឺរស់
មិនប្រយុទ្ធគឺស្លាប់ ។ ពេលដែលចាកចេញពី
រង្វង់ហ៊ុមព័ទ្ធបានហើយ បញ្ជាឲ្យកងទ័ពជួរ
ក្រោយដុតភ្លើងបំភ្លឺ ដើម្បីធ្វើការ យាមល្បាត
នៅទីកន្លែងដែលមានស្មៅ មានកំពោតព្រៃ
ដែលជាកូមិគ្រោះនោះ ពេលនោះ រថសឹក
ទ័ពសេះ របស់ទ័ពខ្មាំង ប្រាកដជាពុំហ៊ាន

ដេញតាមឆ្ងាយទេ។ ដោយមានភ្លើងជាសញ្ញា
យើងគួរតែចេញបញ្ជា ឲ្យទ័ពធ្វើដំណើរមក
កាន់ទីកន្លែងដែលមានភ្លើង សញ្ញានោះឈប់
សម្រាក នេះហើយ ដែលហៅថា ប្រយុទ្ធប្តូរ
ស្លាប់ដើម្បីរស់ក្នុងសមរភូមិគ្រោះអាសន្ន ។
ដូចនោះ កងទ័ពប្រយុទ្ធគ្រឿវក្លាទាំងព្រម ស្មារតី
ប្រយុទ្ធដោយកំរិតខ្ពស់ គ្មានអ្វីនឹងអាចរារាំង
កម្លាំងប្រយុទ្ធនេះបានឡើយ។

សួរ : នាំទ័ពចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីខ្លាំង ជួបអូរជ្រៅ
ជ្រោះធំ ខ្សែទឹកហូរចាក់ខ្ទួរខ្ទាញ់ប្រកបដោយ
គ្រោះថ្នាក់ ក្នុងពេលទ័ពពុំទាន់ឆ្លងផុតអស់
ស្រាប់តែមានភ្លៀងធំ ទឹកហូរចាក់ខ្លាំង ខាង
ក្រោយមិនអាចទាក់ទងខាងមុខបាន យើងក៏
ពុំបានត្រៀមទូក ឬក្បួនចម្លងទុកជាមុន ខាង
ក្រោមទឹកក៏គ្មានដើមឈើ ឬ វល្ល៍អ្វីដែលអាច
ជំនួយឲ្យយើងឆ្លងបាន តើយើងត្រូវធ្វើយ៉ាង
ដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ពេលដឹកនាំទ័ពចេញច្បាំង ភាពជាមេទ័ព
ដែលមិនបានគិតទុកមុន អាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌមិន
គ្រប់គ្រាន់ ការហ្វឹកហាត់មិនបានស្ទាត់ជំនាញ
ពលសេនាមិនស្ម័គ្រនឹងក្បាច់ប្រយុទ្ធ ដូចនេះពុំ
មែនជាទ័ពនៃព្រះខត្តិយរាជនោះទេ ។ ពេល
កងទ័ពពើបប្រយុទ្ធ ទាហានទាំងអស់ត្រូវតែ
ចេះប្រើប្រាស់អាវុធគ្រប់ប្រភេទ ។ វាយលុក
ក្រុង ហ៊ុមព័ទ្ធបន្ទាយត្រូវយកកងរថសឹកវាយ
បុកទម្លុះក្រុងមុនពេលវាយលុក កាលបើចង់
មើលឲ្យបានច្បាស់រាល់សកម្មភាពក្នុងក្រុងត្រូវ
មានជណ្តើរខ្ពស់ ។ កងទ័ពធ្វើយុទ្ធដំណើរ ឬ
ឈប់សម្រាក ត្រូវមានកងរថសឹកការពារមុខ
ក្រោយ។ ជួបផ្លូវទល ជួបច្រកចង្អៀត ត្រូវមាន
ទ័ពពិសេសមានឆ្លើងការពារសងខាងផ្លូវ សាង
សង់បន្ទាយជុំត្រូវមានសំណាញ់ដែក របងឬស្បូវ
ស្មៅបន្លា រាំងស្កាត់ទ័ពសេះ ពេលថ្ងៃឡើង
ជណ្តើរ ឬ បីមខ្ពស់មើលឲ្យបានឆ្ងាយ តំឡើង
ទង់សញ្ញាប្រាំពិណ ពេលយប់ដុតចង្អៀងកោម

ឲ្យច្រើន ទ្វេស្តរ វាយគាំង ផ្គុំស្រឡាយ ដាស់
ស្មារតីប្រយុទ្ធ ។ ពេលឆ្លងកាត់ទីដែលមាន
រណ្តៅជ្រៅត្រូវមានកង្វារ មានចប មានជ្រនីក
ពេលឆ្លងព្រែក ទន្លេ ត្រូវមានទូក មានសំពៅ
ធ្វើដំណើរប្រាស់ទឹក ត្រូវមានស្ពានអណ្តែត ។
កងទ័ពមានសម្ភារៈគ្រប់គ្រាន់ មេទ័ពមិនព្រួយអ្វី
សោះឡើយ។

សួរ ៖ ទ័ពយើង និងទ័ពខ្មាំងប្រយុទ្ធគ្នានៅជាប់ព្រំ
ប្រទល់ ទ័ពខ្មាំងអាចមកកន្លែងទ័ពយើង ទ័ព
យើងក៏អាចទៅដល់ទីតាំងទ័ពខ្មាំង។ ភាគីទាំង
សងខាង បានត្រៀមរៀបចំសមរភូមិរៀងខ្លួន
យ៉ាងហ្មត់ចត់រឹងមាំ គ្មានខាងណាហ៊ានចល័ត
ទ័ពមុនទាំងអស់ ប៉ុន្តែយើងចង់ធ្វើការវាយលុក
ទ័ពខ្មាំង ហើយទ័ពខ្មាំងក៏ចង់ធ្វើការវាយលុក
មកលើទ័ពយើងដែរ ក្នុងស្ថានភាពនោះយើង
ត្រូវធ្វើយ៉ាងដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ចែកទ័ពចេញជាបីក្រុម។ បញ្ជាឲ្យទ័ពមុខដឹក
លេនដ្ឋានទប់កំពែងការពារ តែមិនឲ្យចេញ

ប្រយុទ្ធជាចំខាត រួចហើយបញ្ជាឲ្យតំឡើងទង់
សញ្ញាប្រយុទ្ធ ទ្វងស្ករ ដាស់ចម្បាំង តែត្រៀម
ការពារ ។ បញ្ជាឲ្យទ័ពជួរក្រោយប្រមូលសន្សំ
ស្បៀង ស្កកទុកឲ្យច្រើនមិនឲ្យខ្ចាំងដឹងគំនិត
បំណងរបស់យើង។ បញ្ជាទ័ពស្រួច ទ័ពពិសេស
បង្កប់ខ្លួនលាយឡំចូលទៅក្នុងជួរទ័ពខ្ចាំង បញ្ជាត
ទ័ពខ្ចាំងហើយវាយប្រហារពេលដែលទ័ពខ្ចាំង
មិនបានចាប់អារម្មណ៍ វាយលុកពេលខ្ចាំងមិន
បានធ្វើការការពារ ។ ខ្ចាំងមិនដឹងមិនយល់
សភាពការណ៍របស់យើងទើបពុំអាចទប់ទល់
នឹងយើងបាន។

សួរ ៖ ខ្ចាំងដឹងសភាពការណ៍របស់យើង ថែមទាំង
យល់ច្បាស់ ពីកលយុទ្ធរបស់យើងទៀតផង
ក្រោយពីស៊ើបអង្កេត ដឹងពីសភាពការណ៍
របស់យើង ហើយខ្ចាំងក៏យកទ័ពស្រួចមកពូន
ស្ទាក់នៅទីព្រៃស្រោង ទីតាំងដែលប្រកបដោយ
គ្រោះថ្នាក់ ដើម្បីធ្វើការវាយប្រហារមកលើ

ចំណុចខ្សោយរបស់ទ័ពយើង តើពេលនោះ
យើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ បញ្ហាឲ្យធ្វើការចល័តទ័ពនៅពេលថ្ងៃ ទៅ
បបួលខ្មាំងចេញមកច្បាំង ធ្វើការអុកឡុក អុច
អាលឲ្យទ័ពខ្មាំងហៅហាត់ ។ ឲ្យទ័ពចាស់ៗ
កម្លាំងខ្សោយ កាន់ឈើវាយស្តុរ ស្រែកហូរ
កញ្ជ្រៀវ ទាំងសងខាងផ្លូវ ដើរទៅដើរមកមិន
ឲ្យឃ្លាតឆ្ងាយពីគ្នាមួយរយជំហាន ។ មេទ័ព
ខ្មាំងប្រាកដជានឿយហត់ កងទ័ពខ្មាំងប្រាកដ
ជាក៏យឺត ដូចនេះខ្មាំងវានឹងពុំអាចហ៊ានមក
កន្លែងយើង ចំណែកយើងអាចឆ្លងទៅកន្លែង
ទ័ពខ្មាំង ដោយមិនមានការ រារាំង ឬ យើងឆ្លុក
វាយខាងក្នុង ឬ ឆ្លុកវាយខាងក្រៅ ខណៈនោះ
កងទ័ពយើងទាំងមូល ឆក់ឱកាសអំណោយ
ផល ធ្វើការវាយលុកសង្គ្រប់យ៉ាងលឿនយ៉ាង
រហ័សយកឈ្នះលើទ័ពខ្មាំងជាបន្ទាន់ ។ ទ័ព
ខ្មាំងត្រូវតែចាញ់។

សួរ ៖ នាំទ័ពចូលជ្រៅទៅទឹកដីខ្មាំង ពើបប្រទះទ័ព
ខ្មាំង ភាគីទាំងសងខាងគ្រហឹមដាក់គ្នា ភាព
ខ្លាំងខ្សោយស្មើគ្នា ប៉ុន្តែមិនទាន់ មានខាងណា
ហ៊ានធ្វើការវាយប្រហារមុន ។ យើងចង់ឲ្យមេ
ទ័ពខ្មាំងភ័យខ្លាច ពលទាហានខ្មាំងព្រួយបារម្ភ
នៅពេលចេញទៅសមរភូមិប្រយុទ្ធ ស្មារតីពួក
គេមិនរឹងមាំ ជួរក្រោយចង់តែរត់ ជួរមុខគិតតែ
ពីមើលមកក្រោយ យើងឆក់ឱកាសស្រែកហូរ
កញ្ជ្រៀវធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងរត់ចោលជួរ តើដើម្បី
ធ្វើបានដូចនេះ យើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចខ្លះ?

ឆ្លើយ ៖ ចង់ធ្វើបានដូចនោះ យើងត្រូវនាំទ័ពធ្វើការ
វាយប្រហារខ្មាំងចម្ងាយប្រហែលដប់ (១០) លី
ពូនស្ទាក់សងខាងផ្លូវ រួចបញ្ជាទ័ពសេះឲ្យឆ្លង
កាត់ពីមុខ និងពីក្រោយទ័ពខ្មាំងប្រហែលមួយ
រយ(១០០)លី ប្រើប្រាស់ទង់សញ្ញាឲ្យបានច្រើន
និងរតាំងសួរផង។ ពេលចូលប្រយុទ្ធត្រូវវាយ
សួរស្រែកហូរកញ្ជ្រៀវ មេទ័ពខ្មាំងប្រាកដជា
តក់ស្លុត កងទ័ពខ្មាំងប្រាកដជាភ័យខ្លាច ស្លន់

ស្មៅពុំអាចជួយគ្នាបាន ទាំងអ្នកធំ ទាំងអ្នកតូច
មិនរង់ចាំគ្នា ពួកគេគិតតែពីរបត់ប្រាស់អាយុយក
តែរួចខ្លួន នោះហើយដែល ទ័ពខ្មាំងត្រូវចាញ់
ត្រូវបរាជ័យ។

សួរ ៖ ប្រសិនបើភូមិសាស្ត្រខាងទ័ពខ្មាំងមិនអំណោយ
ផលឲ្យយើង មិនអាចធ្វើការពូនស្ទាក់សងខាង
ផ្លូវបាន ចំណែកទ័ពសេះរបស់យើង ក៏ពុំអាច
ចល័តឆ្លងកាត់ពីមុខ ពីក្រោយទ័ពខ្មាំងបាន ។
ខ្មាំងយល់ដឹងគំនិតរបស់យើង ឆ្ពោះហើយ
ខ្មាំងក៏ធ្វើការការពារយ៉ាងរឹងមាំជាមុន ។ កង
ទ័ពយើងមានការភ័យស្ទន់ស្មៅ មេទ័ព នាយ
ទាហានខាងយើងក៏មានការភ័យបារម្ភ ដោយ
មិនអាចវាយប្រហារយកឈ្នះលើទ័ពខ្មាំងបាន
ក្នុងសភាពដូចនេះយើងត្រូវ ធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ សំណួរនេះពិតជាទន់ភ្លន់មែន ហើយក៏ជា
សំណួរដ៏ល្អផង ។ ក្នុងស្ថានភាពដូចនេះមុន
ពេលប្រយុទ្ធប្រាំថ្ងៃ ត្រូវមានចារជនទៅស៊ើប
ការណ៍យកព័ត៌មានឲ្យច្បាស់ការណ៍ អំពីស្ថាន

ភាពខ្លាំង ដើម្បីបានដឹងច្បាស់ទីតាំងដែលទ័ព
ខ្លាំងមកកាន់កាប់ឈរជើង រួចហើយរៀបចំ
កម្លាំងទ័ព ធ្វើការព្យួរស្នាក់រង់ចាំមុនជាស្រេច
បន្ទាប់មក ធ្វើការជន្លបព្រោតទ័ពខ្លាំងឲ្យចូល
ក្នុងអន្ទាក់របស់យើង ពេលគឺ ឲ្យទ័ពខ្លាំង
ចូលក្នុងភូមិមរណៈនោះឯង។ យើងត្រូវចៀស
វាងកុំពើបប្រយុទ្ធជាមួយទ័ពខ្លាំង ។ ហើយ
បញ្ជូនកង កាន់ទង់សញ្ញាឲ្យចេញឆ្ងាយពីកម្លាំង
ទ័ពពិតរបស់យើង ដើម្បីឲ្យខ្លាំងមើលឃើញ
ទ័ពយើង ដូចជាមានភាពធ្ងរលុង វាយប៉ាយ
ពេលនោះ ទ័ពខ្លាំងប្រាកដជាដេញតាមពុំខាន
ខណៈនោះ យើងបកក្រោយធ្វើការវាយប្រហារ
ទប់ទល់ តែប្រយុទ្ធ តែមួយប្រាវបានហើយ រួច
ហើយរត់ចោលសមរភូមិប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែ កុំផ្អាក
ការទូងស្ដុរ វាយរតាំងឲ្យសោះ ពេលរត់បាន
ប្រហែល បី បួនលី យើងបញ្ជាទ័ពឲ្យបក
ក្រោយវិញទៀត ពេលនោះ កងទ័ពបង្គាប់
របស់យើងផុសចេញមក ឬ ទាំងសងខាង ឬ

ទាំងពីមុខពីក្រោយ កងទ័ពយើងទាំងមូលធ្វើ
ការប្រយុទ្ធកៀក វាយប្រហារសង្គ្រប់យកឈ្នះ
យ៉ាងលឿនបំផុត ពេលនោះ ទ័ពខ្មាំងប្រាកដ
ជាចាញ់រត់យកតែរួចខ្លួនពុំខានឡើយ។

សួរ ៖ ដឹកនាំទ័ពចូលទៅជ្រៅក្នុងទឹកដីខ្មាំង ព្រឹប
ប្រទះទ័ពខ្មាំង ជួននឹងធាតុអាកាសត្រជាក់ខ្លាំង
ក្តៅខ្លាំង ភ្លៀងរលឹមទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ពីមួយថ្ងៃ
ទៅមួយថ្ងៃ ។ កំពែងរបងលេនដ្ឋានខូចខាត
ច្រកទ្វារ បាត់បង់ការការពារ ពលទាហាន
នាយទាហាន បាត់បង់ភាពម្ចាស់ការ ពេលយប់
ទ័ពខ្មាំងមកដល់កៀក ទ័ពយើងពុំអាច ការពារ
បាន ផ្ទាក់ក្រោម ផ្ទាក់លើ ច្របូកច្របល់ ស្ថិត
ក្នុងសភាពការណ៍ដូចនេះ តើត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ធម្មតាក្នុងជួរកងទ័ព ត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្ន
ខ្ពស់ជានិច្ច ភាពខ្លីខ្លា ភាពធ្វេសប្រហែសគឺ
ចាញ់ ចេញបញ្ជាឲ្យពួកទាហាននៅលើកំពែង
ក្រុង ម្នាក់ៗត្រូវកាន់ទង់សញ្ញា ដើម្បីផ្សាយបទ
បញ្ជា ដោយមិនប្រើការនិយាយជាសម្លេងដាច់

ខាត ។ ទាហាន ទាំងអស់ត្រូវបែរមុខទៅក្រៅ
ចំនួនបីពាន់នាក់ចងជាប៉ុស្តិ៍មួយ ដាស់រំលឹក
ទៅវិញទៅមកជានិច្ច ម្នាក់ៗត្រូវរក្សាទឹកន្លែង
ដែលខ្លួនឈរជើងឲ្យបានហ្មត់ចត់ រឹងមាំ។ បើ
កងទ័ពខ្មាំងមកដល់ ពេលដែលឃើញកងទ័ព
យើង មានការការពារដោយប្រុងប្រយ័ត្ន រឹងមាំ
នោះទ័ពខ្មាំងប្រាកដជាដកថយពុំខាន ខណៈ
ពេលនោះ កងទ័ពខ្មាំងក៏អស់កម្លាំងហៅហាត់
ហើយថែមទាំង រើយចិត្តទៀតផងនោះ វាជា
ឱកាសសម្រាប់កងទ័ពយើង យើងត្រូវយក
ទ័ពស្រួចដេញតាមទ័ពខ្មាំង ធ្វើការវាយប្រហារ
ជាបន្ទាន់ ។ ស្ថានភាពនោះ យើងនឹងឈ្នះជា
ប្រាកដ ។

សួរ ៖ បើខ្មាំងដឹងថាទ័ពយើងដេញតាម ទ័ពខ្មាំងធ្វើ
ការបង្កប់ទ័ពស្រួចរបស់ខ្លួន ដើម្បីពូនស្ទាក់
ហើយធ្វើកលជាចាញ់ រត់ទៅកន្លែងទ័ពបង្គាប់
របស់វាឮហើយបែរក្រោយតទល់នឹងទ័ព យើង
វិញ ខណៈនោះ ទ័ពបង្កប់របស់ខ្មាំងផុះឡើង

វាយប្រហារទ័ពយើងពីគ្រប់ទិសទី ។ កងទ័ព
យើងភ័យខ្លាចច្របូកច្របល់ បាត់បង់សណ្តាប់
ធ្នាប់ បោះបង់ទឹកនៃងដែលខ្លួនឈរជើង តើ
ពេលនោះយើងត្រូវស្រោចស្រង់សភាពការណ៍
តាមបែបណា?

ឆ្លើយ ៖ ចែកទ័ពចេញជាបីក្រុម ដើម្បីដេញតាម ប៉ុន្តែ
កុំឆ្លងកាត់កន្លែង ខ្មាំងបង្កប់ទ័ព ។ ពេលដែល
ទ័ពយើងទាំងបីក្រុម មកដល់ព្រមគ្នា ហើយ
ពេលនោះ ត្រូវធ្វើការវាយប្រហារទៅលើទ័ព
ខ្មាំងទាំងពីរមុខ ទាំងពីក្រោយ ឬ វាយប្រហារ
ដោយគាបទាំងសងខាង ឆ្លឹងជំនីទ័ពខ្មាំង រួច
ចេញបទបញ្ជាជាសញ្ញាច្បាស់លាស់ វាយលុក
ដោយល្បឿនលឿនរហ័សបំផុត វាយបានមុន
គឺឈ្នះ។

សួរ ៖ នាំទ័ពចូលជ្រៅក្នុងទឹកដីខ្មាំង ទប់ទល់ជាមួយ
ខ្មាំង ត្រូវខ្មាំងធ្វើការស្ទាក់ស្តាត់ បិទផ្លូវដឹក
ជញ្ជូនស្បៀងរបស់ទ័ពយើង ហើយទ័ពខ្មាំង
ថែមទាំងបានស្ទាក់ពីមុខ ស្តាត់ពីក្រោយទ័ព

យើងទៀត ។ ក្នុងខណៈនោះប្រសិនបើយើង
ពើបប្រយុទ្ធ គឺពិតជាមិនឈ្នះ ប៉ុន្តែបើការពារ
ក៏ពុំអាចរក្សាបានយូរដែរ តើសភាពដូចនេះ
យើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ពេលចូលជ្រៅក្នុងទឹកដីខ្លាំង យើងត្រូវពិនិត្យ
ស្ថានភាពដី ស្វែងរកទីតាំងដែលអំណោយផល
ត្រូវផ្អែកទៅរកព្រៃភ្នំ ដែលជាដីឧបសគ្គ អាច
ជាជ្រោះ ជាជ្រលងដងអូរ មានឈើព្រៃ ដើម្បី
ពង្រឹងការពារឲ្យបានហ្មត់ចត់ ចំពោះទីតាំងសំ
ខាន់ៗទាំងឡាយ ហើយត្រូវចេះឈរជើងនៅ
ទីតាំងភូមិសាស្ត្រ ដែលមានប្រៀបដូចជាកំពោត
ព្រៃ ដ៏ដំបូកជាដើម ។ ធ្វើដូចនេះទ័ពយើង នឹង
មានភាពរឹងមាំ, ទ័ពខ្លាំងមិនអាចឆ្លងកាត់ពីមុខ
ឬខាងក្រោយទ័ពយើងបានឡើយ។

សួរ ៖ ពេលកងទ័ពឆ្លងកាត់តំបន់ខ្ពង់រាប តំបន់វាល
ទំនាប ឬ ទីតាំងរាបស្មើ ហើយទ័ពយើងត្រូវ
រង្វេងផ្លូវ ពេលនោះចៃដន្យត្រូវពើបប្រយុទ្ធជា
មួយទ័ពខ្លាំង បើប្រយុទ្ធមិនអាចឈ្នះ បើការពារ

មិនរឹងមាំ។ ទ័ពខ្មាំងចាត់កម្លាំងគាបសង្កត់សង
ខាងឆ្អឹងជំនីទ័ពយើង ស្អាត់មុខ ស្អាត់ក្រោយ
ទ័ពយើង តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ធម្មតាការដឹកនាំទ័ពធ្វើសឹកសង្គ្រាម ពេល
នៅឆ្ងាយពីទ័ពខ្មាំងចម្ងាយមួយរយលី ត្រូវឲ្យ
កម្លាំងស៊ើបការណ៍ដើរមុន ដើម្បីបានច្បាស់
ភូមិសាស្ត្រ ដែលជាទីតាំងឧបសគ្គរបស់ទ័ព
ខ្មាំង រួចហើយយកកងរថសឹក ធ្វើជាកំពែង ជា
រនាំងបាំង ដើម្បីឲ្យកងទ័ពរុលទៅមុខ ដាក់
កម្លាំងជំនួយពីរផ្នែកនៅខាងក្រោយ ផ្នែកឆ្ងាយ
គឺចម្ងាយមួយរយលី ផ្នែកជិតហាសិបលី ។ បើ
មានសភាពការណ៍បន្ទាន់ គឺមុខក្រោយអាច
ជួយគ្នាបាន ក្នុងជួរកងទ័ពជានិច្ចកាលត្រូវ
ការពារឲ្យរឹងមាំ គឺមិនខាតបង់ មិនទទួលរង
ការវាយប្រហារពីទ័ពខ្មាំងឡើយ។

សួរ ៖ ពេលប្រយុទ្ធគ្នា រុលចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដី
ខ្មាំងជួបនឹងក្រុងធំ កំពែងខ្ពស់ ពុំអាចវាយ
ប្រហារបាន ហើយបែរជាមានទ័ពពិសេសរបស់

ខ្លាំងឈរជើង នៅចំណុចសំខាន់ ប្រយុទ្ធ
តទល់ ជាមួយទ័ពយើងវិញ ។ យើងចង់វាយ
ប្រហារក្រុងបន្ទាយ តែខ្លាចក្រែងមានទ័ពខ្លាំង
មកពីក្រៅ លបវាយឆ្លុក គឺក្នុងក្រៅរួមគ្នា ហ៊ុម
ព័ទ្ធវាយប្រហារទ័ពយើង ធ្វើឲ្យកងទ័ពយើង
ជ្រួលច្របល់ ថ្នាក់លើ ថ្នាក់ក្រោយភ័យខ្លាច
តើពេលនោះយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ធម្មតាពេលវាយលុកក្រុង ក៏ដូចជាការសាង
បន្ទាយបោះជំរុំ យើងត្រូវឲ្យទ័ពសេះ រថសឹក
បោះទីតាំងនៅឆ្ងាយ ដើម្បីត្រៀមការពារ ទប់
ស្តាត់ការទំនាក់ទំនងរវាងទ័ពក្នុង និងទ័ពក្រៅ
របស់ខ្មាំង ទើបពេលខាងក្នុងអស់ស្បៀង ខាង
ក្រៅមិនអាចមកជួយបាន មនុស្សក្នុងក្រុងភ័យ
ខ្លាច មេទ័ពខ្មាំងត្រូវតែចុះចាញ់។

សួរ ៖ បើខាងក្នុងអស់ស្បៀង ខាងក្រៅពុំអាចនាំចូល
មកជួយបាន ប៉ុន្តែ ទ័ពខ្មាំងលបលួចណាត់គ្នា
ដោយកលឧបាយសម្ងាត់ណាមួយ ហើយដល់
ពេលយប់ ឲ្យកងស្ម័គ្រស្លាប់ចេញប្រយុទ្ធ ឬ

ស្លាប់ឬរស់ជាមួយទ័ពយើង រីឯទ័ពសេះកង
រថសឹករបស់ខ្មាំង រុលសំរុកចូលមកចំទីតាំង
សមរភូមិរបស់កងទ័ពយើង ឬ វាយប្រហារពី
ក្រៅចូលធ្វើឲ្យពលសេនាទ័ពយើង ស្លន់ស្លោ
ជូរកងទ័ពបែកខ្ញែកចលាចល ស្ថិតក្នុងសភាព
បែបនេះយើងត្រូវធ្វើដូច ម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពដូច្នោះ ត្រូវចែកទ័ពជាបី
ក្រុម ពិនិត្យអង្កេតឲ្យច្បាស់លាស់ពីភូមិសាស្ត្រ
ហើយធ្វើការប្រយុទ្ធដោយភាពភ្លៀវភ្លាបំផុត ។
ស៊ើបអង្កេតមើលទីតាំងជំរុំទ័ព និងកំពែងរបង
របស់ទ័ពខ្មាំង តាមរយៈនោះចាត់កម្លាំងដើម្បី
ទៅជន្លបព្រោតទ័ពខ្មាំង ដោយធ្វើការប្រុងប្រយ័ត្ន
យ៉ាងហ្មត់ចត់ កុំឲ្យថ្លោះឆ្មោយ។ ទ័ពខ្មាំងភ័យ
ខ្លាច បើមិនរត់ចូលព្រៃក៏រត់ចូលភូមិ អ្នកស្រុក
ដែរ ។ ទុកឲ្យទ័ពខ្មាំងរត់ចេញទៅ ហើយទើប
យើងយកទ័ពសេះរត់ទៅស្តាត់ពីមុខ ធ្វើការ
វាយប្រហារកុំឲ្យពួកវារត់រួចឲ្យសោះ ។ រីឯពួក
មនុស្សក្នុងក្រុង គិតស្មានថាក្រុមទ័ពទៅមុន

បានរកឃើញច្រកចេញគេចខ្លួនរួចហើយ នោះ
ពួកគេ ប្រាកដជាឲ្យទ័ពចេញដំណើរតាម ទុក
នៅក្នុងក្រុងសុទ្ធតែពួក ទាហានចាស់ៗកំលាំង
ខ្សោយឲ្យចាំការពារក្រុងបន្ទាយ ។ ពេលនោះ
យើងយកទ័ពសេះ កងរថសឹក ដេញតាមឲ្យ
បានឆ្ងាយបន្តិច ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងពុំហ៊ានចេញមក
ទៀត។ ប៉ុន្តែចៀសវាង កុំពើបប្រយុទ្ធជាមួយ
ទ័ពខ្មាំងឲ្យសោះ គ្រាន់តែធ្វើការហ៊ុមព័ទ្ធការពារ
ខាងក្រៅ ដើម្បីរាំងស្កាត់ផ្លូវដឹកជញ្ជូនស្បៀង
របស់ទ័ពខ្មាំងបានហើយ ។ ចៀសវាងកុំដុត
បំផ្លាញរបស់របរសម្ភារៈផ្សេងៗ ពិសេសគឺផ្ទះ
សំបែងកុំដុត កុំបំផ្លាញឲ្យសោះ កុំកាប់ព្រៃឈើ
កុំសម្លាប់ពួកមនុស្សដែលមកចុះចូល កុំធ្វើទុក
បុកម្នេញពួកមនុស្ស ដែលយើងចាប់បាន ។
ចេញផ្សាយបទបញ្ជា ដែលជាគុណធម៌ និង
មេត្តាធម៌ឲ្យបានទូលំទូលាយ បញ្ជាប្រាប់ឲ្យ
បានច្បាស់ ដល់ពួកទាហាន និងប្រជានុរាស្ត្រ
ខាងជួរទ័ពខ្មាំងឲ្យបានដឹងថា ទោសកំហុស

គ្រាន់តែចំពោះមនុស្សម្នាក់ណានោះតែប៉ុណ្ណោះ។
ដូចនេះមហាជននឹងបានសុខស្ងប់ចុះចូលដោយ
ស្មោះស្ម័គ្រ។

សួរ ៖ នាំទ័ពចូលជ្រៅទៅក្នុងទឹកដីខ្មាំងជួបតំបន់ស្មៅ
កក់ស៊ិបទ្រុបព័ទ្ធជុំវិញកងទ័ពយើងទាំងបួនទិស
ធ្វើឲ្យការធ្វើដំណើរទ័ព បានតែមួយរយៈខ្លីក៏
នឿយហត់ ទាំងមនុស្សទាំងសត្វត្រូវបង្ខំចិត្តឈប់
សំរាក។ ខណៈនោះទ័ពខ្មាំងក៏ឆក់ឱកាសមេឃ
ក្តៅ ខ្យល់ខ្លាំង ក៏ដុតភ្លើងពីខាងលើខ្យល់ រួច
ឲ្យទ័ពពិសេស និងកងរថសឹកពូនស្នាក់ពីក្រោយ
ធ្វើឲ្យទ័ពយើងមានការភ័យខ្លាច រត់ចោលជួរ
បែកខ្ញែក តើក្នុងស្ថានភាពរីករដូវដូចនេះ យើង
ត្រូវមានដំណោះស្រាយយ៉ាងណា?

ឆ្លើយ ៖ ដូចនេះយើងត្រូវប្រើជណ្តើរ ឬ ជញ្ជាំងខ្ពស់
ដើម្បីមើលបានឆ្ងាយទាំងសងខាង ឆ្វេង ស្តាំ
ពិនិត្យមើលពីមុខពីក្រោយ ពេលឃើញភ្លើង
ឆេះភ្លាមនោះ យើងត្រូវដុតខាងមុខឲ្យឆេះបាន
ធំទូលាយ ហើយក៏ដុតខាងក្រោយតែម្តង។ បើ

ទ័ពខ្មាំងមកពីមុខ យើងត្រូវនាំទ័ពថយក្រោយ
ទៅកាន់ទឹកនៃឯដីខ្មៅ ដែលទើបនឹងឆេះរួច ។
បើទ័ពខ្មាំងមកក្រោយឃើញភ្លើងឆេះ នោះ
ប្រាកដជាបកក្រោយវិញពុំខាន ។ យើងត្រូវ
ស្វែងរកទីដីដែលឆេះខ្មៅ សំរាប់ឈរជើង ។
ឲ្យទ័ពបាញ់ព្រួញការពារស្លាបឆ្វេង ស្តាំនិងទី
តាំងទាំងខាងមុខទាំងខាងក្រោយ នោះទ័ព
ខ្មាំងពុំអាចវាយប្រហារយើងបានឡើយ។

សួរ ៖ ទ័ពខ្មាំងដុតភ្លើងទាំងសងខាងស្លាបឆ្វេងស្លាប
ស្តាំរបស់យើង ហើយថែមទាំងដុតខាងមុខ
ខាងក្រោយទៀតផង ផ្សែងហុយងងឹតមេឃ
គ្របដណ្តប់លើជួរកងទ័ពយើង។ មហាទ័ពខ្មាំង
ក៏ស្វែងរកទីតាំងដីដែលឆេះខ្មៅ ដើម្បីរុលទៅ
មុខសំរុកមករកទ័ពយើង ក្នុងករណីនេះ តើ
យើងត្រូវមានវិធានការដោះស្រាយ យ៉ាងដូច
ម្តេច?

ឆ្លើយ ៖ ដូចនេះ ត្រូវអនុវត្តការប្រយុទ្ធប្តូរស្លាប់រស់
ដើម្បីបុកទំលុះ ទាំងបួនទិស ឲ្យទ័ពបាញ់

ព្រួញការពារស្លាបឆ្វេងស្តាំឲ្យរឹងមាំ ។ ធ្វើយ៉ាង
នេះមិនឈ្នះ ប៉ុន្តែក៏មិនចាញ់ដែរ។

សួរ ៖ ធ្វើយ៉ាងម៉េចនឹងអាចដឹងបានភាពពិត ភាព
មាយាភារ ការទៅ ការមកក្នុងក្រុងបន្ទាយរបស់
ទ័ពខ្មាំង?

ឆ្លើយ ៖ ជាមេទ័ពត្រូវតែ ខាងលើច្បាស់អំពីមេឃ
ខាងក្រោមស្គាល់ភូមិសាស្ត្រ នៅកណ្តាល
យល់ពីសភាពមនុស្ស។ ឡើងទៅទីខ្ពស់សម្លឹង
មើលមកក្រោម ដើម្បីពិនិត្យ អង្កេតភាព ប្រែ
ប្រួលរបស់ទ័ពខ្មាំង មើលក្រុងបន្ទាយ គឺដឹង
ភាពពិត ឬ មាយាភារ មើលពលសេនាគឺដឹង
ការទៅ ការមករបស់កងទ័ពខ្មាំង។

សួរ ៖ ធ្វើយ៉ាងម៉េចទើបដឹងបាន?

ឆ្លើយ ៖ ស្តាប់មិនឮសម្លេងស្តួរ សម្លេងរតាំង មើលទៅ
លើក្រុង បន្ទាយឃើញបក្សីហិចហើរត្រសង
ដោយមិនមានការភ័យ ខ្លាចអ្វីសោះ មើលទៅ
មិនឃើញធាតុកម្រោល នៃអាវុធយុទ្ធភណ្ឌ
ទិដ្ឋភាពទាំងនោះ គឺទ័ពខ្មាំងក្លែងភេទដាក់

ស៊ីម៉ង់ត៍យសង្គ្រាម

ក្នុងការធ្វើស៊ីកសង្គ្រាម៖

- គឺវាយប្រហារទីដែលស្ងប់ ខ្សោយ ចៀសមិន
វាយកន្លែងស្ងប់តែខ្លាំង។
- គឺវាយប្រហារកន្លែងដែលនឿយហត់ ចៀសមិន
វាយកន្លែងដែល មានការសម្រាកបានល្អ។
- គួរវាយប្រហារកន្លែង ដែលភ័យខ្លាចខ្លាំង ចៀស
មិនវាយកន្លែង ដែលភ័យខ្លាចតិច។

នោះគឺជាក្បួនស៊ីកសង្គ្រាមពីបុរាណ។ តាមក្បួន
បុរាណគម្រាស៊ីក ការប្រើចំនួនមនុស្សតិច ដើម្បី
ភាពរឹងមាំយូរអង្វែង ។ ការប្រើចំនួន មនុស្សច្រើន
ដើម្បីគោលសង្គ្រាម ។ ប្រើចំនួនមនុស្សតិច

ឡុក។ បែងចែកកម្លាំង ទ័ពជាក្រុម ដើម្បីប្តូរវេនគ្នាធ្វើ
ការវាយប្រហារ ។ យើងគ្រាន់តែធ្វើការ វាយប្រហារ
មួយចំណែកតូចនៃទ័ពខ្មាំង ដើម្បីរង់ចាំទ័ពខ្មាំងយក
កម្លាំងទ័ពច្រើនមកដល់ ហើយខណៈនោះ បើខ្មាំង
មានការសង្ស័យថាទ័ព យើងមានចំនួនតិច គឺខ្មាំងវា
នឹងអាងចំនួនទ័ពច្រើនរបស់ខ្លួន ដេញតាមវាយប្រហារ
ទ័ពយើងពុំខាន។ ប្រសិនបើខ្មាំងមានភាពលោភលន់
និងផលប្រយោជន៍យើងត្រូវបត់ទង់សញ្ញា ហើយធ្វើ
ការស្ទាក់ផ្លូវវាយប្រហារទ័ពខ្មាំងវិញ បើខ្មាំងមាន
ចំនួនទ័ពច្រើន ប្រាកដជានាំទ័ពមក ដើម្បីឲ្យយើង
ហ៊ុំទ័ព ។ បើខ្មាំងមានចំនួនទ័ពតិច ឬ មានភាពខ្លាច
ញញើត វាប្រាកដជាគេចចេញពុំខាន ពេលនោះយើង
ត្រូវតែបើកច្រកហ៊ុមព័ទ្ធ ទុកឲ្យទ័ពខ្មាំងរត់ចេញ។ កុំ
ធ្វើឲ្យវាទល់ច្រក ។ ពេលប្រយុទ្ធគួរបែរខ្នង ទៅខាង
លើខ្យល់ បែរខ្នងទៅរកទីទួលខ្ពស់ ស្លាបស្តាំក៏
ប្រកាន់យកទីទួលខ្ពស់ដែរ រីឯស្លាបឆ្វេងប្រកាន់
យកទីតាំងដែលជាភាពឧបសគ្គ ។ ពេលដែលត្រូវ
ឆ្លងកាត់ស្មៅបបូស ភក់ ល្បាប់ ត្រូវនាំទ័ពទាំងអស់

ទៅកាន់ ទីទួលឈរជើងនៅជុំវិញដីដំបូក ទីទួលខ្នង
អណ្តើកនោះកុំខាន ។ ពេលធ្វើសឹកត្រូវរៀបចំពិនិត្យ
សង្កេតមើលកិច្ចការរបស់ទ័ពខ្មាំង ពិនិត្យមើលស្ថាន
ភាពរបស់ទ័ពខ្មាំង ដើម្បីឲ្យទ័ពយើងចលនាធ្វើសកម្ម-
ភាពក្នុងពេលរង់ចាំឱកាស ត្រូវចាត់ឲ្យទាហានយាម
ល្បាត ប៉ុន្តែ រក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់រង់ចាំទ័ពធ្វើសកម្ម-
ភាព ។ បើទ័ពខ្មាំងវាយប្រហារយើងមុន យើងត្រូវ
ប្រើកម្លាំងទ័ព ទៅពិនិត្យតាមដានឲ្យច្បាស់ការណ៍ ។
ពេលធ្វើសឹកសង្គ្រាម យើងត្រូវប្រើចំនួនទ័ពច្រើន
ហើយប្រើចំនួនទ័ពតិច ដើម្បីពិនិត្យមើលសភាពប្រែ
ប្រួលរបស់កងទ័ពយ៉ាងដូចម្តេច ៖ ហេតុនេះត្រូវ
រំកិលទ័ពទៅមុខ រួចហើយដកថយក្រោយវិញ ដើម្បី
ពិនិត្យមើលសភាពកងទ័ពរឹងមាំប៉ុណ្ណា ពេលជួប
គ្រោះអាសន្ន ពិនិត្យមើលសភាពទ័ពភ័យខ្លាចដូច
ម្តេច ពេលសុខស្ងប់ពិនិត្យមើលភាពខ្លីខ្លា និងការ
ប្រមាថ ធ្វេសប្រហែសរបស់កងទ័ពយ៉ាងដូចម្តេច
ពេលចលាចល តើទ័ព មានការសង្ស័យដូចម្តេច
ពេលត្រូវសត្រូវវាយសង្ក្រប់ តើជួរទ័ពរក្សា សណ្តាប់

ធ្លាប់បានដូចម្តេច? វាយប្រហារទ័ពខ្មាំង ពេលខ្មាំង
កំពុងមានភាពសង្ស័យ យកពលសេនាទ័ពខ្មាំង
បញ្ចូលក្នុងជួរកងទ័ពយើង លើកស្ទួយពួកទ័ពដែល
ចុះចូលនឹងយើង ធ្វើតាមក្រិត្យក្រមរបស់ទ័ពខ្មាំង
ឆក់ឱកាសទ័ពខ្មាំង មិនទាន់គេចរត់ពីយើង យើង
ត្រូវតែទប់ស្កាត់ គោលបំណង កលឧបាយរបស់វា
បំផ្លាញនូវរាល់គម្រោងផែនការរបស់ខ្មាំង។ ត្រូវចេះ
ឆក់ឱកាសខ្មាំងកំពុងភ័យខ្លាច ធ្វើការវាយប្រហារ
ជាបន្ទាន់ ។ ពេលទ័ពខ្មាំងគេចរត់ យើងត្រូវដេញ
តាមជានិច្ចមិនត្រូវឈប់បង្អង់ទេ ប៉ុន្តែបើទ័ពខ្មាំងផ្អាក
ដំណើរនៅពាក់កណ្តាលផ្លូវ យើងត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន។
ពេលចូលកៀកកងទ័ពខ្មាំង ត្រូវស្វែងរកផ្លូវរុលទៅមុខ
ប៉ុន្តែបើចង់បកក្រោយ ត្រូវរកផ្លូវដកថយតាមក្បួន
យុទ្ធសាស្ត្រ។ វាយប្រហារមុនគឺអាក្រក់ វាយប្រហារ
ក្រោយទទួលរងនូវការភ័យខ្លាច ឈប់សម្រាកកើត
ភាពខ្ជិលច្រអូស មិនឈប់សម្រាកក៏អាក្រក់ដែរ
ឈប់សម្រាកយូរពេក នាំឲ្យមានការភ័យខ្លាចឡើង
វិញ។ ធ្វើសារលិខិត ដើម្បីចងសម្ព័ន្ធភាព ឬ ផ្តាច់

ទំនាក់ទំនង នោះហើយដែលហៅថា ការគិតគូរដល់
កម្រិត ជ្រើសរើសទ័ពល្អ ឬ អាក្រក់ នោះហើយ
ដែលថា ការធ្វើឲ្យមនុស្សខ្លាំងក្លាបន្ថែម បោះបង់
ចោល ឬ ទុកប្រើប្រាស់ ឲ្យស៊ី ឬ បង្អត់ នោះហើយ
ដែលហៅថា ការស្ទង់ស្ទាបចិត្តមនុស្ស ។ ទាំងនោះ
ហើយជាក្បួនជាតម្រានយោបាយសឹកសង្គ្រាម នៃ
សម័យបុរាណ។

ល្បិចចៅក្រម

ល្បិចរបស់ចៅក្រមអ្នកជំនុំជម្រះក្តី។ ក្នុងសតវត្សរ៍ទី២៣ នៃពុទ្ធសករាជ ត្រូវគ្នានឹងសតវត្សរ៍ទី១៧ នៃគ្រឹស្តសករាជ ព្រះបាទសម្តេច ព្រះជ័យចេស្ដាព្រះមហាក្សត្រីយ៍នៃប្រទេសកម្ពុជា ទ្រង់មានព្រះរាជបញ្ជាឲ្យពួកបណ្ឌិតរៀបចំរបៀប ជាល្បិចចៅក្រមអ្នកជំនុំជម្រះក្តីឲ្យបានទៀងទាត់ តាមសុចរិតយុត្តិធម៌ឲ្យងាយពិនិត្យ ពិភាក្សារកការណ៍ពិត ដោយល្បិច៤យ៉ាង ដែលហៅជាពាក្យបាលីសន្មតថា **មន្ទលេន, សេនបទ, មណ្ឌកជ, សីហលោ**។ ល្បិចចៅក្រមទាំងបួនយ៉ាងនេះ មានសេចក្តីអធិប្បាយថា៖

១- **មន្ទលេន** (មន៍-ទៈលេន) ន (បាស.មន្ទ " ទន់, ទន់ភ្លន់, ស្រទន់, សន្សឹមៗ, តិច") + លេន "សន្ទុះ, ល្បឿន, ការស្ទាបស្ទង់") ល្បិចឈ្មោះ មន្ទលេន នេះ មានអត្ថន័យថា ចៅក្រមត្រូវពិចារណា នូវអធិករណ៍គឺ រឿងក្តីតាមពាក្យចោទ និង ចម្លើយ ដែលស្ទាបស្ទង់ឃើញថា មុនបង្អស់ មិនគួរកញ្ចក់កញ្ចែងទេ ក៏ប្រើ

ល្បិចសុភាពទន់ភ្លន់សន្សឹមៗ ប្រៀបប្រដូចនឹងទឹក
ដែលហូរវិញៗមិនហូរគំហុកខ្លាំង ហូរធ្លាក់ចុះទៅក្នុង
ស្រះ ឬ ត្រពាំង ដក់បានជាទឹកពេញទីនោះគួរដល់
ការប្រើប្រាស់ដូច្នោះឯង បើចៅក្រមប្រើល្បិចនេះទៅ
ឃើញការណ៍ពិតសព្វគ្រប់ហើយ ក៏សម្រេចឲ្យអធិ-
ករណ៍នោះ ចប់ស្រេចដោយប្រពៃបានត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
ទៅ។

២-សេនបទ (សេន:បត់ ឬ សែន:បត់) ន (បា. សេន
“សត្វខ្លែង” + បទ “ដំណើរ, ផ្លូវ, កន្លែង, ហេតុ,
ឧបាយ” សំ. គៀន +បទ) ល្បិច ឈ្មោះសេនបទនេះ
មានអត្ថន័យថា ចៅក្រមត្រូវពិនិត្យពិចារណានូវរឿង
ក្តីតាមពាក្យចោទ និងចម្លើយ ដោយប្រើល្បិចស្ទាប
ស្ទង់មើល យកតម្រាប់សត្វខ្លែង ដែលវាចាប់អ្វីៗ
មានកូនមាន់ជាដើម ជាចំណីរបស់វា, ធម្មតាសត្វ
ខ្លែងមុននឹងឆាបកូនមាន់ជាដើម វាត្រូវហើរអោយ
កេលក្នុងស្ទង់មើលសិន បើលុះតែឃើញមានទំនង
ឱកាសល្អមឆាបឆក់បានទើបវាសម្លបស្លាប ឆាបចុះ
ហើយវាហើរប៉ើរឡើងទៅ បើចៅក្រមយល់ឃើញថា

ត្រូវប្រើល្បិចវិះវេបែបសត្វខ្លាំង ហើយគ្រញូច សម្រេច
សេចក្តីឲ្យអធិករណ៍បានចប់ដោយសុចរិត យុត្តិធម៌
ហើយ ក៏ទុកជាស្រេចត្រឹមប៉ុណ្ណោះទៅ។

៣-មណ្ឌកដ (ម៉ន-ឌុកត់ ឬ ម៉ន់) ន (បា.មណ្ឌក ឬ ម
ណ្ឌក “កង្កែប + កត” កដ “ដែលធ្វើគឺការលោត”)
ល្បិចឈ្មោះមណ្ឌកដនេះ មានអត្ថន័យថា ចៅក្រម
ត្រូវពិនិត្យពិចារណា នូវអធិករណ៍តាមពាក្យចោទ
និង ចម្លើយ ដែលលែស្ទង់មើលឃើញថា រឿងនេះ
ត្រូវប្រតិបត្តិតាមតម្រាប់កង្កែបលោត , ធម្មតាកង្កែប
វាមិនលោតឥតឈប់បង្អង់សោះទេ , វាតែងលោត
ផ្លោតៗ ហើយឈប់បង្អង់ម្តងៗបន្តិចៗ ហើយទើប
វាលោតផ្លោតៗតៗទៅទៀត, ចៅក្រមក៏ត្រូវធ្វើយ៉ាង
នោះដែរ គឺត្រូវស្ទាបស្ទង់មើល កុំប្រញាប់ប្រញាល់
រូសរាន់ពេក បើអធិករណ៍ហុច ដំណើរឲ្យមក ឃើញ
ថាគួរវិនិច្ឆ័យបានហើយ សឹមសម្រេចសេចក្តីឲ្យរឿង
នោះចប់ស្រេច ដោយសុចរិតយុត្តិធម៌ត្រឹមប៉ុណ្ណោះ
ទៅ។

៤-សីហនោ (សីហៈលោ) ន (បា.សីហ "សត្វសីហៈ"+លោ<លា "កាត់, កាត់ផ្តាច់, កាន់, កាន់យក" ជា បា.ស ថាសីហលោ) ល្បិច ឈ្មោះសីហលោនេះ មានអត្ថន័យថា កាលបើចៅក្រមពិនិត្យ ពិចារណា ឃើញរឿងនោះ មានភស្តុតាងច្បាស់ក្រឡែត មិនគួរឲ្យសង្ស័យទេ ប៉ុន្តែបុគ្គលអ្នកជាប់ចោទអង់អាចបឹង របាញក្មេងក្តាងហួសហេតុពេក មិនព្រមទទួលសារភាពតាមការពិតសោះ, ចៅក្រមត្រូវប្រើអាការគំរាម សម្តុតតាមមាត្រាច្បាប់ឲ្យបុគ្គលនោះ ស្តុតគាំងកៀង ក្រទាំង ហើយធ្វើឲ្យការណ៍តាមពិតត្រង់ ដោយចៅក្រមយកតម្រាប់តាមសីហៈ ដែលវាពន្លឺសីហនាទ ស្រែកសន្ធាប់ម្រឹក ហើយវាខាំសម្លាប់យកជាចំណីវា ចូឆ្មោះដែរ, ហើយចៅក្រមវិនិច្ឆ័យសម្រេចសេចក្តី ដោយសុចរិត យុត្តិធម៌ឲ្យចប់ស្រេចត្រឹមប៉ុណ្ណោះ ទៅ ។ (ល្បិចចៅក្រមទាំង៤យ៉ាងនេះ ហៅថាល្បិច ព្រះជ័យចេស្តា ឬ ច្បាប់ព្រះជ័យចេស្តា, កាលពីដើម យើងពុំបានឃើញច្បាប់ដើម ក៏ចេះតែអានខុសខ្លះ លុះយើងស្រាវជ្រាវឃើញ សាស្ត្រាស្លឹកវិចិត្រចាស់ខ្មៅ

ជាច្បាប់ដើម ទើបយើងស្រង់យកមកចុះក្នុង វចនានុក្រមខ្មែរនេះ ដោយត្រឹមត្រូវហើយ)។

(កាលសម្រាប់ឱ្យចាយចំណិតចៅក្រម)

មន្ត្រីលេខ សេនបទ ទាំងមណ្ឌកដ និង សីហាលោ ទាំងបួននេះជា រាជោវាទោ នៃក្សត្រិយ៍ សេដ្ឋោ ព្រះជ័យចេស្ដា ។ មហាក្សត្រយ៍ខ្មែរយើង ស្ដេចមានឬទ្ធីឡើង ទ្រង់បានប្រាប្ដា ភិសេកហើយ ស្រេច ស្ដេចទ្រង់បញ្ជា ឲ្យប្រាជ្ញព្រឹទ្ធា តែងល្បិចចៅក្រម។ ជាពាក្យបាលី សន្មត់សេចក្ដី ដោយការផ្សែ ផ្សំក្រឹត្យទុកជាច្បាប់ សម្រាប់ចៅក្រម កាត់ក្ដីឲ្យសម នឹងយុត្តិធម៌។ (មិនមែនសម្រាប់ចៅក្រមគ្រហស្ថទេ នោះទាំងចៅក្រមបព្វជិត ក៏គួរប្រើល្បិចចៅក្រមទាំង ៤យ៉ាងនេះបានដែរ)។

ល្បិចចៅក្រម ទាំងបួនយ៉ាងនេះ កាលបើ ពិចារណាទៅ យើងគួរដល់ការយកមកគិតគូរក្នុង ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ សម្រាប់ក្នុងសមរភូមិវាយលុកទី តាំងបច្ចាមិត្ត ដោយល្បិចនិមួយៗ ក្នុងល្បិចចៅក្រម ទាំងបួនយ៉ាង តាមស្ថានភាពជាក់ស្ដែង ។ ពុំនោះ

សោត ល្អិតចៅក្រមទាំងបួនយ៉ាងនេះ យើងក៏អាច
យកមកពិចារណាក្នុងទីលានជីវិតពិតបានដែរ ពិសេស
សម្រាប់ទីផ្សារប្រកួតប្រជែង ម្លោះហើយពេលអាន
រចនានុក្រមខ្មែរ ដែលជាព្រះរាជស្នាព្រះហស្តនិពន្ធ
របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជ ជួន ណាត ដល់ទំព័រទី
១១៣៧ ដែលមានល្អិតចៅក្រមនេះ ក៏សូមស្រង់
យកមកដាក់ ក្នុងទំព័រក្រាំងសៀវភៅពិជ័យសង្គ្រាម
បុរាណតម្រាសីក សម្រាប់មិត្តអ្នកអានសិក្សាតាម
ការគួរ។

ឆាកប្រយុទ្ធ

ឆាកប្រយុទ្ធ គឺជាការប៉ះទង្គិចគ្នារវាងទាហានពីរ ក្រុមទំនាស់ផលប្រយោជន៍កើតវិវាទប្រឆាំងគ្នា នៅ ពេលដែលក្រុមទាំងនោះជាកម្លាំងដ៏សំខាន់ នៃភាគី សងខាង ឬ យ៉ាងហោចណាស់ក៏ពួកគេធ្វើសកម្មភាព ឯករាជ្យនៅលើសមរភូមិប្រយុទ្ធរបស់ខ្លួនដែរ ។ មុន ពេលមានគ្រាប់រំសេវសម័យនោះ ឆាកប្រយុទ្ធនានា ត្រូវបានដោះស្រាយ ដោយការប្រយុទ្ធទល់មុខ ខ្លួន ទល់ខ្លួនជាមួយនឹងការប្រើជំនុះទង់ ដាវ លំពែង ចំពោះកងទ័ពអ៊ីតាលី ឆាកប្រយុទ្ធបានដោះស្រាយ ដោយការវាយលុករបស់ក្រុមវាយប្រហារ ដែលបំពាក់ ដោយលំពែង ហើយបន្ទាប់មក ក៏មានឆាកប្រយុទ្ធ ដោយដាវ យ៉ាងស្អាតជំនាញរហ័សរហួនទៀតផង។ ចំណែកជនជាតិរ៉ូម៉ាំងវិញ ឆាកប្រយុទ្ធតែងរៀបចំ ក្បួនទ័ពជា រូបភាពបីជួរតាមរូបភាពនេះ កងទ័ពមាន អំណោយផលក្នុងការវាយលុក បានជាប់ជាបន្តបន្ទាប់ ដោយកម្លាំងនៃជួរទ័ពទីពីរ និងអនុវត្តការចល័ត មាន

លក្ខណៈសម្រេចយកឈ្នះ សម្រាប់ជួរទ័ពទីបី ។
 ទម្រង់ក្បួនទ័ព ជារូបភាពបីជួររបស់កងទ័ពរ៉ូម៉ាំង គឺ
 នៅពេលចូលកៀកសត្រូវចម្ងាយពី ១០ ទៅ ១៥ y-a
 ទើបប្រើប្រាស់លំពែងយក្សយ៉ាងធ្ងន់ ដើម្បីប្រយុទ្ធ
 បន្ទាប់មកប្រើដាវ សម្រាប់ការប្រយុទ្ធកៀក ខ្លួនទល់
 ខ្លួន ប្រសិនបើជួរទី១ ត្រូវខ្មាំងវាយប្រហារ ដោយពុំ
 អាចសម្រេចយកឈ្នះបាន ជួរទីពីរបន្តវាយសម្រុក
 ចូលទៅចន្លោះជួរទីមួយបន្តការប្រយុទ្ធឡើង តែប្រសិន
 បើពេលនោះ ការប្រយុទ្ធតាំងមិនទាន់បានសម្រេច
 ទៀតនោះទើបជួរទីបី ឬ ហៅថាជួរទ័ពបម្រុងនឹងធ្វើ
 ការវាយប្រហារចូលមណ្ឌលនៃកងទ័ពសត្រូវ ឬវាយ
 ប្រហារពីឆ្លឹងជំនីឆ្វេងស្តាំរបស់ទ័ពខ្មាំងតែម្តង ។ ពី
 សម័យមជ្ឈឹមកាលរហូតមកលទ្ធផល នៃឆាកប្រយុទ្ធ
 តែងដោះស្រាយ ដោយការវាយលុករបស់កម្លាំង
 ទ័ពសេះ ពួកទាហានទ័ពសេះ តែងបានបំពាក់អាវ
 ក្រោះរហូតដល់ពេលប្រើប្រាស់កាំភ្លើងធំ និង កាំភ្លើង
 ដៃក្នុងភាពប្រទុះប្រទាញ ដើម្បីរុញច្រានដណ្តើម
 ប្រៀបគ្របដណ្តប់របស់កងទ័ពថ្មើរជើង រាប់ចាប់

តាំងពីពេលនោះមក ប្រៀបខ្លាំងអំពីចំនួន និងការ
ផលិតអាវុធផ្គត់ផ្គង់ឲ្យកងទ័ព បានក្លាយជាកត្តាសំខាន់
ក្នុងឆាកប្រយុទ្ធ ។ ដរាបណានៅសតវត្សទី ១៨ កង
ទ័ពនានានៅទ្វីបអឺរ៉ុប នៅមិនទាន់បានបំពាក់អាវុធនិង
គុណភាពអាវុធទាំងនោះ ទៅឲ្យកងទ័ពថ្មើរជើង
របស់ខ្លួនទេ ដរាបនោះកត្តាសម្រេចក្នុងឆាកប្រយុទ្ធ
គឺចំនួនគ្រាប់កាំភ្លើងបាញ់ចេញ ក្នុងថេរវេលាកំណត់
ណាមួយ ជាមួយនឹងការបាញ់ចំគោលដៅក៏នៅមាន
កម្រិតយ៉ាងនោះដែរ ។ ទ័ពថ្មើរជើងបានចាប់ផ្តើម
ចាត់តាំងទៅជាក្បួនទ័ព ដែលមានរូបភាពទ័ពបីជួរ
វែងៗ និងបានហ្វឹកហាត់យ៉ាងហ្មត់ចត់យ៉ាងស្ងាត់
ជំនាញ ដើម្បីធ្វើយ៉ាងណាបាញ់បានជាប់គ្នាជាបន្តក្នុង
ល្បឿនប្រាំគ្រាប់ក្នុងមួយនាទី។ ជួរទ័ពវែងរបស់ភាគី
នីមួយៗ រំកិលទៅមុខដោយដំណើរយឺតៗដើរបណ្តើរ
បាញ់បណ្តើរ ស្ថិតនៅក្រោមការបាញ់គាំទ្ររបស់
ហ្វូងកាំភ្លើងធំ ដែលបានបាញ់រះ នៅខាងមុខជាញឹក
ញាប់។ ទីបញ្ចប់នៅពេលភាគី ម្ខាងត្រូវទទួលរង
ការវាយលុកយ៉ាងដំណំពីភាគីម្ខាង ហើយត្រូវបាត់

បងភាពម្ចាស់ការទៀតនោះ ទើបភាគីដែលមានប្រៀប
ឆក់ឱកាសនោះ សម្រុកចូលធ្វើការវាយប្រហារដោយ
ជំពុះទង់ ដើម្បីសម្រេចបញ្ចប់ឆាកប្រយុទ្ធតែម្តង។

ប្រសិន មុនពេលប្រយុទ្ធបានចាប់ផ្តើម មានភាគី
ទ័ពណាមួយ បានដណ្តើមយកទីតាំងគោលដៅបាន
មុននោះភាគីម្ខាងទៀតក៏ ព្យាយាមវាយលុកចូលជ្រុង
ណាមួយ ដែលជាចំណុចខ្សោយរបស់ខ្មាំង ប្រយោជន៍
ធ្វើយ៉ាងណាហ៊ុមព័ទ្ធពីឆ្អឹងជំនី រួចធ្វើការឡោមព័ទ្ធ
មួយផ្នែក នៃកងទ័ពសត្រូវ ។ បើចំណុចខ្លាំងរបស់
ទ័ពខ្លួនធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំង ដែលត្រូវហ៊ុមព័ទ្ធ និងទ័ពខ្មាំង
នៅក្បែរៗនោះច្របូកច្របល់ ចលាចល ក្លាយជា
ហ្វូងមនុស្ស ស្លន់ស្លោ ជាឱកាសឲ្យទ័ពខាងភាគី
វាយលុក ប្រើប្រាស់ អាវុធធុនធ្ងន់ បាញ់សំដៅចូល
ក្នុងជួរទ័ពខ្មាំងតែម្តង ។ នោះគឺជាវិធី ស្មាត់ជំនាញ
របស់អធិរាជ Phridrich ជាពិសេសក្នុងឆាកប្រយុទ្ធ
នៅ Layten លោកបានប្រើប្រាស់វិធីវាយខាងលើ
បាននាំមកភាពជោគជ័យត្រចះត្រចង់ ។ ក្រៅពីនេះ
ជួនកាលគេនៅប្រើកម្លាំងទ័ពសេះ វាយចូលហ្វូង

មនុស្សឆ្លើត្នាទាំងនោះ ហើយក៏ទទួលបានជោគជ័យ
ដូចគ្នាដែរ។ ប៉ុន្តែ ជារួមឆាកប្រយុទ្ធត្រូវបានបញ្ចប់
ភាគច្រើន គឺអាស្រ័យលើសព្វាវុធដែលបាញ់លឿន
បាញ់ត្រង់ចំគោលដៅរបស់ទ័ពថ្មីជើងជាកត្តាសម្រេច។
អាវុធទាំងនោះមានប្រសិទ្ធភាពដល់កម្រិត ដែលធ្វើ
ឲ្យឆាកប្រយុទ្ធនាសម័យនោះ ជាឆាកប្រយុទ្ធបង្អួរ
ឈាមយ៉ាងប្រល័យ យ៉ាងសាហាវក្រៃកន្លង ។ ក្នុង
សមរភូមិ Colin កងទ័ពរបស់អធិរាជ Phridrich បានធ្វើ
ឲ្យបាត់បង់ទ័ពចំនួន ១២០០០នាក់ ក្នុងចំណោម
១៨០០០នាក់ រីឯក្នុងសមរភូមិនៅ Cunec Sdocpher
(គូណេកស្តុកកើរ) ចំនួនទ័ពបាត់បង់ជីវិតគឺ ១៧០០០
នាក់ ក្នុងចំណោម ៣០០០០នាក់ ។ ក្នុងពេលនោះ
សមរភូមិនៅ Borodino ជាសមរភូមិប្រយុទ្ធ បង្អួរ
ឈាមខ្លាំងបំផុត នៃយុទ្ធនាការសឹករបស់ Napoleon
កងទ័ពរបស់រុស្ស៊ីស្លាប់ និងរបួសពុំដល់ពាក់កណ្តាល
នៃចំនួនទ័ពរបស់ពួកគេផង ។ សភាពការណ៍បដិវត្ត
នៅប្រទេសបារាំង និងវត្តមានរបស់ Napoleon បាន
ធ្វើឲ្យផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងនូវបរិបទនៃឆាកប្រយុទ្ធ។

កងទ័ពត្រូវបានចាត់តាំង ជាកងពលដែលមានចំនួន
ទ័ពប្រមាណ ១០០០០នាក់ រួមមានទ័ពថ្មីជើង ទ័ព
សេះ និងទ័ពកាំភ្លើងធំ ។ កងទ័ពទាំងនោះមិនត្រឹម
តែប្រយុទ្ធក្រោមរូបភាព ជាជួរដូចមុនទេ ថែមទាំង
រូបរួមប្រមូលផ្តុំបួនជ្រុង និងរូបភាពចេញជាក្រុមតូចៗ
ទៀតផង។ ដោយមានរូបភាពប្រយុទ្ធដូចបានពោល
ខាងលើ ទើបសមរភូមិប្រយុទ្ធនីមួយៗ មិនចាំបាច់
ស្ថិតនៅលើតែវាលរាបប៉ុណ្ណោះទេ វាអាចជាដីព្រៃ
កសិដ្ឋាន ភូមិករ ឬ ភូមិសាស្ត្រដីក្រឡុកក្រលៀត
ក្អកឡើងចុះ ក៏អាច ធ្វើជាសមរភូមិប្រយុទ្ធបានដែរ។
នៅពេលរូបភាពប្រយុទ្ធថ្មីនោះបានរីករាលដាល ជា
ទូទៅសម្រាប់កងទ័ព ទើបរាល់ឆាកប្រយុទ្ធទាំងឡាយ
ក៏បានប្រព្រឹត្តឡើងខុសពីពេលមុនៗផងដែរ ។ វាពុំ
ដូចនៅសតវត្សទី ១៨ទៀតឡើយ ។ ទោះបីក្បួនទ័ព
រៀបចំជាបីជួរទ័ពក៏ពិតមែន ក៏ប៉ុន្តែ វាសនាឆាក
ប្រយុទ្ធ ត្រូវបានដោះស្រាយដោយការវាយលុកពីរ
ឬ បី លើកជាបន្តបន្ទាប់យ៉ាងរហ័សជាទីបំផុត។ នៅ
សតវត្សទី XIX ឆាកប្រយុទ្ធមួយអាចអូសបន្លាយ

ពេញមួយថ្ងៃ ពុំនោះសោតអាចទៅពី ពីរ ឬ បីថ្ងៃក៏
មាន ។ ម្យ៉ាងទៀតនូវរាល់ការប៉ះទង្គិចគ្នា ការវាយ
បក ឬ ការចល័តទ័ព តែងនាំមកនូវលទ្ធផលខុសៗ
គ្នា ហើយសភាពការណ៍ក៏កើតឡើងថ្មីជាបន្តបន្ទាប់
ផងដែរ ។ បច្ចុប្បន្ន (ស.វ XIX) ឆាកប្រយុទ្ធតែង
ចាប់ផ្តើមដោយកងទាហានជួរមុខនៃភាគីទាំងពីរ ធ្វើ
ការវាយសម្រុក បញ្ជូនពួកទាហានប្រដាប់ដោយ
អាវុធទៅជួរមុខ និងក្រុមទាហានគាំទ្រ ទៅក្រោយ។
ក្នុងពេល ពួកទាហានប្រដាប់ដោយអាវុធនៅជួរមុខ
ជួបការតតាំងដ៏ខ្លាំងក្លា (ការតតាំងនេះតែងកើតឡើង
នៅភូមិសាស្ត្រដែល មានអំណោយផលដល់ការ
ការពារ) ។ រួចកងកាំភ្លើងធំធេងស្រាល ក៏បានបោះ
ជំហានទៅមុខ ក្រោមការគាំទ្ររបស់ក្រុមទាហាន
មានអាវុធគ្រប់ដៃ និងមានទាហានទ័ពសេះខ្លះៗ
ទៀតផង ។ ចំពោះកម្លាំងពិសេស របស់ទ័ពជួរមុខ
(half back) ត្រូវធ្វើការដណ្តើមយកទីតាំង បន្ទាប់មក
ចាប់ផ្តើម បាញ់គ្រាប់ផ្លោងរណ្តើនចូលជារឿយៗ
ប៉ុន្តែចំនួនគ្រាប់ផ្លោង ដែលត្រូវបាញ់គឺមានកំណត់

ដើម្បីបង្កភាពងាយស្រួលដល់កម្លាំង ស៊ើបការណ៍ និងជាការបង្ខំឲ្យទ័ពខ្មាំងបង្ហាញខ្លួនផង ។ ស្របនឹង ពេលវេលានោះ កងពលនានាក៏ឈានចូលកៀក គោលដៅ ហើយច្បាមយកទីតាំង ឬ ចំណុចខ្លះទៀត។ យោងតាមលក្ខណៈព័ត៌មាន អំពីសកម្មភាពរបស់ ភាគីម្ខាងទៀត ដែលបានមកពីកម្លាំងស៊ើបការណ៍ ផ្តល់ឲ្យ ភាគីត្រៀមវាយលុកបានដឹងច្បាស់ចំណុច ងាយស្រួល សម្រាប់ការវាយលុក ពេលនោះ ទាហានប្រដាប់ដោយអាវុធ ត្រូវបានចាត់តាំងទៅ ខាងមុខ ក្រោមការគាំទ្ររបស់ទ័ពថ្មីជើង និងក្រុម កាំភ្លើងធំគាំទ្រ នៅកន្លែងចាំបាច់ ។ ការវាយលុកពី ឆ្លឹងជំនី ត្រូវបានរៀបចំជាមុន ទាហានក៏ត្រូវបាន ប្រមូលផ្តុំ ដើម្បីវាយលុកចូលចំណុចសំខាន់ៗរបស់ ទ័ពសត្រូវ រីឯទ័ពសត្រូវ ក៏កំពុងអនុវត្តនូវរាល់វិធី សាស្ត្រប្រហាក់ប្រហែលបែបនេះដែរ ។ សកម្មភាព គំរាមកំហែងទីតាំងការពារត្រូវបានបំផុសបំផុលឡើង ឬ ក៏បានធ្វើឲ្យពួកកងទ័ពខ្មាំង ត្រូវប្រឈមមុខនឹង ការវាយប្រហារ ខិតជិតមកដល់ ។ កងទ័ពបានចូល

ដល់កៀកទ័ពសត្រូវ បណ្តាចំណុចដែលត្រូវវាយ
ប្រហារ ក៏ត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ដែរ កងកម្លាំង
វាយលុកធំ បានចាកចេញពីកន្លែងលាក់ខ្លួន ដែល
ពួកគេបានដណ្តើមកាន់កាប់ពីមុន ដើម្បីចេញដំណើរ
ឆ្ពោះទៅសមរភូមិប្រយុទ្ធ។ ក្នុងដំណាក់កាលនេះ កាំ-
ភ្លើងគាំទ្ររបស់ទ័ពថ្មីជើងនៅខ្សែត្រៀមជួរមុខ និង
កងកាំភ្លើងធំដែលកំពុងមានប្រៀប ធ្វើដំណើររុល
ទៅមុខសំដៅចូលកាន់ចំណុចដែលបម្រុងនឹងវាយ
លុក ទន្ទឹមនោះក៏មានការប៉ះទង្គិចបន្តិចបន្តួចរវាង
ទ័ពសេះដែលជាក្រុមតូចៗម្តងម្កាលដែរ។ ការ ប្រយុទ្ធ
ដើម្បីប្រដែងដណ្តើមយកទីតាំងចំណុចសំខាន់ៗ បាន
ចាប់ផ្តើមចំណុច សំខាន់ៗទាំងនោះមានការប្រទង់
ប្រទាញ ដណ្តើមគ្នាទៅវិញទៅមក ក្នុងខណៈនោះ
ភាគីទាំងសងខាង តែងបញ្ចេញកម្លាំងថ្មីជាបន្តបន្ទាប់។
នៅចន្លោះនៃចំណុចដែលប្រទង់ប្រទាញនោះ ឥឡូវ
បានក្លាយជាសមរភូមិ នៃបណ្តាកងកម្លាំងថ្មីជើង
ព័បប្រយុទ្ធគ្នា ជួនកាលក៏ជាកន្លែងដែលកើតឡើង
នូវឆាកប្រយុទ្ធកៀក វាយលុកដោយទល់មុខ ខ្លួន

ទល់ខ្លួនយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ចំពោះតំបន់ភូមិករប្រជា-
ជនតំបន់កសិដ្ឋាន ឬ តំបន់មានលេនដ្ឋានច្រើន គឺ
ការប្រយុទ្ធដោយចំពុះទង់ តែងកើតឡើងជាញឹក
ញាប់។ នៅលើភូមិសាស្ត្រវាលរាបល្អល្អរកឯកម្លាំង
ទ័ពសេះត្រូវរកវិធី ដើម្បីធ្វើដំណើរទៅមុខជានិច្ច
ពិសេសនៅពេល ដែលមានឱកាសជាអំណោយ
ផល រីឯកងកាំភ្លើងធំ នៅតែបាញ់ ផ្លោងជាបន្ត
បន្ទាប់ ហើយធ្វើចលនាឆ្ពោះទៅមុខជានិច្ច ដើម្បីទៅ
កាន់ទីតាំងថ្មីដែលត្រូវទៅ ។ ដូច្នេះ ដរាបណាឆាក
ប្រយុទ្ធកំពុងតែនៅប្រទង់ប្រទាញគ្នា គោលគំនិត
និងការចាត់តាំងកម្លាំង ចូលរួមប្រយុទ្ធត្រូវបានប្រើ
ប្រាស់ច្រើនឡើងៗទៅក្នុងសមរភូមិនោះ ដរាបនោះ
ពុំទាន់អាចបំភ្លឺបានថា ភាគីខាងណាមានកម្លាំងរឹង
មាំជាងខាងណា សម្រាប់ការវាយលុកចុងក្រោយ
និងសម្រេចជោគវាសនា នៃសមរភូមិប្រយុទ្ធនេះបាន
ឡើយ ។ ក្នុងខណៈនោះប្រសិនបើ ភាគីវាយលុក
បានដណ្តើមយកឈ្នះ ទើបពួកគេអាចបញ្ចេញកម្លាំង
ត្រៀមបម្រុងរបស់ខ្លួន ចូលមកចំកណ្តាលសមរភូមិ

ឬ ពីខាងឆ្នឹងជំនីខ្សែត្រៀមការពារ ដើម្បីវាយសង្គ្រប់
យកឈ្នះ បញ្ចប់ជោគវាសនាឆាកប្រយុទ្ធតែម្តង ប៉ុន្តែ
ប្រសិនបើការវាយសម្រុក នានាមិនបានសម្រេច ហើយ
ក៏គ្មានកម្លាំងថ្មីមកជួយបន្តបន្ថែមទៀតនោះ ភាគីខាង
ការពារ ឬ ត្រូវវាយលុក អាចនឹងបញ្ជូនកម្លាំងត្រៀម
បម្រុងចេញមកប្រយុទ្ធតតាំង ដោយសន្ទុះយ៉ាងខ្លាំង
ក្លាធ្វើឲ្យសភាពការណ៍ ប្រែប្រួលពីការការពារទប់
ទល់សត្រូវ ទៅជាការវាយប្រហារកំទេចសត្រូវទាំង
ស្រុងវិញ ។ ក្នុងករណីជាច្រើន ការវាយលុកតែង
សំដៅទៅ លើចំណុចណាមួយលើខ្សែត្រៀមរបស់
សត្រូវដើម្បីបុកទម្លុះ នៅគ្រង់ចំណុចដែលបានជ្រើស
រើស សម្រាប់វាយលុកបុកទម្លុះនោះ ត្រូវការ ប្រមូល
ផ្គុំកងកម្លាំងធំដល់កម្រិតខ្លាំងបំផុត រីឯកងទ័ពថ្មីជើង
ក៏ត្រៀមលក្ខណៈ វាយលុកតាមរូបភាពបួនជ្រុង ដ៏
ក្រាស់សន្ធឹកសន្ធាប់ផងដែរ ។ ពេលដែលការវាយ
លុកអាចដណ្តើមបានជ័យជំនះ ទើបកម្លាំងទ័ពសេះ
សម្រុកចូលកន្លែង ដែលបានបុកទម្លុះនោះរួចហើយ
ធ្វើការឡោមព័ទ្ធ ពីខាងឆ្វេង និងខាងស្តាំ វាយលុក

ចូលពីឆ្អឹងជំនី និងពីក្រោយខ្នងនៃខ្សែត្រៀម របស់
សត្រូវ ។ បង្ខំពួកវាត្រូវតែរកម្លាំងទៅខាង (ងាយ
ស្រួលនឹងការវាយកំទេច) ។ ក៏ប៉ុន្តែ បើចង់ឲ្យការ
វាយលុកក្លាយជាឆាកប្រយុទ្ធ មានលក្ខណៈសម្រេច
បានយ៉ាងពិតប្រាកដនោះ ដាច់ខាតត្រូវប្រើកម្លាំង
យ៉ាងច្រើន ក្រោយពីពេលសត្រូវបានបញ្ចេញកម្លាំង
ត្រៀមបម្រុង ជាចុងក្រោយរបស់ពួកវា ។ បើពុំនោះ
ទេការខាតបង់ដែលត្រូវទទួលរង មិនគុណភាពទៅ
នឹងលទ្ធផលដែលទទួលបាននោះឡើយ ពុំនោះសោត
វាក៏អាចក្លាយជាមូលហេតុនៃភាពបរាជ័យក៏ថាបាន។

ក្នុងករណីជាច្រើន មេបញ្ជាការជារឿយៗ តែង
បញ្ឈប់ការប្រយុទ្ធ ហើយអនុវត្តពិធីដកថយដោយ
ភាពមិនអំណោយផល ព្រោះគេមិនព្រមបញ្ចេញ
កម្លាំងត្រៀមចុងក្រោយរបស់ខ្លួន គេបែរជាទន្ទឹងរង់
ចាំឆាកប្រយុទ្ធសម្រេចដោយភាគីខាងសត្រូវនោះ
វិញ ។ ស្ថិតក្នុងការចាត់តាំង និងយុទ្ធសាស្ត្រទំនើប
គឺប្រការដកថយខាងលើ អាចប្រព្រឹត្តទៅបានលុះ
ត្រាណា ការខាតបង់កើតមានតែបន្តិចបន្តួច ពីព្រោះ

ក្រោយពី ការប្រយុទ្ធដំខ្លាំងគ្នានោះ កងទ័ពសត្រូវក៏
ទទួលរងនូវការខូចខាត និង ធ្លាក់ក្នុងសភាពវឹកវរ
ច្របូកច្របល់ដែរ។ កងកម្លាំងត្រៀមបម្រុង និង កង
កាំភ្លើងធំដែលដណ្តើមយកបានទីតាំងថ្មី នៅខាង
ក្រោយខ្នង និង ក្រោមការជួយគាំទ្រនៃកម្លាំងខាង
លើនេះ កម្លាំងទ័ពថ្មីជើងដកចេញ ពីឆាកប្រយុទ្ធជា
បណ្តើរៗនិងការដកថយតាមក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ។ ក្នុង
ករណីនេះ ការដកថយមានសណ្តាប់ធ្នាប់ ឬ អត់
នោះគឺអាស្រ័យទៅ លើល្បឿន នៃការដេញតាម
វាយប្រហារពីសំណាក់ទ័ពខ្លាំង ។ ដើម្បីទប់ស្កាត់
បណ្តាអង្គភាព ដែលបម្រុងនឹងដករត់ចេញពីសមរភូមិ
ប្រយុទ្ធ នោះកងទ័ពសត្រូវក៏តែងតែបញ្ចេញកម្លាំង
ទ័ពសេះ សម្រាប់ដេញតាម ប្រយុទ្ធជាការពិត ។
ហេតុនេះ ដើម្បីជួយដល់អង្គភាពទាំងនោះចាំបាច់
ត្រូវមានកម្លាំងទ័ពសេះ ត្រៀមជាជំនួយឲ្យស្រេចដែរ។
ប៉ុន្តែ បើសិនកងទ័ពសេះខាងភាគីដកថយ ត្រូវបាន
វាយកំទេច រីឯទ័ពថ្មីជើងវិញ ក៏ត្រូវបានឃ្លាតឆ្ងាយ
ដោយប្រញាប់ប្រញាល់ពេក សភាពបែបនេះភាគ

ច្រើន គឺត្រូវបានកំទេច ចំពោះឯកឯកទ័ពការពារខាង
ក្រោយក៏ពិបាក នឹងទទួលបានលេនដ្ឋានការពារដែរ
ប្រសិនបើមេឃមិនទាន់យប់។

ការរៀបរាប់ខាងលើ ជារបៀបធម្មតានៃឆាក
ប្រយុទ្ធនាសម័យទំនើប(សតវត្សទី១៩)ក្នុងលក្ខខ័ណ្ឌ
ភាគីទ័ពទាំងសងខាង មានចំនួនទ័ពនឹងកម្រិតនៃ
សមត្ថភាពដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធប្រហាក់ប្រហែលគ្នា ។
ក្នុងករណីភាគីម្ខាងមានប្រៀបខ្លាំងជាង ច្បាស់ជា
គ្មានអ្វីស្មុគស្មាញឡើយ ហើយវានឹងប្រព្រឹត្តទៅដោយ
រូបភាពប្រយុទ្ធ មានការគូបផ្សំគ្នាយ៉ាងសំបូរបែប ។
ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅគ្រប់កាលៈទេសៈ
ឆាកប្រយុទ្ធនាសម័យទំនើប រវាងកងទ័ពនៃបណ្តា
ប្រទេសអភិវឌ្ឍ និយាយជារួម គឺមានលក្ខណៈមិន
ខុសពីអ្វីដែលបានពណ៌នាខាងលើឡើយ។

បកប្រែពី ប្រជុំនិក្ខេបទយោធា
Ph. Angghel សរសេរនៅថ្ងៃទី២១ ខែកញ្ញា ឆ្នាំ១៨៥៧
បោះពុម្ពក្នុង "New American Cyclopaedia" ឆ្នាំ១៨៥៨

ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ

ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ (ភាសាក្រិច Taktike សិល្បៈ ចាត់តាំងនៃកងទ័ពមួយ) ។ ជាឈ្មោះរូបនៃបណ្តា វិធីសាស្ត្រព័បប្រយុទ្ធ និងការឈរឈរ ទៅលើ ភាគីសត្រូវក្នុងសមរភូមិមួយ។ រាល់ការផ្លាស់ប្តូរក្នុង ទ្រឹស្តី និងបច្ចេកទេសយោធា តាមរយៈនៃពេល វេលា និងសម័យកាលត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំង ដោយការ ផ្លាស់ប្តូរ ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រទាំងឡាយនៃសម័យកាល នោះ។ រហូតមកដល់សតវត្សរ៍ទី១៩ ក្បួនយុទ្ធសាស្ត្រ ជាច្រើន ដែលបានកើតឡើង ពីទ្រឹស្តីសង្គ្រាម និង បានឆ្លងកាត់ការឆ្លុះបញ្ចាំង ដោយសមរភូមិពិតក៏ ពិតមែន ប៉ុន្តែនៅមានកម្រិតនៅឡើយ។ ដូចជាក្នុង សមរភូមិប្រយុទ្ធមានបញ្ហាវិធីសាស្ត្រ នៃការដឹកនាំ បញ្ហានៃការចាត់តាំងបណ្តាអង្គភាព នៅនាសមរភូមិ ពិសេសនៅលើសមរភូមិជើងគោក (ទ័ពថ្មើរជើង) ។ ក្នុងគំនិតចក្ខុវិស័យយោធានាបច្ចុប្បន្ន យុទ្ធវិធីរួមមាន៖

កិច្ចការទាំងឡាយដូចជា ការប្រើប្រាស់កម្លាំងធ្វើ
យុទ្ធនាការសឹកក្នុងស្ថានភាពសមរភូមិជាក់ស្តែង ។

យុទ្ធវិធីផ្សេងពីយុទ្ធសាស្ត្រ ។ រាល់វិធីសាស្ត្រ
ដែនការដាក់ឡើងឲ្យការអនុវត្តន៍ ដើម្បីដណ្តើមជ័យជំនះ
ធំធេង យូរអង្វែង ហើយក៏ផ្សេងពីសិល្បៈ នៃយុទ្ធនា
ការសឹកក្នុងកម្រិតជាមធ្យមមួយដែរ ដោយគោលដៅ
គឺការធ្វើនយកម្មយុទ្ធសាស្ត្រឲ្យក្លាយទៅជាយុទ្ធវិធី ។

យុទ្ធវិធីគឺ ជំនាញស៊ីជម្រៅ ដែលអនុវត្តសម្រាប់
គ្រប់ស្ថានភាពសម្បូរបែប តាំងពីការការពារបន្ទុបមួយ
ឬអាគារមួយខ្នង រហូតដល់យុទ្ធនាការសឹកក្នុងទ្រង់
ទ្រាយធំ ដូចជាការដណ្តើមប្រៀបលើដែនអាកាស
ឬ លើដែនទឹក នៃតំបន់មួយជាដើម ។ បច្ចុប្បន្នយុទ្ធ
សាស្ត្រយោធាត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅគ្រប់កម្រិតបញ្ជាការ
ទ័ព។ ចាប់តាំងពីបុគ្គលប្រយុទ្ធ ក្រុមប្រតិបត្តិការរហូត
ដល់យុទ្ធនាការសឹក នៃកងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធមួយ
ទាំងមូល ។ ជាការពិតណាស់បណ្តាអង្គភាពដែលបាន
ប្រើប្រាស់ក្នុងសឹកសង្គ្រាម ក៏ដូចជាក្នុងជម្លោះ ឬ
វិវាទផ្សេងៗ តែងបានឆ្លុះបញ្ចាំងនូវរាល់យុទ្ធសាស្ត្រ

ទាំងបច្ចុប្បន្នភាព ទាំងទ្រង់ទ្រាយទៀតផង ។ ការ
គូបផ្សំទាំងនោះ តែងប្រែប្រួលទៅតាមកាលៈទេសៈ
គ្មានទីបញ្ចប់។

ជាទូទៅបណ្តាយុទ្ធវិធីរួមមាន៖ ការវាយលុកចំពី
មុខ ការវាយឆ្លុះពីស្ថាបន្ទេង ស្តាំ ការវាយប្រហារពី
ក្រោយដោយវិធីបិទគូថតាមរូបភាពស្នែងក្របី ឬហៅ
មួយបែបទៀត គឺវិធីវាយឆ្លុះតាំងខ្ទប់ និងវិធីវាយ
លុកដកថយ ពោលគឺ វាយបណ្តើរ ដកថយបណ្តើរ។
រីឯយុទ្ធវិធី ដែលជាកលឧបាយក្នុងការប្រយុទ្ធមាន
ដូចជា ការរក្សាការពារ កងកម្លាំងទ័ពបម្រុង និងការ
ធ្វើការពូនស្ទាក់ ការបោកបញ្ឆោតក្នុងរូបភាពក្លែង
ភេទ ឬធ្វើឲ្យខ្លាំងបាត់បង់ទិសដៅ ដោយវិធីសំព្វែង
ទ័ពបំបាក់ស្មារតីប្រយុទ្ធជាដើម។ យុទ្ធវិធីជាមូលដ្ឋាន
មួយទៀតគឺ សង្គ្រាមលេណដ្ឋាន។ យុទ្ធវិធីនេះត្រូវ
បានប្រើប្រាស់ក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទីមួយ ក្នុង
សមរភូមិ Galipli និងរណសិរ្ស បស្ចឹមទិស។ សង្គ្រាម
លេណដ្ឋានតែងនាំទៅដល់ការទល់ច្រក ពីព្រោះ
ដើម្បីធ្វើការវាយលុកបានទៅលើភាគីខ្លាំង ដែល

មានលេណដ្ឋានការពារ គឺពួកពលទាហានកងទ័ព
ភាគីខាងវាយលុកទាំងនោះ ត្រូវឆ្លងកាត់ខ្សែត្រៀម
ការពារមួយដ៏រឹងមាំ ដោយស្ថិតនៅក្រោមហ្វូងគ្រាប់
ផ្លោងបាចសាច ពូនជ្រំរបស់កាំភ្លើងធំទ័ពខ្មាំង យ៉ាង
ប្រល័យទើបអាច ឬពុំអាចសម្រេចដល់គោលដៅបាន។

បណ្តាយុទ្ធវិធីយោធា ដែលជាកលយុទ្ធត្រូវបាន
ប្រើប្រាស់ក្នុងពេលពេបប្រយុទ្ធ ដើម្បីយកឈ្នះលើ
គូរសត្រូវមានវិធីជាមូលដ្ឋានពីរយ៉ាង ដើម្បីវាយ
ប្រហារកំទេចកងទ័ពខ្មាំង៖ ធ្វើការវាយកំទេចទ័ពខ្មាំង
តាមរយៈពេបប្រយុទ្ធ ដោយផ្ទាល់ ឬធ្វើការកាត់ផ្តាច់
ប្រភពជំនួយផ្សេងៗ ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងមិនអាចរក្សាបាន
កងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធរបស់ខ្លួន នៅមូលកម្លាំងបាន
ដោយគ្មានសល់នូវថ្នាំសង្កូវ ស្បៀងអាហារ ប្រភព
ទឹកប្រើប្រាស់ ហើយទីបញ្ចប់គឺ បាត់បង់កម្លាំង
ប្រយុទ្ធទាំងស្រុង។

ការធ្វើការឡោមព័ទ្ធជាប្រយុទ្ធវិធីមួយ ដែលមាន
សារៈសំខាន់ និងពេញនិយមបំផុត។ កាលបើពេប
ប្រយុទ្ធភាគី ដែលត្រូវឡោមព័ទ្ធ និងត្រូវវាយប្រហារ

ពីគ្រប់ទិសទី បណ្តាលឲ្យគេត្រូវធ្វើការប្រយុទ្ធទប់ទល់
 វិញយ៉ាងពិបាក។ ប៉ុន្តែកាលបើពុំបានពើបប្រយុទ្ធទេ
 នោះ ការធ្វើការឡោមព័ទ្ធក៏នឹងអាចកាត់ផ្តាច់ប្រភព
 ជំនួយផ្សេងៗបានដែរ ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ការ
 ឡោមព័ទ្ធគឺ ជាយុទ្ធវិធីមូលដ្ឋាន ដ៏សំខាន់មួយក្នុង
 សឹកសង្គ្រាមផងដែរ។ យើងគួរផ្ដោតជាសំខាន់ថា៖
 យុទ្ធវិធីឡោមព័ទ្ធ ដែលមានលក្ខខណ្ឌប្រកបដោយ
 អត្ថន័យជ្រាលជ្រៅ ហើយក៏ជាដំណោះស្រាយល្អនោះ
 ល្អិកណាការអនុវត្តន៍មានប្រសិទ្ធភាព ហើយបាននាំ
 មកនូវលទ្ធផលល្អបំផុត។ ការវាយលុកដកថយ វាយ
 បណ្តើរ ដកថយបណ្តើរ នោះក៏ជារបៀបនៃរូបភាព
 យុទ្ធវិធីឡោមព័ទ្ធដែរ តែឡោមព័ទ្ធក្នុងកម្រិតទាបជាង។
 ការផ្អាកឆ្លាំងសន្លាប់ដាក់សង្រ្គប់យក ជាយុទ្ធវិធីដែល
 ស្ថិតនៅចំណាត់ថ្នាក់ទីពីរ ក្រោយពីយុទ្ធវិធីឡោម
 ព័ទ្ធ។ យុទ្ធវិធីផ្អាកឆ្លាំងសន្លាប់ដាក់ គឺការប្រមូលផ្តុំកម្លាំង
 សន្លាប់ដាក់ ទៅលើចំណុចខ្សោយរបស់ទ័ពខ្មាំង។ ធ្វើ
 ការវាយឆ្លុក ដោយពុំឲ្យខ្មាំងដឹងខ្លួន ដល់ថ្នាក់ដែល
 ទ័ពខ្មាំងពុំអាចត្រៀមរៀបចំ ធ្វើការទប់ទល់នឹងគ្រោះ

អាសន្ន ដែលយើងវាយប្រហារនោះបានទាន់
ពេល ។ សម្រាប់យុទ្ធវិធីនេះការឡោមព័ទ្ធ គឺមិន
ចាំបាច់ទេ ពីព្រោះកម្លាំងទ័ពយើងអាចវាយប្រហារកំ
ទេចកងទ័ពខ្មាំងមួយចំណែកបាន ដោយការប្រើ
មហាកម្លាំងធ្វើការវាយប្រហារទ័ពខ្មាំង ដែលទន់ខ្សោយ
ព្រោះត្រូវបែងចែកច្រើនក្រុម រួចហើយភ្លាមៗនោះ
យើងក៏ធ្វើការប្រមូលផ្តុំកម្លាំងឡើងវិញ ហើយផ្តុំ
កម្លាំងសន្ធាប់ដាក់ទៅលើផ្នែកផ្សេងៗទៀត របស់ទ័ព
ខ្មាំងជាបន្តបន្ទាប់ (ដែលហៅថា ការវាយប្រហារកំ
ទេចទ័ពខ្មាំងតាមផ្នែកនីមួយៗ) ដោយទ័ពតិចឈ្នះ
ទ័ពច្រើន ពីព្រោះទ័ពតិចប្រមូលផ្តុំ ទ័ពច្រើនត្រូវបែង
ចែកជាចំណែកជាផ្នែកតូចៗនេះឯង ។ បង្កើតភាព
ចៃដន្យ ភាពភ្ញាក់ផ្អើល បង្កប់កម្លាំងបែងចែក ចល័ត
កម្លាំងទ័ព និងការកំណត់គោលដៅច្បាស់លាស់ គឺ
ជាកត្តាដ៏ចម្បងនៃយុទ្ធវិធីនេះ ។ យុទ្ធវិធីនេះ វា
អាស្រ័យទៅលើកងទ័ពខ្មាំង ដែលត្រូវធ្វើការបែង
ចែកកម្លាំងជាចំណែកស្តើងៗ ហើយទ័ពខ្មាំងក៏ពុំ
អាចដឹងពុំអាចកំណត់បាន នូវចំណុចវាយប្រហារពី

កម្លាំងទ័ពយើង ។ ទ័ពខ្មាំង ត្រូវបង្ខំចិត្តបែងចែក
កម្លាំងទ័ពការពារទាំងគ្រប់ចំណុចដែលមានកម្លាំង
ស្តើងៗ ទាំងនោះ ។ ក្នុងពេលនោះ កងកម្លាំងវាយ
លុករបស់ទ័ពយើង ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំសន្ធាប់ដាក់នៅ
ត្រង់តែចំណុចមួយ ដែលទន់ខ្សោយរបស់ខ្មាំង ហើយ
ធ្វើការវាយប្រហារ សង្គ្រប់យកតាមរបៀបនៃខ្លួន ។
ដើម្បីឲ្យទ័ពខ្មាំងបែងចែកកម្លាំងខ្លួនជាច្រើនចំណែក
បាន ភាពចាំបាច់ត្រូវធ្វើយ៉ាងណា កុំឲ្យខ្មាំងកំណត់
បានកងកម្លាំងពិសេស គោលដៅពិត និងចំណុច
ដែលត្រូវវាយប្រហារជាបន្តបន្ទាប់របស់ទ័ពយើង។
ធ្វើឲ្យទ័ពខ្មាំងយល់ថាចំណុចមួយណាក៏ត្រូវទ័ពយើង
វាយប្រហារទាំងអស់ ។ ទ័ពខ្មាំងត្រូវការពារ គ្រប់
ចំណុចទាំងអស់។ បញ្ហានេះការពិតជាកត្តាដ៏សែន
ពិបាកពេកណាស់ វាជារឿងដែលមិនងាយអនុវត្តបាន
ដោយស្រួលៗនោះទេ។ ពីព្រោះភាគីទ័ពខ្មាំងក៏មាន
លទ្ធភាពសម្លឹងមកយើងដោយ ពិនិត្យតាមដាន ការ
ដែលយើងធ្វើការប្រមូលផ្តុំកម្លាំង ហើយភាគីខ្មាំង ក៏
នឹងមានប្រតិកម្ម ដោយធ្វើការបញ្ជូនកម្លាំងពិសេស

របស់ខ្លួនមកប្រយុទ្ធតទល់នឹងទ័ពយើងពុំខានឡើយ
កាលបើវាក្តោបក្តាប់បានច្បាស់លាស់ នូវស្ថានភាព
ជាក់ស្តែង។

ការងារទ័ពជាការត្រែងភេទ លែបំភន់ បោក
បញ្ឆោតប្រកបដោយសិល្បៈលំអិតសុខម។ អ្នកណា
ធ្វើសកម្មភាពមានប្រសិទ្ធភាពដោយកម្រិតខ្ពស់ជាង
អ្នកនោះនឹងឈ្នះ។

ជាធម្មតាយុទ្ធវិធីយកតិចឈ្នះច្រើននេះ វាគ្រាន់
តែអនុវត្តបាននៅពេលណា ដែលទ័ពយើងមាន
អំណោយផល មានអទិភាព កម្លាំងទ័ពលើសលប់
ជាពិសេសគឺ មានមេទ័ពពូកែ ឈ្លាសវៃពូកែក្នុងសឹក
សង្គ្រាមដូច ស៊ុន ដី បានពោល៖ អ្នកដែលយល់
បានថា ស្ថានភាពណាអាចវាយប្រហារទៅលើទ័ពខ្មាំង
បាន ស្ថានភាពណាដែលពុំអាចវាយប្រហារបាន ទើប
អាចវាយប្រហារយកឈ្នះបាន។ ហើយលោកថែម
ទាំងបាននិយាយទៀតថា៖ មេបញ្ជាការ (មេទ័ព)
ណាដែលយល់បានថាទ័ពច្រើន ទ័ពតិច មានរបៀប
ប្រយុទ្ធខុសគ្នា ទើបអាចប្រយុទ្ធយកឈ្នះបាន។

ក្នុងយោធា ការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធ យកខ្លាំងវាយ
ខ្សោយយកច្រើនទប់ទល់និងតិច ត្រូវបានគិតថាជា
រឿងធម្មតា។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញយកតិចឈ្នះច្រើន យក
ខ្សោយឈ្នះខ្លាំង នោះទើបជាអច្ឆរិយៈ ទើបទទួល
បានការសរសើរ។ ឧទាហរណ៍ៈ ក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ
មួយរវាង ចូឆូ និង អួន ស៊ាវ ក្នុងសម័យសាមកុកចិន
ចូឆូ មានទ័ពប្រហែលប្រាំពីរម៉ឺននាក់ អួន ស៊ាវ មាន
ទ័ពប្រហែលទៅចិតសិបម៉ឺននាក់ លើសទ័ព ចូឆូ ដប់
ដង ទីបំផុត ចូឆូ ជាអ្នកឈ្នះសង្គ្រាម។ រីឯសមរភូមិ
មួយទៀតក្នុងសម័យសាមកុកដែរ។ ចូឆូ មានទ័ព
រាប់សិបម៉ឺននាក់ច្បាំងជាមួយស៊ិន កូន និង ឡាវពី
បួកចូលគ្នាមានទ័ពប្រមាណពីរទៅបីម៉ឺននាក់តែប៉ុណ្ណោះ
ទីបំផុត ចូឆូ ជាអ្នកចាញ់ទៅវិញ។ សមរភូមិមុនចូឆូ
ដុតឃ្លាំងស្បៀងរបស់ អួន ស៊ាវ ចូឆូ ឈ្នះ សមរភូមិ
ក្រោយ ចូឆូ ត្រូវ ស៊ិន កូន ដុតសំពៅរបស់ទ័ពខ្លួន ចូឆូ
ជាអ្នកចាញ់វិញម្តង។ នេះជាសមរភូមិពីរ ដែលល្បី
ក្នុងសម័យសាមកុក ពីព្រោះហេតុផលមកពីភាគីខាង
ឈ្នះសង្គ្រាម បានថ្លៃប្រឌិតនូវអច្ឆរិយៈកម្មយកតិច

ឈ្នះច្រើន។ ភាគីខាងខ្សោយដែលអាចយកខ្សោយ
ឈ្នះខ្លាំងយកតិចឈ្នះច្រើនបាន ក៏ព្រោះតែគេដឹង
ទ័ពតិចត្រូវប្រយុទ្ធបែបណា? ហើយក៏គេដឹងថាក្នុង
ស្ថានភាពណាដែលអាចប្រយុទ្ធបាន ស្ថានភាពណា
ដែលមិនអាចប្រយុទ្ធនោះដែរ។ អ្នកដែលឈ្នះសមរ
ភូមិមុនក៏ជាអ្នកចាញ់នៅសមរភូមិក្រោយ។ អ្នកទាំង
ពីរគឺជាមនុស្សតែមួយ ចូឆ្ង នេះឯង។ សមរភូមិមុន ចូឆ្ង
យកខ្សោយឈ្នះខ្លាំង តែសមរភូមិក្រោយ ចូឆ្ង ជា
អ្នកខ្លាំងបែបចាញ់អ្នកខ្សោយទៅវិញ។ កត្តាខាងលើ
បញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ការដឹកនាំទ័ពបែបណា និងកល
យុទ្ធដូចម្តេច វាសំខាន់ជាងកម្លាំងទ័ពតិច ឬច្រើន
ខ្សោយ ឬខ្លាំង។ កាលបើដឹងថាទ័ពត្រូវបញ្ជាដូចម្តេច
សមរភូមិត្រូវប្រយុទ្ធបែបណានោះ ខ្សោយអាចឈ្នះ
ខ្លាំង តិច អាចឈ្នះច្រើនបានដែរ។ រីឯយុទ្ធវិធីចន្លោះ
ប្រហោង ភាពចន្លោះប្រហោង និងការថ្លោះឆ្មោយ
ក្នុងការដឹកនាំទ័ពប្រយុទ្ធតែងបង្ហាញនៅបីចំណុច៖ ទី
មួយ គឺពួកមេបញ្ជាការទ័ពតែងមានការខ្វែងគំនិតគ្នា
ការខ្វែងគំនិតនោះហើយ អាចកកើតនូវភាពជំទាស់

យោបល់ផ្ទៃក្នុង មិនឯកភាពក្នុងការធ្វើសកម្មភាពក្នុង
យុទ្ធនាការ ការបញ្ជាទ័ពប្រយុទ្ធគឺខ្វះការឯកភាព
សហការគ្នា។ ទីពីរក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធផ្ទៃមួយ ពេល
ចាត់តាំងកងទ័ពមែងបន្សល់ទុក នៅចន្លោះប្រហោង
ណាមួយពុំខានឡើយ។ ទីបី គឺទំនាក់ទំនងរវាងជួរ
ទ័ព ដែលចូលរួមក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ ក្នុងយុទ្ធនាការ
សឹកជាមួយគ្នា មានការខ្វែងគំនិតទំនាស់ផលប្រយោជន៍
ការគម្លាតណាមួយ វានឹងកើតមានបាតុភាព ខ្លួនអ្នក
ណា អ្នកនោះដឹង ការងារអ្នកណា អ្នកនោះធ្វើ អ្នក
ណាក៏ចង់បានស្នាដៃ ចង់ជាធំរៀងៗខ្លួនដោយមិនព្រម
សហការគ្នា។ ក្នុងសឹកសង្គ្រាម កាលបើក្តោបក្តាប់
បានច្បាស់គោលការណ៍ « មើលភាពចន្លោះប្រហោង »
របស់ទ័ពខ្មាំង យើងអាចទទួលបានផ្លែផ្កា លទ្ធផល
គឺធ្វើការបែងចែកកម្លាំងខ្មាំងជាចំនែកតូចៗ ហើយ
ធ្វើការវាយប្រហារចំណែកទាំងនោះម្តងមួយៗ។
ឧទាហរណ៍៖ កាលសម័យសង្គ្រាមលោកលើកទីពីរ។
សម្ព័ន្ធភាពយោធា អង់គ្លេស បារាំង បានរួមសហការ
គ្នាចាត់តាំងមហាទ័ពជើងមាំមួយ នៅតំបន់វាលរាប

តាមបណ្តោយឆ្នេរនៃឈូងសមុទ្រ Ingbit បំណង
ទប់ស្កាត់ការវាយលុកពីសំណាក់កងទ័ពអាស្ត្រីម៉ង់។
កងទ័ពអាស្ត្រីម៉ង់ ក្រោយពីបានមកដល់ខ្សែត្រៀម
សមរភូមិមុខ ក៏បានក្រឡេកមើលឃើញស្ថានភាព
កងទ័ពសម្ព័ន្ធមិត្ត ថ្វីត្បិតតែមានការចាត់ចែងសមរភូមិ
ការពារដ៏រឹងមាំក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែក៏នៅមានគម្លាតរវាងជួរ
ទ័ពទាំងពីរ មានចន្លោះប្រហោងឆ្ងាយដាច់ពីគ្នា។
គម្លាតនេះហើយដែលកងទ័ពអាស្ត្រីម៉ង់ឆក់ឱកាសវាយ
លុកបុកទម្លុះតាមចន្លោះប្រហោងនោះ ធ្វើឲ្យប្រព័ន្ធ
ការពារដ៏រឹងមាំ ដែលកងទ័ពប្រទេសទាំងពីរបានសាង
ឡើងត្រូវទទួលរងការវាយប្រហារយ៉ាងដំណំ។ នេះ
ហើយភាពខ្វះចន្លោះក្នុងការរៀបចំក្បួនទ័ពក្នុងសមរ
ភូមិប្រយុទ្ធ ឧទាហរណ៍មួយទៀត៖ ក្នុងសម័យកង
ទ័ពរំដោះចិនច្បាំងជាមួយកងទ័ពបក្សកុកមីងតាង។
ពេលនោះកងទ័ពកុកមីងតាងមានពីប្រភេទទ័ព។
ប្រភេទមួយមានខ្សែញាតិថ្នាក់ដឹកនាំ ប្រភេទមួយ
គ្មានខ្សែញាតិ។ ទ័ពដែលមានខ្សែញាតិត្រូវបានបំពាក់
អាវុធទំនើប ផ្គត់ផ្គង់ស្បៀងបរិក្ខារបរិបូរ រីឯប្រភេទ

ទ័ពមួយដែលគ្មានខ្សែញាតិ ត្រូវបានចាត់ទុកដូចកូន
ចុង ម៉ែចុង ដោយបំពាក់អាវុធមុនអស់ ស្បៀងអាហារ
យុទ្ធបរិក្ខារ ក៏មិនគ្រប់គ្រាន់។ ដោយការបែងចែកនេះ
ហើយ ធ្វើឲ្យមានទំនាស់ផ្ទៃក្នុងដែលជាចន្លោះប្រហោង
ស៊ីវិលក្នុងជួរទ័ព ជាការមិនឯកភាពក្នុងការបញ្ជាទ័ព
ប្រយុទ្ធក៏ដូចជាស្មារតីប្រយុទ្ធក្នុងសមរភូមិពិតៗ ឆ្លៀត
ក្នុងឱកាសនោះកងទ័ពរំដោះ ដែលដឹកនាំដោយលោក
ប្រធាន មៅ ក៏បានលូកជ្រៅចូលទៅក្នុងទំនាស់នោះ
ពុះជ្រែកបំបែកចេញជាចំណែកតូចៗ ហើយធ្វើការ
វាយប្រហារសង្គ្រប់យកឈ្នះជាស្ថាពរ។ នេះជាភាព
ចន្លោះប្រហោងដោយទំនាស់ផ្ទៃក្នុងរបស់ទ័ពខ្មាំង។
យុទ្ធវិធីវាយលុកដកថយ (វាយឆ្លុកដកថយ) កាល
បើភាគីខ្មាំងមានកម្លាំងទ័ពខ្សោយ ជាងកម្លាំងទ័ពយើង
ហើយទ័ពខ្មាំងក៏ពុំអាចតស៊ូប្រយុទ្ធជាមួយការវាយ
ប្រហារ ដោយកម្លាំងសាច់ដុំរបស់ទ័ពយើងបាននោះ
ពេលនោះទ័ពខ្មាំងនឹងធ្វើការបែងចែកកម្លាំងទ័ព ជា
ចំណែកជាក្រុមតូចៗ ដើម្បីចៀសវាងការវាយប្រហារ
ដោយប្រការណាមួយពីសំណាក់ទ័ពយើង។ បណ្តា

ក្រុមទ័ពតូចៗនោះ តែងធ្វើការច្បាមកៀកជាប់ជាមួយ
នឹងគូរភាគីរបស់ខ្លួន ដោយអនុវត្តយុទ្ធវិធីជាក់ស្តែង
តាមទិសដៅផ្សេងៗគ្នា ជាពិសេសនៅកន្លែងទីតាំង
ណាដែលគូភាគីពុំអាចប៉ាន់ប្រមាណបាន។ ហើយតែង
តែធ្វើការឆ្លុះវាយប្រហារ បង្កមហន្តរាយទៅលើគូរ
សត្រូវ រួចហើយដកថយភ្លាមៗមុនពេលគូរសត្រូវ
របស់ខ្លួនមានឱកាសប្រតិកម្ម វាយបកតបវិញ។ យុទ្ធ
វិធីនេះហៅថាសង្គ្រាមកងឆ្ងប។ ដើម្បីធ្វើការទប់ទល់
ជាមួយនឹងយុទ្ធវិធីនេះ សម្រាប់កងទ័ពដែលមានកម្លាំង
ទ័ពច្រើនជាងខ្លួនត្រូវចាត់ក្រុមសើបអង្កេត ដើម្បី
កំណត់ទីតាំងគោលដៅលាក់ខ្លួនរបស់ក្រុមតូចៗ ទាំង
នោះ ហើយចាត់វិធានការវាយប្រហារកំទេចក្រុមទាំង
នោះម្តងមួយៗ។ វិធីនេះទំនងជាមិនអាចអនុវត្តទៅ
បាន កាលបើក្រុមទ័ពខ្លាំងតូចៗទាំងនោះបានបង្កប់
លាក់ខ្លួននៅក្នុងព្រៃស្រោង ល្អាងភ្នំក្រមថ្ម កណ្តាល
ក្រុង ទីប្រជុំជន ឬ នៅទីតាំងទាំងឡាយដែលមាន
ភាពប្រហាក់ប្រហែល ដែលពុំមានទីកំណត់ជាក់លាក់
ច្បាស់លាស់ណាមួយ។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រយោធាមាន

កងទ័ពទាំងឡាយដែលមានកម្លាំងទ័ពច្រើន ខ្លាំងរឹងមាំ
តែងត្រូវបានវាយប្រហារដោយការធ្លាក់វាយពីសំណាក់
ទ័ពព្រៃ ដែលមានចំនួនទ័ពតិចទ្រង់ទ្រាយតូចជាង
ប៉ុន្តែភាពចល័តរបស់គេលឿនរហ័សជាង។ ក្នុងពេល
មនុស្សភាគច្រើនមិនអាចមើលឃើញបញ្ហានេះ យុទ្ធវិធី
វាយធ្លាក់ដកថយនេះ រមែងនៅមានប្រសិទ្ធភាព
សម្រាប់ជួរកងទ័ពធំ ដែលមានកម្លាំងទ័ពច្រើននោះ
ផងដែរ។ ពេលដែលទ័ពខ្លាំងបាននឹងកំពុងតែប្រមូល
ផ្គុំកម្លាំងទ័ពស្រួច ទ័ពពិសេស នៅទីតាំងណាមួយ
ក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ ក្រុមវាយធ្លាក់តូចៗសហការគ្នា
យ៉ាងស៊ីសង្វាក់រួមជាមួយអាវុធដែលមានកម្លាំងបំផ្លាញ
ធំធេង និងប្រភេទអាវុធសាមញ្ញ តែចំឡែកៗ ដែល
ទ័ពខ្លាំងមិនអាចគិតស្មានត្រូវ ដូចជាការដឹករណ្តៅ
ដាក់ចំណងដែក ឬ ឬស្សី ធ្វើជំពាមការស៊ូយឺតគ្រាប់
បែកដៃពីចម្ងាយ ដោយមិនឮសម្លេងផ្ទុះចេញពីទីណា
ដែលជាទីចាប់ផ្តើម។ អាវុធសាមញ្ញចំឡែកៗនេះហើយ
ដែលអាចបង្កមហន្តរាយធំធេងទៅលើទីតាំងទ័ព ដែល
មានការការពាររឹងមាំរបស់គួរសត្រូវ ពុំនោះសោត

វាអាចធ្វើឲ្យខាតបង់អាយុជីវិតជូនទ័ពពិសេសរបស់
សត្រូវយ៉ាងច្រើន ដោយចំណាយកម្លាំងប្រយុទ្ធយ៉ាង
តិចបំផុត។

• គោលការនៃសមរភូមិប្រយុទ្ធ

❖ យុទ្ធវិធីពង្រាយទ័ព

ការនិយមជាទូទៅពេលភាគីចម្បាំងទាំងសងខាង
សំព្វែងទ័ពប្រឈមមុខដាក់គ្នា គេតែងពង្រាយទ័ព
ជាជួរទទឹងទល់មុខដាក់គ្នា។ មូលហេតុជាប្រយោជន៍
គឺ ដើម្បីកុំឲ្យភាគីទ័ពខ្លាំងធ្វើការឡោមព័ទ្ធរាយប្រហារ
មកលើទ័ពខ្លួនបាន។ យើងមិនត្រូវពង្រាយជួរទ័ព
នោះស្តើងពេកទេ ពីព្រោះភាគីសត្រូវអាចប្រើប្រាស់
កងកម្លាំងពិសេស ឬទ័ពស្រួចធ្វើការវាយប្រហារបុក
ទម្លុះកម្លាំងទ័ពយើង ដោយប្រការណាមួយដោយថា
ហេតុ។ ដោយឡែកក៏មិនគួរប្រមូលផ្តុំកម្លាំងទ័ព ឬ
ពូនផ្តុំនៅកន្លែងទីតាំងមួយច្រើនពេកដែរ។ ព្រោះជា
ការងាយស្រួលឲ្យទ័ពខ្លាំងឡោមព័ទ្ធ ឬក៏អាចក្លាយ
ជាគោលដៅបាញ់កាំភ្លើង វាយប្រហារពីសំណាក់ទ័ព
ខ្លាំង។ មានសៀវភៅជាច្រើន ដែលបានសរសេរ

បានពិភាក្សាអំពីយុទ្ធវិធី និងបទពិសោធន៍នៃការ
ពង្រាយទ័ព ធ្វើយ៉ាងណាឲ្យបានសមស្របទៅនឹង
ស្ថានភាពពិតក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធជាអាចដូចសៀវភៅ
ប្រជុំនិក្ខេបបទយោធា របស់លោក Phri Drick
Angel (ហ្វ្រីដ្រិកអង់ហ្គែល) ជាដើម។ « ប្រឡូកចូល
សមរភូមិពិតរួចហើយយើងនឹងដឹង» Napoleon ។ល។

❖ រក្សាគម្លាត

បណ្តាកងទ័ព នៃភាគីចម្បាំងពេលដែលពង្រាយ
ទ័ពជាជួរទទឹងធម្មតាតែងពង្រាយទ័ពស្ថិតនៅក្រៅ
រង្វង់ផ្លែព្រួញ ឬគ្រាប់ផ្លោងពិភាគីម្ខាងទៀត ពោលគឺ
ឲ្យផុតពីការបញ្ចេញប្រសិទ្ធភាពនៃអាវុធរបស់ទ័ពខ្មាំង។
បទពិសោធន៍ និងភាពជាក់ស្តែងនេះ គឺជាកត្តាឥត
ងាករេ ឥតប្រែប្រួលឡើយ ក្នុងប្រវត្តិយោធាតាំងពី
យូរលង់។ កត្តានេះក៏ជាការរក្សាសុវត្ថិភាពរបស់ទាហាន
ម្នាក់ៗ រហូតដល់ពេលកងទ័ពទាំងមូលបានធ្វើការ
ត្រៀមប្រយុទ្ធរួចរាល់មុនពេលពើបប្រយុទ្ធ។ ក្នុងខណៈ
ពេលដែលក្រុមទ័ពភាគីណាមួយបានរុលទៅមុខដល់
ខ្សែត្រៀម ស្ថិតក្នុងប្រសិទ្ធភាពគ្រាប់ផ្លោងរបស់ទ័ព

ខ្មាំង គឺត្រូវរងការវាយប្រហារពីភាគីខ្មាំងពុំខានឡើយ។ ថ្វីត្បិតដំណើររុលទៅមុខប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ក្តី ប៉ុន្តែ កាលបើភាគីខ្មាំងពុំអាចមើលឃើញទាន់ពេល នូវការ ច្បាមកៀកនោះ ឬដោយសាទ័ពដែលជាក្រុមតូចៗ នោះ ចេះពូនលាក់ខ្លួនបានល្អ ធ្វើការវាយប្រហារ ក្នុងល្បឿនលឿនរហ័ស ធ្វើឲ្យភាគីសត្រូវរបស់ខ្លួន រេ ខ្លួនប្រតិកម្មមិនទាន់ពេល។ ក្រុមទាហានដែលមាន ចំនួនតិចទ្រង់ទ្រាយតូចក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែអាចបង្កមហន្តរាយ យ៉ាងធំធេងដល់ភាគីសត្រូវបានដែរ។ ពេលក្រុមទាហាន ទាំងនោះបានចូលកៀកទ័ពខ្មាំងហើយ បណ្តាផ្នែក ទ័ពប្រយុទ្ធផ្សេងៗរបស់គេក៏រុលឡើងទៅមុខយ៉ាង លឿនរហ័សដោយឆ្លងតាមចន្លោះប្រហោង ដែល ត្រូវបានបុកទម្លុះលើខ្សែត្រៀមការពាររបស់ភាគីទ័ព ខ្មាំង កម្លាំងក្រុមទ័ពតូចៗទាំងនោះ និងបណ្តាផ្នែកទ័ព ប្រយុទ្ធផ្សេងៗទាំងប៉ុន្មានគេនឹងវិលបកមកវិញ ធ្វើការ វាយប្រហារពីក្រោយទ័ពខ្មាំង ពេលនោះវានឹងបង្កើត បានប្រៀបមួយក្នុងសមភូមិប្រយុទ្ធ គឺប្រៀបឡោមព័ទ្ធ។ ទ័ពខ្មាំងត្រូវបានឡោមព័ទ្ធ។ យុទ្ធវិធីនេះអាចហៅថា

សង្គ្រាមផ្ការីផ្សំជាមួយការឡោមព័ទ្ធ។ ការរក្សាគម្លាត
មុនពេលពើបប្រយុទ្ធ គឺជាបញ្ហារួមនៃសិល្ប៍វិធី
សង្គ្រាម ក្នុងនោះរាប់ទាំងភាពក្លាហាន ភាពឈ្លាសវៃ
បំណិនប្រយុទ្ធ ជាលក្ខណៈបុគ្គលផងដែរ។ យើងងាក
មកពិចារណាទៅលើក្បាច់គុននានាដូចជា ក្បាច់គុន
តាក្វាន់ដូ (Tackwondo) គុនតំបង គុនដាវ ក្បាច់
គុនប្រដាល់បុរាណខ្មែរជាដើម។ ការរក្សាគម្លាតចម្ងាយ
ជាបញ្ហា ដែលមានសារៈសំខាន់បំផុត។ ចំណុចគួរ
ចាប់អារម្មណ៍មួយដែលជាភាពចាំបាច់នោះគឺ ពុំមាន
គួរប្រកួត ក្រុមប្រយុទ្ធ ឬក្រុមជួរទ័ពនៃភាគីណាមួយ
ដែលមានគម្លាតចម្ងាយក្នុងការប្រយុទ្ធ ប្រកបដោយ
ប្រសិទ្ធភាព និងលទ្ធភាពដូចគ្នានោះទេ។ យល់ដឹង
ភាពខុសគ្នានេះ គឺជាខ្សែគ្រឹះដ៏រឹងមាំក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រ
ហើយវាក៏ជាមូលដ្ឋាន ដែលមានសារៈសំខាន់ណាស់
ដែរចំពោះយុទ្ធវិធី។ វិធីសាស្ត្រមួយ ដើម្បីពិចារណា
អំពីគម្លាតចម្ងាយក្នុងឆាកប្រយុទ្ធ ឬការប្រកួតប្រជែង
ណាមួយ និងសារៈសំខាន់របស់វា។ យើងគួរស្រមៃ
គិតទៅលើកីឡាប្រដាល់ពីរនាក់ដែលឈរទល់មុខគ្នា

នៅលើសង្ខេប ម្នាក់ ដែលមានប្រវែងមួយលូកដៃ របស់គេដែលជាងគូរប្រកួតរបស់ខ្លួន 15cm គេនឹងអាច លូកវាយ ឬដាស់ត្រូវគូរប្រកួតរបស់ខ្លួនក្នុងពេលដែល មិនបានទទួលរងពីការលូកវាយបក ឬដាស់តបវិញ របស់គូរប្រកួតក្នុងគម្លាតចម្ងាយតែមួយដូចគ្នា។ ក្នុង ប្រវត្តិសិកសាស្ត្រាមពិភពលោកមានបទពិសោធន៍ជាច្រើន ដែលជាមេរៀនយោធាស្តីពីការខុសគ្នា និងសារៈសំខាន់ នៃប្រវែងគម្លាតចម្ងាយក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធ មានដូច នៅសមរភូមិ Agin Court ជាដើម ក្នុងនោះកងទ័ព បាញ់ធ្ងរបស់ទ័ពអង់គ្លេសត្រូវបានប្រើប្រាស់មុនបង្អស់ ដើម្បីទប់ទល់ជាមួយទ័ពសេះរបស់ទ័ពខ្មាំង។ ភូមិ សាស្ត្រ ក៏ជាកត្តាមួយក្នុងសមរភូមិប្រយុទ្ធបែបបុរាណ ដែលមិនអាចមើលរំលងខណៈពេល ដែលគិតអំពី គម្លាតចម្ងាយ របស់ទីតាំងទ័ពមុនពេលព័បប្រយុទ្ធ នោះដែរ។

❖ ភាពចល័ត

វិធីមួយក្នុងចំណោមវិធីដ៏ល្អបំផុត ដើម្បីបុកទម្លុះ ខ្សែត្រៀម ឬបណ្តាញឡោមព័ទ្ធ របស់ទ័ពខ្មាំង គឺ

ការប្រើប្រាស់មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូន។ ក្នុងអតីតកាល
មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូនសំខាន់គឺប្រើសេះ។ បច្ចុប្បន្នគេ
ប្រើរថក្រោះ រថពាសដែកដឹកជញ្ជូនទ័ព ប្រើឧត្តម្ភក
ចក្រយន្តហោះឡើងគ្រង់ និងយន្តហោះដឹកទាហាន
លោតឆ័ត្រ (ឆ័ត្រយោង) ដែលត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ និង
ពេញនិយម។ មធ្យោបាយទាំងនេះជំនួយឲ្យកងទ័ព
ក្រុមមួយអាចធ្វើការច្រើនម៉ឺន ឬ ចល័តទ័ពវាងពី
ខាងក្រោយ ឬ គាបពីខាងជួរទ័ពខ្លាំង ហើយចូល
កៀកទ័ពខ្លាំងនៅជួរក្រោយ ឬសងខាងក្នុងពេលកម្លាំង
ទ័ពធំ ទ័ពពិសេសរបស់ខ្លួនកំពុងធ្វើការវាយលុកចំពី
មុខទ័ពខ្លាំង។ ការរៀបចំនូវរាល់មធ្យោបាយដឹកជញ្ជូន
ទាំងនេះ ជានិច្ចកាលតែងមានការខូចខាតបាត់បង់
ច្រើនជាងការកសាងកម្លាំងប្រដាប់អាវុធ ទ័ពថ្មើជើង។
អាស្រ័យហេតុនេះ កងកម្លាំងទ័ពចល័តកម្រិតខ្ពស់
គ្រាន់តែមានមួយចំណែកក្នុងជួរទ័ពមួយទាំងមូលតែ
ប៉ុណ្ណោះ ។ លក្ខណៈជាគុណសម្បត្តិរបស់កងទ័ព
ទាំងនេះ គឺស្ថិតនៅលើភាពចល័ត ពិសេសរបស់ខ្លួន
ក្នុងករណីជាក់ស្តែង ចល័តនៅដីវាលរាប (ថ្មើរជើង) គឺ

ពួកគេធ្វើសកម្មភាពរហ័សរហួន បុកទម្លុះខ្សែត្រៀម
ការពាររបស់ទ័ពខ្មាំង វាយសង្រួបកាត់ផ្តាច់លុកលុយ
ទំលាយចូលទៅជួរក្រោយ ឬពីខាងរបស់ទ័ពខ្មាំង។
រថក្រោះសម័យទំនើប ត្រូវបានប្រើប្រាស់ប្រហាក់
ប្រហែលទៅនឹងទ័ពសេះ ក្នុងសមរភូមិពីសម័យមុន
វាធ្វើឲ្យមានប្រសិទ្ធភាពគ្រប់គ្រងទ័ព ចំពោះភាគីណា
ដែលចេះប្រើប្រាស់យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ។ កាលពី
សម័យដើមតែងមានមតិយោបល់ថា ភាពចល័តគ្រាន់
តែបម្រើគោលបំណងផ្លាស់ទីតាំង និងធ្វើចារកិច្ចតែ
ប៉ុណ្ណោះ។ កត្តានេះមិនត្រឹមត្រូវទេ ដោយសារទ័ព
ចល័តនៅគ្រប់ដំណាក់កាលនាសម័យបុរាណនោះ
តែងជាមធ្យោបាយចល័តទ័ពដ៏ពិសេស ហើយក៏ជា
គោលបំណងដំបូង និងមានសារៈសំខាន់ចំពោះការ
ឆ្ពោះរំលងលើជួរទ័ពខ្មាំង ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ទំនាក់
ទំនងក្នុងជួរទ័ពខ្មាំង ធ្វើឲ្យភាគីខ្មាំងថយកម្លាំងខ្សោយ
ប្រៀប ជ្រួលច្របល់បាត់សណ្តាប់ធ្នាប់ត្រូវទទួលរងការ
វាយប្រហារសង្រួបលើ និងត្រូវកំទេចបង់ ។ ការ
ចល័តទ័ពតាមអាកាសនាសម័យទំនើប ក៏មាន

ប្រសិទ្ធភាពគួរជាទីទាក់ទាញគួរចាប់អារម្មណ៍ណាស់
ដែរចំពោះយុទ្ធវិធីនេះ ពីព្រោះការវាយប្រហារនីមួយៗ
តែងមានកំពស់ពី10000m នៅលើអាកាស ដែលជា
ការពិបាកទប់ទល់បំផុត។

❖ **ការការពារ**

នៅសមរភូមិប្រយុទ្ធ ការការពារ ជាកត្តាចាំបាច់
បំផុត។ មានវិធីមួយចំនួនដែលធ្វើឲ្យកងទ័ព៖

- ១- ស្ថិតនៅក្រៅរង្វង់គ្រាប់ផ្លោងរបស់ទ័ពខ្មាំង។
- ២- លាក់ខ្លួនមិនឲ្យមើលឃើញបញ្ចៀសបានការវាយ
ប្រហារពីភាគីខ្មាំង។
- ៣- ពាក់អាវក្រោះអាចការពារបាននូវប្រភេទគ្រាប់រំសេវ
ធុនស្រាលរបស់ខ្មាំងក្នុងកម្រិតណាមួយដែរ រថសឹក
រថក្រោះ ក៏ជាឧទាហរណ៍មួយក្នុងរូបភាពជាក្រោះ
ការពារម្យ៉ាងដែរ។
- ៤- កសាងប៉ុស្តិ៍សន្លឹកប៉ម កំពែង លេណដ្ឋាន ជីករណ្តៅ
រាយចំពោះ ចំការមីន ដើម្បីរារាំងទ័ពខ្មាំង និងធ្វើ
ការការពារ ទប់ទល់ជាមួយអាវុធយុទ្ធភ័ណ្ឌ ពីខាង
ទ័ពខ្មាំង ដោយមធ្យោបាយផ្សេងៗតាមភាពជាក់

ស្តែង និងលទ្ធភាពដែលអាចធ្វើបាន។

❖ **បំណិនប្រយុទ្ធជាវិជ្ជាបុគ្គល(យុទ្ធវិធីបុគ្គល)**

បំណិនប្រយុទ្ធ រួមមានយុទ្ធវិធីដូចដែលបានពោលខាងលើ សម្រាប់បុគ្គល ឬការប្រយុទ្ធជាក្រុម។ នៅកម្រិតជាវិជ្ជាបុគ្គល ល្បឿននិងការវាយលុកចំគោលដៅជាកត្តាសំខាន់បំផុត។ ការវាយលុកចំគោលដៅកាន់តែមានកម្រិតខ្ពស់ កាន់តែល្អសម្រាប់ការវាយប្រហារទៅលើទ័ពខ្មាំង នៅពេលដែលទ័ពខ្មាំងស្ថិតនៅក្រៅរង្វង់ នៃគ្រាប់ផ្លោងរបស់យើង នោះគឺជាបំណិនមូលដ្ឋាន។ យើងគួរដឹងដែរថាទ័ពខ្មាំងតែងមានគោលការណ៍នៅក្រៅរង្វង់ប្រសិទ្ធភាព នៃគ្រាប់ផ្លោង ដែលវាយប្រហារពីភាគីម្ខាងទៀត។ ហេតុនេះកាលបើធ្វើការវាយប្រហារចំគោលដៅទ័ពខ្មាំង ដែលស្ថិតនៅក្រៅរង្វង់ប្រសិទ្ធភាពគ្រាប់ផ្លោងនោះ វាជាគុណប្រយោជន៍ធំធេងក្នុងឆាកប្រយុទ្ធ នៃសមរភូមិនោះ។ កត្តានេះចាំបាច់ត្រូវមានការហ្វឹកហាត់ឲ្យបានច្រើន បានស្ទាត់ជំនាញ និងធ្វើការអភិវឌ្ឍន៍បណ្តាបច្ចេកទេសលើអាវុធទំនើប ដែលមានប្រៀបជាងទ័ពខ្មាំង។

❖ **ល្បឿន**ជាកត្តាចាំបាច់បំផុតពោលគឺធ្វើយ៉ាងណា

ដើម្បីវាយប្រហារទៅលើទ័ពខ្មាំង ឲ្យបានមុនពេល
ទ័ពខ្មាំងធ្វើការវាយបកតបវិញ។ មានន័យថា យើង
ត្រូវធ្វើសកម្មភាពឲ្យបានរហ័សជាងទ័ពខ្មាំង នូវគ្រប់
ចង្វាក់ប្រយុទ្ធ។ ដូចជាយុទ្ធវិធីដែលបានចែងខាងលើ
ដែរ ចាំបាច់ត្រូវមានភាពចិត្រង់ ទោះជាសកម្មភាព
នោះស្ថិតនៅកម្រិតណាក៏ដោយ។

❖ **ស្វាយការពារ**

រាល់បំណិននៃការការពារដូច ដែលបានចែងខាង
លើវាក៏ជាបំណិន នៃស្វាយការពារសម្រាប់ការអនុវត្តន៍
ចំពោះបុគ្គលប្រយុទ្ធ នៃយុទ្ធជនម្នាក់ៗបានដែរ។

ការហ្វឹកហាត់ស្វាយការពារ នាសមរភូមិប្រយុទ្ធ
ក៏មានសារសំខាន់ដូចការហ្វឹកហាត់ ប្រើប្រាស់អាវុធ
ប្រសិទ្ធភាពនោះដែរ។ យុទ្ធវិធីនៃសម័យកាលនីមួយៗ
តែងផ្លាស់ប្តូរសម្របទៅតាមសមរភូមិពិត នៃសម័យ
កាលនោះ ដោយប្រើប្រាស់អាវុធ និងមធ្យោបាយ
បែបណា។ បច្ចុប្បន្នដែលប្រើប្រាស់មធ្យោបាយ និង
អាវុធទំនើបក៏ពិតមែន ប៉ុន្តែបើបានសិក្សាក្បួនយុទ្ធ
សាស្ត្រសម័យមុនៗ វានឹងមានភាពសម្បូរបែបក្នុង
សមរភូមិប្រយុទ្ធប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពពុំខានឡើយ។

គោលការណ៍ប្រាំបួនចំណុច របស់ទ័ពលើទឹកអមេរិកមាន ៖

- គោលការណ៍ គោលដៅ
- គោលការណ៍ វាយលុក
- គោលការណ៍ ប្រមូលផ្តុំ
- គោលការណ៍ សំចៃកម្លាំងមនុស្ស
- គោលការណ៍ ចល័តទ័ព
- គោលការណ៍ បញ្ជាការឯកភាព
- គោលការណ៍ សុវត្ថិភាពកម្លាំងប្រយុទ្ធ
- គោលការណ៍ សកម្មភាពឆាប់រហ័ស
- គោលការណ៍ បំព្រួញខ្លី (សាមញ្ញភាព)

គោលការណ៍ទាំងប្រាំបួនយ៉ាងនេះ ផ្ដោតជាសំខាន់ទៅលើមូលដ្ឋាន នៃស្មារតីប្រយុទ្ធ និងទ្រឹស្តីប្រយុទ្ធ ដែលជាគោលការណ៍ចម្រាញ់ ដកស្រង់ចេញពី **ពិជ័យសង្គ្រាមស៊ីនជី** ក៏ប៉ុន្តែ វាតម្រូវការតាមភាពជាក់ស្តែង ភាពប្រាកដនិយម និងការវិវត្ត នៃសម័យកាលរបស់វា ។ នេះហើយដែលថា " បុរាណអភិរក្សទំនើបអភិវឌ្ឍន៍ " ។

យើងខ្ញុំជាកូន ខ្មៅ យុនសំរឹង ខ្មៅ យ៉ាតណែ ខ្មៅសុខផល ខ្មៅ វិសាល ខ្មៅ វ៉ាមុន

ខ្មៅ ភាវាងា ខ្មៅ ចំរើន ខ្មៅ ភារី

បានឧបត្ថម្ភការផ្សាយសៀវភៅនេះជា eBook

ដើម្បីឧទ្ទិសកុសលដល់វិញ្ញាណក្ខន្ធ ឧបាសក ខ្មៅ ពាញ និង ឧបាសិកា ឈរ យៀន

ការផ្សាយសៀវភៅនេះជា eBook បានបង្កើតឡើងដោយ

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា និង ករុណាខ្មែរ

ដើម្បីបង្កើតប្រយោជន៍ជាសាធារណៈ ដោយពិនិត្យកម្រៃ

ស្តេន ជា eBook ដោយ **លី សិរីតុ**

កញ្ញា ឆ្នាំ ២០១៥

បើលោក-លោកស្រីចង់បានសៀវភៅនេះ ឬអានបន្តទៅទៀត សូមទិញ ឬជ្រើសរើសអ្នកនិពន្ធ

ឬបណ្ណាគារដោយផ្ទាល់ដើម្បីគោរព វាក្យសិទ្ធិ-របស់អ្នកនិពន្ធ។

យើងខ្ញុំ ពុំមានការប្រាស្រ័យទាក់ទង ដោយប្រភេទណាមួយជាមួយអ្នកនិពន្ធ ឬបណ្ណាគារទេ។

សូមអរគុណ

ខ្មៅ យុនសំរឹង

ប្រធាន

មូលនិធិខ្មែរសម្រាប់ការសិក្សា

«... តួសមរភូមិប្រយុទ្ធ ត្រូវតែត្រួតត្រាផ្លូវទី៣ អាវុធយុទ្ធភណ្ឌ
នីវត្តភាពសំណងយុទ្ធសាស្ត្រ។ អ្នកណា វិនិច្ឆ័យច្បាប់សិល្ប៍
សាស្ត្រសង្គ្រាម អ្នកនោះនឹងមានឱកាសឈ្នះលើជ័យ លើគេជា
ភាគីខាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែ គេឱកាសដួលបញ្ចៀសភាពបរាជ័យ
លើជ័យវិជ្ជា សម្រាប់អ្នកវិនិច្ឆ័យជាភាគីខាងទៀង។ ធម្មតា
ជាអ្នកទៀង ប៉ុន្តែ គេបង្កើតភាពបរាជ័យបាន រាត្រីសត្វសម
ស្រ្តីស្តាប់ជាអ្នក ឈ្នះនោះវិជ្ជា ... »។

